மாணிக்கவாசகர் அருளிய

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்

சித்தாந்த கலாநிதி புலவர்
ந.ரா. முருகவேள் எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்

ஓம்

மாணிக்க வாசகர் அருளிய

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்

கருத்துத் தொகுப்புச் சுருக்கம்

உரையாசிரியர் :

சித்தாந்த கலாநிதி, செந்தமிழ் வேந்தர்,

புலவர். ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.,

உரையாசிரியரின் இரண்டாவது ஆண்டு நினைவு மலராக

வெளிக் கொணர்ந்தோர் :

'சிவநெறிச் செம்மல்' ந. ரா. ஆடலரசு

'சைவத்தமிழ் மணி' ந. ஒளியரசு, B.A., B.Com.,

முருக. இராமலிங்கம், M.A., M.phil., M.Ed.,

இராமலிங்கர் பதிப்பகம்,

17, வரசித்தி விநாயகர் கோயில் தெரு,

சைதாப்பேட்டை, சென்னை-600 015.

நூற் குறிப்பு

நூல் தலைப்பு	:	திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்
உரையாசிரியர்	:	சித்தாந்த கலாநிதி புலவர் ந. ரா. முருகவேள், எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்.
வெளியீடு	:	ஏப்ரல், 1987
பதிப்புரிமை	:	இராமலிங்கர் பதிப்பகம்
அளவு	:	12·5 செ.மீ. × 18 செ.மீ.
பயன்பட்ட தாள்	:	11·6 கி. வெள்ளை அச்சுத் தாள்
எழுத்து	:	10 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	XX+216=236
படிகள்	:	1200
விலை	:	**ரூ. 20-00**
அச்சிட்டோர்	:	நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ் 137, ஜானி ஜான் கான் தெரு சென்னை-600 014. தொலைபேசி : 82731
வெளியிட்டோர்	:	**இராமலிங்கர் பதிப்பகம் 17, வரசித்தி விநாயகர் கோயில் தெரு, சைதாப்பேட்டை, சென்னை-600 015.**

ஓம்

திருச்சிற்றம்பலம்

குருவே போற்றி! குணமே போற்றி!!

தருமை ஆதீனம் 26-ஆவது குரு முதல்வர்

திருவருட்டிரு சண்முக தேசிக

ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

அவர்களின் பொன்னார் திருவடி மலர்கட்கு

உள்ள நெகிழ்ச்சியுடன் இந்நூலை அடியுறையாக்குகின்றோம்.

குருபாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமையாதீனம் 26-ஆவது குருமகாசந்நிதானம்,
ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

தருமபுரம்,
மயிலாடுதுறை 609 001

வாழ்த்துரை

"ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும்எம் ஆதியே"

தேவர் குறளும், திருநான்மறைமுடிவும், மூவர் தமிழும், முனிமொழியும் கோவை திருவாசகமும், திருமூலர் சொல்லும் சைவ சித்தாந்த நுண்பொருள்களை விளக்குவதில் ஒருநோக்குடையனவாகும். இவற்றுள் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மணிவாசகப் பெருமானால் அருளிச் செய்யப்பெற்றுப் பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாவது திருமுறையாகப் போற்றப்பெறுகின்றன.

தில்லைப்பெருமான் மணிவாசகரிடம் எழுந்தருளி வந்து அவர் அருளிய திருவாசகம் முழுவதையும் ஓதக்கேட்டுத் தம் திருக்கரத்தால் எழுதிக்கொண்டு 'பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவை பாடுக' எனக் கேட்க, மணிவாசகர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய நூலாகத் திருக்கோவையார் விளங்குகிறது. தில்லையம்பலக் கூத்தனைப் பாட்டுடைத் தலைவராக அமைத்து அகப்பொருட் கோவையமைப்பில் இந்நூல் அருளிச் செய்யப் பெற்றதாதலின் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என வழங்கப்பெறுகிறது. அகப்பொருள் துறைகள், நானூறு அமையப்பாடிய இந்நூல் கோவை நூல்களில் பழமையும், பெருமையும் உடையதாகப் போற்றப் பெறுகிறது.

இந்நூலுக்குப் பேராசிரியர் என்பவர் சிறந்ததொரு விளக்கவுரையை எழுதியுள்ளார். திருக்கோவையார் செய்யுளையும் பேராசிரியரின் உரையையும் கற்றோரேயன்றி மற்றோரும் உணர, சித்தாந்தப் புலவர் மணி, புலவர் ந. ரா. முருகவேள் இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

திரு. ந. ரா. முருகவேள் சமயநூற்பொருள்களில் ஆழ்ந்த அறிவும், தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் பெரும்புலமையும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கியவர். சென்னையில் நமது ஆதீன சமயப்பிரசார நிலையத்தில் புலவர் வகுப்பு, சித்தாந்த சாத்திர வகுப்புக்களைச் சிறந்தமுறையில் நடத்தியவர். அவர் எழுதிய கட்டுரைகளும் நூல்களும் சமய உலகில் அவரை எஞ்ஞான்றும் வாழ்விக்கும் நிலை உடையன. இவர் திருக்கோவையார் விளக்கமாகத் திருக்கோயில் இதழில் தொடர்ந்து வெளியிட்ட கட்டுரைகள் இப்போது இந்நூல் வடிவில் வெளிவருகிறது. நூலாசிரியர், பேராசிரியரின் உரையைத் தழுவித் திருக்கோவையாரின் கருத்துப் பொழிப்புரையாக இந்நூலை எழுதியுள்ளார்.

இந்நூலை அவர் தம் அருமைப்புதல்வர் திரு. முருக. இராமலிங்கம் வெளியிடுகிறார். தந்தை மைந்தர்க்குச் செய்த கடமையாக முருகவேள் இவரைக் கல்வியறிவுடையவராக்க, மைந்தர் தந்தைக்குச் செய்யும் கடமையாக இந்நூலை முருக. இராமலிங்கம் வெளியீடுகிறார்.

அன்பர்கள் இந்நூலைப் பெற்றுக் கற்றுப் பயனுறவும், திரு. முருகவேள் அவர்கள் குடும்பத்தினர் எல்லா நலங்களோடும் இனிது வாழவும் செந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

உ
சிவமயம்

திருக்கயிலாய பரம்பரை
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசதேசிக
பரமாசாரியசுவாமிகள்,
குருமகாசந்நிதானம்,
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்.

திருவாடுதுறை 609 803
(தஞ்சாவூர் மாவட்டம்)

ஆசியுரை

புலவர் ந. ரா. முருகவேள் தம் வாழ்நாள் முழுதும் நம் தமிழ் மொழிக்கும் சைவ சமயத்திற்கும் அருந்தொண்டாற்றியவர். தம் சொல்லாலும் எழுத்தாலும் சமய நூலுண்மைகளை யாவரும் எளிதின் அறிந்து பயன்கொளச் செய்தவர். உயரிய பண்பு நலனும் பன்மொழிப் புலமையும் வாய்க்கப் பெற்ற இவர் ஆய்ந்து எழுதிய "திருக்கோவையார் கருத்துத் தொகுப்பு" எனும் நூலை அச்சிட்டு வெளியிடவுள்ளமை அறிய மகிழ்ச்சி. இம் முயற்சியில் ஈடுபடும் அன்பர்களைப் பாராட்டுகிறோம்.

நூல் வெளியீட்டு விழா சிறப்பாக நிகழவும் பிற முயற்சிகளும் நல்லவண்ணம் நிறைவெய்தவும் வாழ்த்துகிறோம்.

உ

சிவ சிவ

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி முத்துக்குமார சுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள்,
அதிபர், ஸ்ரீகாசிமடம்

திருப்பனந்தாள்—612504
(தஞ்சை மாவட்டம்)

ஆசியுரை

'திருக்கோயில்' இதழில் நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகளை வெளியிட்டவரும், அவ்விதழுக்கு ஆசிரியராக விளங்கியவரும், ஞான சம்பந்தம், ஸ்ரீகுமர குருபரர் முதலான இதழ்கட்கு அரிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்தவரும், சிறந்த சித்தாந்தச் செம்மலாக விளங்கியவரும், தமிழில் மட்டுமின்றி ஆங்கிலத்திலும் பெரும் புலமை வாய்ந்தவருமான அமரர் புலவர். ந. ரா. முருகவேளின் புகழ் உலகில் நின்று நிலவ வேண்டும் என்னும் கருத்தால் அன்னாரின் அரிய பல கட்டுரைகளைப் பல்வேறு தொகுப்புகளாக வெளியிடுவதற்கு அவர் குடும்பத்தார் முன்வந்திருப்பது பெரிதும் பாராட்டுக்குரிய நற்செயலாகும்.

அமரர் புலவர். ந. ரா. முருகவேள் திருக்கோவையார்க்கு எழுதிய பொழிப்புரையை முதலாவதாக வெளியிடுகிறார்கள். இந்நூல் புலவர் முருகவேளின் புகழ் ஒளியை வீசும் என்பதில் ஐயமில்லை. உரியவர்களின் முயற்சியும், குறிக்கோளும் நன்கு நிறைவேறும் பொருட்டுச் செந்திற்கந்தன் சேவடிகளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றோம்.

சுபம் சிவசிவ

இராம. வீரப்பன்,
சட்டமன்ற உறுப்பினர்,

தொலைபேசி : 442141
9, திருமலை சாலை,
தியாகராய நகர்,
சென்னை-600 017.
நாள் : 15-4-87

அணிந்துரை

மாணிக்கவாசகர் அருளிய ஒப்பற்ற இரு நூல்கள் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் ஆகும். பன்னிரு திருமுறைகளில் எட்டாம் திருமுறையாக வைத்து இவை போற்றப்பட்டு வருகின்றன.

திருவாசகத்தைத் தில்லை நடராசரே மாணிக்கவாசகர் பாடப் பாட, எழுதிக்கொண்டார் என ஒரு செய்தி வழங்கப் பட்டு வருகிறது. ''பாவை பாடிய வாயால் ஒரு கோவை பாடுக'' என இறைவன் பணிக்க, மாணிக்கவாசகர் திருக் கோவையாரைப் பாடியருளினார் என்பது திருக்கோவை யாரைப் பற்றி வழங்கும் செய்தியாகும். இச்செய்திகள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் பெற்றுள்ள பெருஞ்சிறப்பினையே நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார், தாம் அருளிய ஆளுடைய அடிகள் அருள்மாலையில்,

''வான்கலந்த மாணிக்க வாசக நின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித் தீஞ்சுவை
கலந்தென்
ஊன்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே''

''வாட்டமிலா மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தைக்
கேட்டபொழு தங்கிருந்த கீழ்பறவைச் சாதிகளும்
வேட்டமுறும் பொல்லா விலங்குகளும் மெய்ஞ்ஞான
நாட்டமுறு மென்னிலிங்கு நானடைதல் வியப்பன்றே'',

எனப் பாடியிருப்பது கொண்டும், மாணிக்கவாசகரின் வாசகங்களாக விளங்கும் திருவாசகம், திருக்கோவையார் நூல்களின் பெருமையினை நாம் அறியலாம்.

திருவாசகத்தை அன்புநூல் எனவும், திருக்கோவையாரை மாணிக்கவாசகரின் புலமைநூல் எனவும் ஆன்றோர்கள் போற்றுவர். சிவபெருமானையே தலைவனாகவும் தன்னையே தலைவியாகவும் வைத்து, மாணிக்கவாசகர் தமிழ்மொழியின் அகப்பொருள் துறைகளை அமைத்து 400 பாடல்களில் பாடியிருக்கும் நூல்தான் திருக்கோவையார். "தேனூறு செஞ்சொல் திருக்கோவை என்கின்ற நானூறு", "காமம்சான்ற ஞானப் பனுவல்" என்றெல்லாம் திருக்கோவையாரைச் சமயச் சான்றோர்கள் போற்றியிருக்கின்றனர்.

திருவாசகத்தை மக்கள் அறிந்திருப்பதைப்போல மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையாரை அறிந்திருக்கவில்லை என்ற குறை இருந்து வந்தது. அக்குறையைக் களைந்திடும் வகையில் திருக்கோவையாரின் சிறப்புக்களை எல்லாம் மாணிக்க வரிகளால் எழுதி, அவ்வப்போது "திருக்கோயில்" இதழில் வழங்கி வந்தார்கள் அமரர் சித்தாந்த கலாநிதி புலவர் ந. ரா. முருகவேள் அவர்கள்.

சங்க நூலறிவும், சமய நூலறிவும், ஆங்கில மொழியறிவும் ஒருங்கே கைவரப்பெற்ற சைவ சித்தாந்தப் பெருங்கடலாகிய அமரர் ந. ரா. முருகவேள் அவர்கள் நமக்குத் தமிழ்த் தாயால் வழங்கப்பட்ட பெருங்கொடை எனலாம். அவர்தம் பெரும்புலமையால் "திருக்கோயில்" இதழ் பெற்று வந்த அறிவுப் பயனைத் தமிழகம் இழந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே, அவருக்கு 58 ஆண்டுகள் நிறைந்த பிறகும் கூட, பணி நீட்டிப்பு வழங்கிப் பயன்பெற்று வந்தோம்.

ஆனால் நாம் மேலும் கொடுத்து வைக்காத குறைதான், அவர் 7-4-85 அன்று தம்முடைய பெரும்புகழை நிலைநிறுத்தி விட்டு, இம்மண்ணுலகை விட்டு மறைந்து போனார்கள். அவருடைய அருந்தொண்டைப் பாராட்டி 25-5-85 அன்று சென்னையில் அறநிலையத்துறை நடத்திய தெய்வச் சேக்கிழார் திருநாள் விழாவில் அமரர் ந. ரா. முருகவேள் அவர்களுடைய திருவுருவப் படத்தைத் திறந்து வைக்கக் கூடிய நல்வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது.

அத்தகைய அறிவுக் கடல், சித்தாந்த கலாநிதி, அமரர் ந. ரா. முருகவேள் அவர்களின் பெயரால், அவருடைய குடும்பத்தார் அறக்கட்டளையை நிறுவி, ஆண்டுதோறும் சைவ சித்தாந்தச் சொற்பொழிவுகளை நடத்தத் திட்ட மிட்டிருப்பதும், அவ்வாறே அவர்களுடைய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிட முயன்றுவருவதும் பாராட்டத் தக்க சிறந்த தொண்டாகும்.

அவ்வகையில் ந. ரா. முருகவேள் அவர்களின் மறை விற்குப் பிறகு முதல்நூலாக வெளியிடப்பெறும் சிறப்பினைப் பெற்றிருப்பது "திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்" எனும் இத்திருநூல். தமிழ்த்தாயின் திருமுடியில் பதிக்கத்தக்க மாணிக்கமெனத் திகழும் இந்நூலை வெளியிடும் அவர்தம் குடும்பத்தார்க்கு என்னுடைய பாராட்டுக்களை அன்புடன் தெரிவித்து, தமிழ் மக்கள் அனைவரையும் இந்நூலை வாங்கிப் பயன் அடையுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இராம. வீரப்பன்

அணிந்துரை

டாக்டர். ஔவை நடராசன்

அறிஞர் முருகவேள் அன்பின் உருவாய், பண்பின் நிறைவாய், சைவத் தமிழ் நிலவாய் விளங்கிய பெருந்தகை யாளர். சைவத் தனிநாயகமாக விளங்கிய மறைமலை அடிகளாரைப் போலவே சங்கநூற் புலமையும், சமயநூற் புலமையும் சாலப் பெற்ற ஆங்கிலப் புலமையோடு அணிபெற விளங்கினார்கள். மறைமலையடிகளாரின் தனித்தமிழ் மர பினைப் பேணிக் காத்த அரும்பெறல் மாணவராக மிளிர்ந் தார்கள். ஆழ்ந்த புலமையும் அயராத உழைப்பும் கொண்டு திருக்கோயில் இதழ்களைத் தமிழ்ஞானக் களஞ்சியங்களாகப் புலவரேறு முருகவேள் விளங்கச் செய்ததைத் தமிழ்ச் சமய உலகமும் இலக்கிய உலகமும் தமிழ் உலகமும் நன்கு அறியும்.

கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாக விளங்கிய ஞானத் தமிழாகரர் செந்தமிழ்ப் புலமை சிவணிய திறத்தால் கலை நலம்கெழும ஓராண்டுக்கு மேலாகத் திருக்கோவையார் விரிவுரை செய்ததை யானறிவேன்.

அண்ணலின் நெஞ்சம் திருக்கோவையாரை எண்ணி எண்ணி மகிழும்; நெகிழும். திருக்கோவையார் 'காமஞ்சான்ற ஞானப்பனுவல்' என்று உருகி உரைப்பார்கள். மகளிர் பரம் பொருளைப் பாடி ஆடும்வண்ணம் திருவாசகத்தை இயற்றிய மணிவாசகர், பைந்தமிழ் நவின்ற செந்நாப் புலவராக அகப் பொருள் ஆழமும், அரும் பொருள் அகலமும் அணிபெற மாணிக்கத் தமிழால் திருக்கோவையைப் பாடினர் என்பர்.

சங்க இலக்கியக் காதற் காட்சிகளைத் தெய்வ நலம் குன்றாமல் சமயப் பேரிலக்கியமாகப் பாடிக் கொடுத்த

பெருமை மணிவாசகருடையது. காமம் அணங்கும் அன்று நோயுமன்று. அது மக்களினத்தை வாழ வைப்பது; மனித மனத்தை மாண்புறச் செய்வது. ஆயினும், மலரினும் மெல்லிய அதனைச் செவ்வியறிதல் வேண்டும். காமங் காரணமாக மனிதன் விலங்கினும் கேடாகத் தாழ்ந்துவிட லாகாது என்பது தமிழ் மரபு.

அவ்வகையில், பெற்ற சிற்றின்பமே பேரின்பமாகும் வண்ணம் காதற் செய்திகளை வற்றாத முற்றாத அணி நலமாக வழங்கும் திருக்கோவையாரின் நானூறு பாடல் களுக்கும் புலவர் முருகவேள் தம் தேனூறு செஞ்சொற்களால் வழங்கிய கருத்துக் கோவையாக இந்நூல் வடிவமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இது தமிழ் உலகுக்குப் புதுவரவு. பொருள் பிரித்துப் பயில்வதற்கே பேரிடர்ப்படும் நிலையில் செறிந்த செந்தமிழ்ப் பாடல்களாகிய திருக்கோவையாருக்கு உரை விளக்கமாகவும், உரைநடைச் செல்வமாகவும் ஆசிரியர் இதனைப் படைத்துள்ளார்.

தமிழுலகுக்கு ஆக்கமாகும் செந்தமிழ் வேந்தர் புலவர் முருகவேள் அவர்களின் இத்தகு பொருண் மொழிகளைத் தொகுத்துத் தொடர்ந்து வெளியிட வேண்டுமென மிகப் பெரிதும் விழைகின்றேன்.

சிந்தை இடையார் தமிழின் இயல்சேர் செஞ்சொல்லார்
எந்தை புலவர் முருக வேள்என் றிசைகொண்டார்
முந்து தமிழின் நலங்கண் டுரைத்தார் புகழ்வாழி
சிந்தா மணியாய் நந்தா விளக்காய் நீடூழி!

''சிறிய பெருந்தகையார்''

டாக்டர். மா. இராச மாணிக்கனார்

இன்று பட்டம் பெற்ற திரு. முருகவேள் அவர்கள் இளைஞராயினும், சேக்கிழார் அருளியது போல் 'சிறிய பெருந்தகையாராவார்கள்'. அவர் சைவ சித்தாந்தத்தில் பெரும்புலமை பெற்றவர். அவரது பேச்சாலும், எழுத்தாலும் சைவ சித்தாந்தம் எளிதாக மக்களுக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது. கட்புலனால் அறியத்தக்கதன்று சைவ சித்தாந்தம்; அறிவால் அறிய வல்லதாகும். அத்தகு ஒன்றை எளிதில் அறிவுறுத்தவல்லவர் முருகவேள். அதற்குக் காரணம் அதனை அவர் நன்கு உணர்ந்திருப்பதே ஆகும்.

'திருக்கோயில்' இதழில் முதலாண்டில் மட்டும் நாற்பத்திரண்டு சமயக் கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளார். அடுத்த ஆண்டு நாற்பது கட்டுரைகள் வரைந்துள்ளார். சமயக்கட்டுரை வரைவது சுலபமானதன்று. பண்டர்க்கர் கட்டுரைகளைப் போல் இவர் கட்டுரைகள் தொடராக வரவேண்டும். இதனைச்செய்ய வேண்டுவது அறிஞர்களது பொறுப்பாகும்.

ஒருவர்க்கு வாழ்க்கையில் எழுத்து, பேச்சு, பாடஞ் சொல்வது போன்ற திறமைகள் ஒருங்கமைவது அரிது. இப்புலமைகள் எல்லாம் ஒருங்கு கைவரப்பெற்ற முருகவேள் இலக்கிய சமயச் சொற்பொழிவுகளிலும் வல்லவர்; சமயபாட வகுப்பு நடத்தும் நுண்ணுணர்வினர். சைவ சித்தாந்த சமாஜத்தின் சார்பில் நெடுநாள் அவர் சிவஞான சித்தியார் சாத்திர வகுப்புக்கள் நடத்தினார்.

திரு. முருகவேள் சிறந்த நூலாசிரியரும் ஆவார். 'தருக்க வியல் விளக்கம்' என்ற அவரது நூல், அவரது தருக்க நூல் வன்மைக்குச் சான்றாம். 'இலக்கணத்தில் கற்பனைகள்' என்ற அவரது பிரிதோர் நூல் நயமானது. இலக்கண, இலக்கிய, வரலாற்றுச் சமயத் துறைகளுள் வல்லவராக விளங்குகிறார் இவர்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் முருகவேள் அவர்களைப் பட்டத்துக்குரியவராகத் தேர்ந்தெடுத்தது குறித்து என் நன்றியையும், வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். நண்பர் நெடிதுவாழ வாழ்த்தி அமைகிறேன்; வணக்கம்.

(தருமை ஆதினத்தில் 'சித்தாந்தப் புலவர் மணி' என்று பட்டம் வழங்கப்பட்ட போது டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார் எழுதியது.)

நன்றி : ஞானசம்பந்தம்
(ஆவணித் திங்கள் 10-9-64 மலர் 23 இதழ் 10).

'PULAVAR ERU' N. R. MURUGAVELL
A BRILLIANT SCHOLAR

Excerpts from THIRUVACHAKAMANI K. M. BALA-SUBRAMANIAM's forward to Thiru. N. R. Murugavell's Commentary on ' Neethal Vinnappam"

Mr. Murugavell has been my affectionate and sincere friend for a number of years. He is a brilliant scholar of fabulous attainments. This young man had been a student of late titanic savant of Tamil Literature, Thava Thiru Marai Malai Adigal and he has been proving himself worthy of that worthiest Guru, by his sound scholarship, superb power of speech and profuse and profound writings. He seems to echoe the enviable motto of Lord Bacon : "All knowledge is my province". Indeed, it is no exaggeration to say that there are hardly a few among the young scholars, writers or professors of the present generation who could either equal him or approach him in the matter of his deepest eruditions, encyclopaedic knowledge, keenest intellect, prodigious memory, comparative study in Tamil and English, mastery of Saiva Siddhanta metaphysics, admirable knowledge of all the Faiths, a rare gift of analytical power and synthesising ability, and an intuitive capacity to discover the subtlest meanings of mystic words and mysterious lines of esoteric texts on spiritual subjects. Except for the articles contributed by others, all the other pages of all the issues of the monthly called "Thirukkoil" are being filled and packed with the brilliant, Scholarly and enlightening articles of this prodigious writer of love, lustre and life. All his multiphased and magnificent

writings are of universal range and unparalelled variety, bring under their baffling gamut of beneficial diversity and broadest sweep of all subjects under the sun from the amoeba to the Almighty and from the simplest devil worship to the subtlest Aham Bramasmi stage. The 'Thirukkoil' is indeed a religious encyclopaedia of rare resplendence, a spritual Storehouse of soulful sublimity and a literary feast of luscious fruits and sweets, all in one, under the able and energetic editorship of this marvellous Mr. Murugavell whose fertility of brain, resourceful knowledge and ambrosial fountain - the pen are a phenomenon of pleasing profundity.

All his weighty knowledge sits rightly on him and he is a pleasant picture of modesty and a paragon of humility. He is a friend of all and foe to none. He is a great speaker. a gifted poet and a glorious scholar and above all a good man and a gentleman !

In the present generation of Tamil Scholars, no one is more equipped and competent than Mr. Murugavell, to write a commentary on Tiruvachakam either in whole or in parts. Hence in this book of his, Mr. Murugavell has kept up his reputation for solid scholarship and sound judgement. Though there are now extant quite a few commentaries on this chapter of Tiruvachakam by eminent savants like the late Pandithamani Kathiresan Chettiar, Mr. Ka. Subramania Pillai (M. L. Pillai), Navaneethakrishna Bharatiar of Sri Lanka, Mahavidwan Dhandapani Desigar and a few others, this commentary of our "Pulavar Eru" is not only quite competent and adequate but also brief and simple and yet profound and unique in many places. It bears the impress of the author's ingenuity and the stamp of his scholarship, in every page and line, and I congratulate him on his mpressive achievement herein.

—X—

(Continuation of Blurb)

to literary and spiritual pursuits. Humility and simplicity were his striking traits. He had very few friends and disliked frittering away his energy in listless gossip. He was at his best when he faced his favourite audience at Dharumapura Adheenam, fit though few. His lectures and writings revealed the true nature of the man. He avoided empty rhetoric and pompous flourishes and all his statements were based on a sure mastery and firm grasp of the original texts. He did not approach Tamil studies as a carrerist. He was a deeply religious man and Saiva Siddhanta was not a dogma or an intellectual doctrine for him. It was the solid foundation on which his life rested. He was deeply religious but never flaunted his piety. He was a staunch saivite and uncompromising in his faith and devotion. But there was nothing of the dogmatism and fanaticism of a religious bigot about him. He was a great liberal and was well acquainted with the other faiths. He could quote extensively from the Bible. He was nurtured by the purist movement in Tamil and adopted a pure Tamil name. But as a scholar he had no narrow prejudices and was deeply interested in English classics. His writings invariably carried extensive quotations from English critical texts. He enjoyed translating famous lines from English Poetic texts into chaste Tamil verse. His scholarly articles reveal his catholicity of outlook, wide scholarship and passionate interest in the world classics. He was a powerful writer and a powerful speaker. But he never wasted a word. His lectures were packed with thoughts which only an alert and attentive listener could follow. He never adopted cheap rhetorical flourishes to entertain the audience or to get cheap popularity. He never wanted to be famous and never was prepared to compromise his ideals to get into the good books of those who occupied positions of power.

In his sudden death we have lost a great scholar, a great man, a great teacher, and more than all a great Saivaite, a true 'Adiyar'.

—X—

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

சென்னை தருமபுர ஆதீன சமயப் பிரசார நிலையத்தில்
பல ஆண்டுகளாக அவர் ஆற்றிய அருந்தொண்டுகளைத்
திருவுளத்திற்கொண்டு, புலவர் முருகவேள் அவர்களின்
பொன்னுடலை 8-4-1985 அன்று அந்நிலையத்தில் வைத்து
உரியமுறையில் அன்பர்களும் தக்கோர்களும்
இறுதியஞ்சலி செலுத்துதற்கு வகை செய்தருளிய
ஆதீன குருமுதல்வரின் அருட்டிறனை
நினைவு கூர்ந்து உள்ளம் உருகிக் குடும்பத்தார் தெரிவிக்கும்

நன்றியுரை*

1. செந்தமிழும் சிவநெறியும் செழித்துமிகப்
 பல்வகையில் சிறந்த தொண்டு
சந்தமுறச் செய்துவரும் நந்தருமை
 ஆதீனத் தலைமை சார்ந்து
முந்து கயிலைக்குருமா மணியருள்சேர்
 சண்முகதே சிகநற் றேவே
எந்தவகை பாராட்டி எம்நன்றி
 நெகிழ்ச்சியெலாம் இயம்பு கிற்போம்!

2. தன்நேரில் சிறப்புடைய தருமபுர
 ஆதீனம் சார்ந்து நின்று
முன்னாளில் எனைப்பலரோ முனிவரர்கள்
 மொழிசமயம் முனைந்து காத்தார்
இந்நாளின் நிலையறிந்தும், எழிற்கயிலைக்
 குருமணிதன் எண்ணம் தேர்ந்தும்
சென்னையினில் நீர்புரிந்த திருத்தொண்டு
 பெரிதுமிகச் சிறந்த தன்றோ!

3\. அருமைமிகு பெரும்புலவர் அருட்குமர
குருபரநல் அடிகள் போன்ற
பெருமைமிகு சான்றோர்கள் பேணிமிகப்
போற்றியுய்யப் பிறங்கு கின்ற
தருமபுர ஆதீனத் தலைமைநிலை
தாங்கிநிற்கும் சான்றோய்! எங்கள்
குருமணியே! நுமக்கெமது குடிமுழுதும்
என்றென்றும் நன்றி கூறும்!

4\. சைவநெறி தழைத்துயரத் தமிழ்மொழிநற்
சிறப்பெய்தித் தலைமை ஓங்க
வையமிசை அனைத்துலகச் சித்தாந்தக்
கருத்தரங்கம் அமைத்த மேலோய்!
மெய்யின்நும தருட்டுணையே எமைப்பிரிந்த
மேலோரின் நெறியிற் செல்ல
உய்யுநெறி காட்டிமிக ஊக்குவிக்கும்
எனும்துணிபும் உடையேம் அன்றோ!

இங்ஙனம் : என்றும் பணிவும் நன்றியுமுள்ள,
ந. ரா. ஆடலரசு, ந. அருளரசு M.Com.
ந. ஒளியரசு B.A., B.Com. ந. பணியரசு
முருக. இராமலிங்கம் M.A., M.Phil., M Ed.

---

* இவை புலவர் முருகவேள் அவர்கள் 5-12-1971 அன்று தம் மாணவர்களுடன் தருமை ஆதீன சமயப் பிரசார நிலையத்தின் புலவர் வகுப்பின் சார்பில் 26ஆவது குரு முதல்வராக அருட்பெருந்திரு. சண்முக தேசிக ஞான சம்பந்த சுவாமிகள் ஞானபீடத்தில் எழுந்தருளிய போது சென்று வணங்கியஞான்று பாடிய பாடல்கள் சிலவற்றைத் தழுவி எழுதப்பட்டவை.

ஓம்

வெளியீடு எண் :2

பதிப்புரை

என்னைஅப் பாஅஞ்சல் என்பவ
 ரின்றிநின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண்
 டாயுவ மிக்கின் மெய்யே
உன்னையொப் பாய்மன்னும் உத்தர
 கோசமங் கைக்கரசே
அன்னையொப் பாயெனக் கத்தனொப்
 பாயென் னரும் பொருளே.

மாணிக்கவாசகரின் திருக்கோவையார் கற்றார்க்கே பொருள் விளங்குவதாய் உள்ளது. யாவரும் அறிந்து இன்புறப் பாடல்களின் பொழிப்புரையைத் திருக்கோயில் இதழில் என் தந்தையார் அவ்வப்போது எழுதி வந்தார். அதிகமாக இலக்கணக் குறிப்புக்களையும், இலக்கிய நயங்களையும் புகுத்தாமல், இறைவாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள அடியார்கள் அறிந்து மகிழ்வதற்கேற்ப, இனிய, எளிய நடையில் சுருக்க மாகக் கருத்துக்களைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளார்.

இந்நூல் என்னுடைய தந்தையாரால் தொகுக்கப் பெற்றிருந்தது. அச்சேற்ற அவர் விரும்பினார். அவருடைய சேமிப்பிலிருந்தே இந்நூல் வெளியிடப்படுகின்றது. நூல் உருப்பெற உழைத்த என்னுடைய அருமைப் பெரியப்பா சிவத்திரு. ந. ரா. ஆடலரசனார் அவர்கட்கும், கடமை யுணர்ச்சிமிக்க அண்ணன் திரு. ந. ஒளியரசு பி. ஏ., பி. காம் அவர்கட்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

என்னுடைய தந்தையாரின் பொருள் பொதிந்த, சுவை நலம் மிக்க கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூல்வடிவாக்கிப் பதிப்பிக்கப் பெருவிருப்பமுடையேன். அவர்களின் நூல்களைப் பதிப்பிக்க முன்வருபவர்கட்கு, இயன்ற உதவிகள் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வாழ்த்துரை வழங்கியருளிய திருப்பெருந்திரு. தருமையாதீன குரு முதல்வர், திருவாவடுதுறை ஆதீன குரு முதல்வர், காசிமடத்து அதிபர் திருவடிகளை வணங்குகின்றேன். அணிந்துரைகள் எழுதி ஊக்க மூட்டியுள்ள மாண்புமிகு இராம. வீரப்பன் அவர்கட்கும், முனைவர் ஔவை நடராசன் அவர்கட்கும் என் நன்றியும், வணக்கங்களும் உரியன!

30-4-87 **முருக. இராமலிங்கம்.**
சென்னை—15.

உ

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்

கருத்துத் தொகுப்பு

முன்னுரை:

திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும் இருபெரு நூல்களும், மாணிக்கவாசகப் பெருமானால் அருளிச் செய்யப் பெற்றனவாகும். இவ்விரண்டும், அமிழ்தினும் இனிய நமது தமிழ் மொழிக்கண் உள்ள அரும்பெறல் நூல்களுள் முதன்மைச் சிறப்பிடம் பெறுவதற்குரியனவாய்ப் பெரும்புகழ் வாய்ந்து திகழ்வனவாகும்.

திருவாசகம், மாணிக்கவாசகரது, அயரா அன்பின் திறனை விளக்குகின்றது. திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார், அவர்தம் அரிய பெரிய புலமை நலத்தின் பெற்றிமையினைத் திறம்படப் புலப்படுத்துகின்றது.

சிவபெருமானின் அருள் நலங்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் போற்றுகின்றது, திருவாசகம். நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழியின் சீரிய அகப் பொருள் இலக்கணங்களை அழகுறத் தெளித்துணர்த்தித் தேற்றுகின்றது, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார். திருவாசகம் சிவநெறித் திருநூல். திருச்சிற்றம் பலக் கோவையார் செந்தமிழ் மொழிப் பெருநூல்.

திருவாசகம், தெவிட்டாத தேனையனைய சிறப்பின தெனின், திருச் சிற்றம்பலக் கோவையார் அத்தேனிடை ஊறிய தெய்வநலம் சிறந்த செந்தமிழ் அமிழ்தம் போல்வ தாகும்.

மாணிக்கவாசகர், தமது திருவாசகச் செழும் பாடல்களில், ''பூண்ட ஐம்புலனிற் புலப்படா இன்பம் புணர்ந்து மெய்யுணர்விற் பொங்கும்'' சிவானுபவ உணர்ச்சித் திறங்களை வெளியிட்டருளினார்.

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்:

இங்ஙனம், தாம் ஒருவர் மட்டுமே தம் தனி நிலையில் நுகர்ந்துணர்ந்த ஐம்பொறியளவிற் புலப்படாச் செம்பொருள் அருளனுபவ இன்ப உணர்ச்சிகளை, அவை இயல்பாகத் தாமே தம் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்து வழிந்தவாறு, திருவாசகமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மாணிக்கவாசகர், அச்சிவானுபவ அருளின்ப நல உணர்வுகளை ஏனைய மக்களாயினார்க் கெல்லாமும் எடுத்துரைத்து உணர்த்தி, அவர் தம்மையும் அப்பேரின்ப நலம் தலைப்படுமாறு செய்வித்தற் பொருட்டு,

''பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்
சென்றுபயன் எதிரச் சொன்ன பக்கம்''

போலப், பல்லாற்றானும் ''மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்து கொண்டு இனத்திற் சேர்த்தி உணர்த்தல் வேண்டும்'' என்ற முறையில், ''யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்'' என்னும் பெருங்கருணையினால் ''பேதையைக் காதல் காட்டிக் கைவிடுக்க'' என்னும் நுட்பம் அறிந்து, கடுத் தின்னா தானைக் கட்டி பூசிக் கடுத் தீற்றுமாறு போல (கசப்பு மருந்தை, மேலே இனிப்புப்பூசி உண்பித்தல் போல) நாம் அறியப் பெறாத உயரிய கடவுளின்ப நலத்தினை, நாம் அறிந்த எளிய காதலின்பச் செய்தியின்கண் வைத்துப் பிணைத்து விளக்கிப் பாடும் விழுமிய பெருந் தெய்விக நூலே, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் ஆகும். இதனாலேயே,

''ஐந்திணை உறுப்பின் நாற்பொருள் பயக்கும்
காமம் சான்ற ஞானப் பனுவல்''

என்று குமரகுருபர சுவாமிகள், இந்நூலின் சிறப்பினை இனி தெடுத்துப் போற்றிப் பாராட்டிப் புகழ்ந்துள்ளார்.

கிளவிகளும் துறைகளும்:

இந்நூல், தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தில் விளங்கும் நடராசப் பெருமானையே, காதலன் (காதலி) ஆகக் கொண்டு மாணிக்கவாசகர் தம்மைக் காதலி (காதலன்) நிலையில் வைத்து, உள்ளுறை பொருள் (Allegorical Significance) அமையும்படி, மாணிக்க வாசகரால் மிகமிக வியக்கத்தக்க சொற்பொருட் சுவை நலங்களுடன் அற்புதமாகப் பாடப் பெற்றுள்ளது. இது 25 பிரிவுகள் கொண்டது. இவற்றைக் 'கிளவிகள்' என அகப்பொருள் இலக்கண நூல்கள் கூறும். இவற்றுள் முதலாக அமைந்து திகழ்வது, இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பதாகும். இதனைத் 'தெய்வப்புணர்ச்சி' என்றும் கூறுவர். அதாவது, ஓர் ஒப்புயர்வற்ற தலைமகனும் தலைமகளும், ஓர் அழகிய பொழிலின்கண் ஊழ்வினை வயத்தால் எதிர்ப்பட்டுத் தம்முள் தாமே ஒத்த அன்பினராய்ச் சந்தித்துத் தாமே கூடி மகிழும் கூட்டம்.

உலகியல் அருளியற் பொருள்கள்:

இவ்வியற்கைப் புணர்ச்சி, 18 துறைகளையுடையதாகும். அவையாவன முறையே, காட்சி - ஐயம்—தெளிதல்—நயப்பு— உட்கோள் - தெய்வத்தை மகிழ்தல் - புணர்ச்சி துணிதல் - கலவியுரைத்தல் - இருவயின் ஒத்தல் - கிளவி வேட்டல் - நலம்புனைந்துரைத்தல் - பிரிவுணர்த்தல் - பருவரல் அறிதல்- அருட்குணம் உரைத்தல் - இடமணித்துக் கூறி வற்புறுத்தல் - ஆடிடத்துய்த்தல் - அருமை யறிதல் - பாங்கியை அறிதல் என்பனவாகும். இப்பதினெட்டுத் துறைகளிலும் அமைந்துள்ள பதினெட்டுச் செய்யுள்களும், உலகியற் பொருளும் அருளியற் பொருளும் ஒருங்கே அமைந்து, சிறந்து விளங்குகின்றன. இவ்வுண்மை,

''தில்லை மூதூர்ப் பொதுவினில் தோன்றி
எல்லையில் ஆனந்த நடம்புரி கின்ற
பரம காரணன் திருவருள் அதனால்,
திருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்
ஐம்பொறி கைஇகந்து அறிவாய் அறியாச்
செம்புலச் செல்வர் ஆயினர்; ஆதலின்
அறிவன்நூற் பொருளும் உலகநூல் வழக்கும் என
இருபொருளும் நுதலி எடுத்துக் கொண்டனர்''

எனவரும் பேராசிரியர் உரைப்பாயிரச் செய்யுளால் விளங்கும். இவ்வாறு அருளியற் பொருளும், உலகியற் பொருளும் ஆகிய இரண்டும், திருச் சிற்றம்பலக் கோவையாரின்கண் ஒருங்கே விரவிநிற்பினும், அருளியற் பொருளை முற்றாக ஆராய்ந் துணர்ந்து எடுத்து விளக்குதல், நம்மனோர்க்கு இயலும் எளிய தொரு செயல் அன்று. இதனையும் பேராசிரியர் தாமே,

''ஆங்கவ் விரண்டனுள்
ஆகமநூல் வழியின் நுதலிய ஞான
யோகநுண் பொருளினை உணர்த்துதல் அரிது;
உலகநூல் வழியின் நுதலிய பொருள்எனும்
அலகில் தீம்பாற் பரவைக் கண்எம்
புலன்எனும் கொள்கலன் முகந்த வகைசிறிது
உலையா மரபின் உரைக்கற் பாற்று''

எனக் கிளந்தெடுத்து ஒளியாமல் உரைத்திருந்தல் கொண்டு தெளியலாம். எனவே, 'இயற்கைப் புணர்ச்சி' என்னும் முதற் கிளவியில், பதினெட்டுத் துறைகளாக அமைந்துள்ள செய்யுள்களின் திரண்ட பொதுவான கருத்துக்களும், தொடர்ந்து பிற கிளவிகள்—துறைகளின் கருத்துக்களும் இங்குச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

காட்சி :

தலைவன் தலைவியை ஒரு பொழிலின்கண் காண் கின்றான்: ''இவளது அழகிய முகம் தாமரை மலர்

போல விளங்குகின்றது. கண்கள் நீலப்பூக்கள் போன்றுள்ளன. மூக்கு குமிழம்பூப் போன்று எழில் சிறந்து திகழ்கின்றது. கொங்கைகள் கோங்கின் அரும்புகளை ஒத்திருக்கின்றன. கைகள் காந்தள் மலர்களைப் போல விளங்குதலால், எழில் சிறந்து ஒளிரும் இவளது வடிவம், பலதிற மலர்களால் அழகுற நன்கினிது தொடுக்கப் பெற்ற, நறுமணம் மிக்க தெய்வநலம் சிறந்த மாலை ஒன்றனைப் போல வயங்கு கின்றது. மெல்லிய கொடியினைப் போல ஒல்கி அசைந்து, அன்னம்போல அழகிய நடை வாய்ந்த இப்பெண்ணினல்லாள் இப்பொழில்வயின் நிற்கும் தோற்றம், அழகிற் சிறந்த காம தேவன் உலகினைத் தன் வயப்படுத்தி அடிமையாக்கிப் பெருமிதத்துடன் எடுத்த வெற்றிக் கொடியைப் போல ஒளிர் கின்றது'' என்று, அவளது பேரழகில் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்த தலைவன், 'இஃது என்னவியப்போ!' என்று எண்ணி மெய்ம் மறந்து விம்மிதமுற்று நிற்கின்றான். (1)

ஐயம் :

''மடமயிலோ! என்று சொல்லும்படி இப்பொழிலகத்தே நிற்கும் இப்பெண், தன்னைக் கண்டார் உள்ளமும் உயிரும் கொள்ளை கொள்ளுதலால், இயமனால் தூதாக அனுப்பப் பெற்றவளோ? மக்களை ஈர்த்து வசஞ்செய்து மயக்குதற்கு மன்மதனுக்குத் துணையாக இருப்பவளோ? அல்லது தில்லை நகர்க்கண் வாழும் ஒரு மாதோ? தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளோ? வானுலகில் வதியும் தேவ மகளோ? புனலிடை உறையும் நீரர மகளோ? அன்றி நாகருலகைச் சேர்ந்த மகளோ? இவள் இருப்பிடம் யாது? என அறிந்துகொள்ளுதற்குச் சிறிதும் இயலவில்லையே!'' எனப் பலவாறு எண்ணித் தலைவன் ஐயுறுகின்றான். (2)

தெளிதல் :

''இவளது கண்கள் இமைக்கின்றன. கால்கள் நிலத்திற் படிகின்றன. மலர்கள் வாடுகின்றன. ஆதலின்,

அழகிய பெரிய முலைகளைச் சுமந்து தேய்கின்ற இடையினையும், பணைபோலும் தோளினையும், சிறிய நுதலினையும் உடைய இவள், தெய்வமகள் அல்லள். ஒரு மானுடப் பெண்ணேயாவள்'' எனத் தெளிகின்றான். (3)

நயப்பு :

''நெஞ்சமே! நீ இவளுக்கு இடையில்லை என்று காரணமின்றிச் சொல்லுவது என்னை? அகலா நின்ற அல்குலாகிய உயர்ந்த இடம், அதோ தெரிகின்றது. அதற்கு மேலே, அதோ அங்குத் தெரிபவை, கொங்கைகள்! இங்ஙனம் தம் பெருமையான் விளங்கித் தோன்றும் அல்குலும் முலையும் இருத்தலால், அவற்றின் நடுவே நுணுகித் தோன்றாது நிற்கும் இடையும் உளதாதல் வேண்டும்!'' எனத் துணிந்து, அவள்பாற் சென்றுசேரத் தலைவன் நயப்புறுகின்றான். (4)

உட்கோள் :

''நுடக்கத்தால் மின்னல், மெலிவாற் பாம்பு போன்ற இடையினையும், பெரிய தோள்களையும் உடைய இவளது வேல்போன்றகண்கள், இப்புறமும் அப்புறமுமாகத் திரும்பித் திரும்பிப் பிறழுந்தோறும் பிறழுந்தோறும் பொது நோக்கத் தாற் பிணியும், உள்ளக் கருத்தை வெளியிடும் நாணோடு கூடிய சிறப்பு நோக்கத்தால், பிணி தீர்க்கும் மருந்துமாக விளங்குகின்றன! ஆதலின், யான் இவள்பால் அன்புடையனாதல் போல, இவளும் என்மாட்டு அன்பு கொண்டுள்ளாள் போலும்!'' என்று தலைவன் தனக்குள் எண்ணுகின்றான், (5)

தெய்வத்தை மகிழ்தல் :

''கிழக்குத் திசைக் கடலிலே நின்று இட்ட கழியானது மேற்குத் திசைக் கடலில் இடப் பெற்ற பெரிய நுகத்தினது துளையின்கட் சென்று பொருந்திச் சேர்ந்து கொண்ட வியத்தகு செய்திபோல, கெண்டைமீன் போலும் கண்களை

யுடைய இவ்வழகிற் சிறந்த பெண்ணைத் தோழியர் கூட்டத்தினின்றும் நீக்கித் தனியே கொணர்ந்து, என்னைத் தலைக்கூடுமாறு செய்தருளிய, நல்வினையின் விளைவாம் ஊழாகிய தெய்வத்தையன்றி, வேறு பிற தெய்வத்தை யான் வியக்கவும் மாட்டேன், நயக்கவும் மாட்டேன்'' எனத் தெய்வத் திருவருளை நினைந்து வியந்து மகிழ்கின்றான். (6)

புணர்ச்சிதுணிதல் :

''மனமே! இவ்வுயர்ந்த பொழிலினிடத்து ஒரு பொழுதும் பிரியாது உடன் சூழ்தலையுடைய தோழியர் கூட்டத்தை, இவளினின்று பிரித்து நீக்குதற்குக் காரணமாய் நின்ற ஊழ்த் தெய்வத்தின் துணையினால், நமக்கு இவளோடு கந்தருவர் மணமானது எதிர்பாரா நிலையில் எளிதாகக் கிடைத்துள்ளது. இனி, நீ இவளோடு கூட்டத்துக்கு உடன் படுவாயாக!'' எனத் தலைவன் புணர்ச்சி துணிகின்றான். (7)

கலவியுரைத்தல் :

''நல்வினைத் தெய்வம் இவளைக் களவின் கண் கூட்ட, அமுதமும் அதன்கண் கரந்து நின்ற சுவையும் என்ன, என் நெஞ்சம் இவள் கண்ணே ஒடுங்க, யான் என்பதோர் தன்மை காணாது ஒழிய, இருவர் உள்ளங்களும் ஒன்றே எனுமாறு கரப்ப, ஒருவேமாகிய ஏகாந்தத்தின்கண் பிறந்த புணர்ச்சிப் பேரின்ப வெள்ளம் யாவரான் அறியப்படும்? சுவையுடைய பொருட்கும் சுவைக்கும் வேறுபாடில்லாதவாறு போல, எனக்கும் இவட்கும் வேறுபாடுஇல்லை. இவள் அமுதம், யான் அதன் சுவை. எனவே, எமக்குள் வேறு பாடில்லை. ஆயினும், புணர்ச்சியின் வரும் இன்பம் துய்த்தற் பொருட்டாக, இன்று யான் என்றும், இவள் என்றும் வேறுபாட்டோடு கூடிய அழகை, இதனை அனுபவிக்கின்ற யானே அறியினல்லது யார் அறிவார்?'' எனத் தலைவன் புணர்ச்சியின்பத்தியல்பைப் புகழ்கின்றான். (8)

இருவயின் ஒத்தல் :

"தில்லையிற் சிற்றம்பலத்தின்கண் உள்ளவனாகிய ஒப்பற்ற பெருமானின் குணமாகிய ஆனந்தம் வெளிப் பட்டாற் போல, கொவ்வைக் கனியை ஒத்த சிறந்த வாயை யுடைய இக்கொடியிடையின் தோளைக் கூடினால், கூடுந் தோறும் பெரிதாகிய இன்பம், புணராத முன்பு போலப் புணர்ந்து பின்னும் புதிதாய், மணம்பொருந்திய சுருண்ட குழலையுடைய இவளது அல்குலைப்போல வளரா நிற்கின்றது'' எனத் தலைமகளை மகிழ்ந்து கூறுகின்றான். (9)

கிளவிவேட்டல் :

"இவளுடைய கொங்கைகள், தில்லையம்பலம் போலப் பெருவளத்தையுடையன. அகன்ற பெரிய கண்கள் வாள் போல் உள்ளன. நெற்றி, எட்டாம் பிறைச் சந்திரனைப் போன்ற இயல்பைப் பெற்றுள்ளது. இடை மின்னலை ஒத்திருக்கின்றது. இவற்றின் தன்மை இஃதாயின், கிளி போலும் இவளது வாயின் மொழியை இனிக் கேட்க வேண்டு கின்றது என்? இப்பெற்றிக்குத் தக்கபடி அஃதும் மிகவும் இனிதாக இருக்கும் அன்றோ?'' என்று தலைவன் தலைமகள் மாட்டு ஒரு சொற் கேட்டு இன்புற விரும்புகின்றான். (10)

நலம்புனைந்துரைத்தல் :

தலைமகன் தன் மாட்டுக் கிளவி வேட்டு வருந்துதலைக் கண்ட தலைமகள், புன்முறுவல் பூத்து நிற்கின்றாள். அப்புன்முறுவல் கண்டு மகிழ்ந்து, தலைமகன் தலைமகள் சொல்லாடாமையாற் கொண்ட வருத்தம் நீங்குகின்றான். நீங்கி, "வண்டுகளே! நுங்களுடைய அகன்ற மருத நிலத்தில் சிறிய இடையையுடைய இவளது, இனிதாகிய கொவ்வைக் கனியை ஒக்கும் அழகிய வாயைப் போல, மணம் வீசுகின்ற ஆம்பற் பூக்கள் உளவோ? கூறுமின்கள்!'' எனத் தலைவியின் நலம்புனைந்துரைக்கின்றான். (11)

பிரிவுணர்த்தல் :

தனது புன்முறுவல் குறித்துத் தலைமகன் நலன் புனைந்துரைக்கக் கேட்ட தலைமகள் 'எம்பெருமான் முன் நின்று வாய் திறந்து பெரியதோர் ஏதம் செய்தேன்' என நாணி வருந்தி நின்றாள். அது கண்டு, 'இவள் வருந்துவது யான் தன்னைப் பிரிந்துவிடுவேன் என்று எண்ணிப் போலும்' எனத் தலைமகன் கருதுகின்றான். "ஒருவனால் தவஞ்செய்து பெறுதற்குரிய சிந்தாமணியும், தெளிந்த கடலின்அமிழ்தமும், இறைவனருளால் வருந்தி முயல வேண்டாமல், தாமே வந்து எளிதாகக் கிடைத்தால், அவை அவனால் விரும்பப்படுதல் அல்லது இகழப்படுமோ? மடமான் விழி மயிலே! அந்தாமரை அன்னமே! உயிரினும் சிறந்த நின்னை, இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரேனாகிய யான் அகன்று ஆற்றியிருப்பேனோ? நின்னை யான் பிரிந்து விடுவேன் என்று கருதி மனமயக்கமுற்று, நீ என்னை வாட்டமுறும்படி செய்வது எற்றுக்கு?" எனத் தலைவிக்குத் தன் பிரிவின்மையைப் பரிவுடன் புகலுகின்றான். (12)

பருவரல் அறிதல் :

தலைவனாற் பிரிவின்மை கூறக்கேட்ட தலைமகள் பிரிவு என்பதும் ஒன்றுண்டு போலும், என உட்கொண்டு, முன்பு எய்திய துன்பினும் பின்பு பெருந்துன்பம் எய்தினாள். அதுகண்ட தலைமகன், "திருச்சிற்றம்பலம் அனைய இவள் வருந்துவது, நாம் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தால் பின்னர்க் கூடுதல் அரிதென்று நினைந்தோ? அல்லது நாம் நம் தோழியர் கூட்டத்தைப் பிரிந்து நெடும்பொழுது இங்கு இவனுடன் இவ்வாறு இருந்தால், நம் குடிக்குப் பழி நேர்ந்து விடுமே என்று நினைந்தோ? எது குறித்து என்று அறிகின்றிலேன்!" எனத் தலைவியின் வருத்தத்திற்குக் காரணம் அறிய முயலுகின்றான். (13)

அருட்குணம் உரைத்தல் :

"வடிவார்ந்த திருமகளே! உளப்பாடும் முயற்சியும் இன்றி ஊழ்த் தெய்வத்தால் பொருத்தப் பெற்ற நமது அழகிய மணத்தை, யாவர் சிதைத்தற்கு இயலும்? பூக்கள் பிணைத்து அணியப் பெற்ற குழலி! நீ வாடிப் புலம்புவது என்? நம் கூட்டம் குடிப்பழியாகும் எனவும், தோழி அறிந்தால் தீங்கு விளையும் எனவும் கவலற்க! நாம் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்பட்டுக்கூடி மருவுதற்குக் காரணமாயது தெய்வத் திருவருளே! அத்திருவருள் நம்மைக் காப்பாற்றும். இதுபோது நாம் பிரியலுறுகின்றோமாயினும், அது நம்மை மீண்டும் கூடுமாறு செய்யும்!" எனத் திருவருளியல்பு கூறித் தேற்றுகின்றான். (14)

இடம் அணித்துக் கூறி வற்புறுத்தல் :

"குன்றவாவ் இளங்கொடியே! வருத்தம் எய்தற்க! எம் ஊரின்கண் உள்ள பெரிய மலை போலும் மாளிகைகளின் நுண்ணிதாகிய சுண்ண வெண் சாந்தின் ஒளி பாய்ந்து, நும் ஊரின்கண் உள்ள கரிய குன்றானது, வெள்ளை நிறச் சட்டையிட்டுக் கொண்டது போலத் தோன்றும். அத்துணை அணிமையுடையது, நும்ஊர்க்கு எம் ஊர். ஆதலின், நாம் இதுபோது பிரிந்தாலும், பின்னர் அடுத்தடுத்துக் கூடி மகிழலாம்" என இடமணித்துக் கூறி,நமக்குள் பிரிவு நேரும் என வருந்தற்க எனத் தலைவியைத் தலைவன் தேற்றுகின்றான். (15)

ஆடித் துய்த்தல் :

"கால் நிமிர்ந்த பெரிய சிலை (புருவங்) களும் சிவந்தசொவ்வைக்கனி (போன்ற இதழ்)களும், வெண்முத்துப் (போன்ற)பற்களும், திங்களின் (முகத்தின்) கண்ணே பொருந்தி நிற்ப, வண்டுகள்தங்கும் கொடியைப் போன்று விளங்கும் பெண்ணே! யான் கூறியவற்றைத் தெளிவாயாக! நின்

தோழியர் கூட்டத்தைச் சென்று சேர்ந்து முற்பட்டு நீ விளை யாடுக! நின் தோழியர் கூட்டம் கண்டு கொள்ளாத வகையில், இம்மலைச்சாரற் பொதும்பரில் ஒளித்து, இன்னும் சின்னேரத் துக்குள்யான் பின்னும் இவ்விடத்தே வந்து தோன்றுவேன்!'' எனத் தலைவியை ஆடிடத்து உய்க்கின்றான். (16)

அருமை அறிதல் :

''பூங்கொத்துக்களை யணிந்த குழலையுடைய இப்பெண்ணின் சிறப்பு இத்துணைப் பெரிய சிறந்த தோழியர் கூட்டமும் பணிந்து வணங்கும் இயல்பிற்றாயின், தில்லைச் சூழ் பொழிலின்கண் இவள் புகுந்ததும், யான் இவளைப் புணர்ந்ததும், மாயமோ? கனவோ? இரண்டுமன்றி வேறொன்றோ? இன்னதென்று அறிகிலேன். இனி இவள் நம்மால் எய்துதற்கு அரியளே யாவள்!''எனத் தலைவியின் அருமை யறிகின்றான். (17)

பாங்கியை அறிதல் :

''தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் இடைவிடாது ஆடு கின்ற கூத்தப் பெருமானின் அருளால் வரும் ஆனந்தம் என்றுதுணியத் தக்க இப்பணி மொழியாளுக்கு,இத்தோழியே ஏனைய எல்லாத் தோழியருள்ளும் மிகவும் சிறந்த உயிர்த் தோழி போலும்! காதளவும் நீண்ட படை போலும் தலைவி யின் கண்கள், இத்தோழியின் மாட்டேயே பெரிதும் சென்று பயிலா நிற்கின்றன. அஃது 'என்னோடு இவளுக்கு உயிரும் ஒன்று. மனமும் ஒன்று. தாய் தந்தையராற் செய்யப்படும் சிறப்புகளும் ஒன்று' என்று சொல்லுவது போல் உளது. இத்தலைவியை யான் அடைவதற்கு, இதுவும் எனக்கு ஒரு துணையாகும்'' என உட்கொண்டு, தலைவன் தலைவியின் காதற்றோழியை அறிந்து கொள்கின்றான். (18)

2. பாங்கற் கூட்டம் :

பாங்கனை நினைதல் :

(இயற்கைப் புணர்ச்சியின் இறுதிக்கண் தலைமகளைப் பிரிந்த தலைமகன், பின் அவளைச் சென்று எய்துத தற்கு அருமை நினைந்து வருந்துகின்றான். தலைவிக்கு இனியளாகத் தான் முன்பு உணர்ந்த காதற்றோழியின் வாயிலாக அவளை அடையக் கருதுகின்றான். ஆயினும், அத்தோழி தனக்கு அத்துணை நெருக்கமுடையவள் அல்லள் ஆதலின், தனக்கு நெருங்கிய சிறந்த தன் காதற் பாங்கனைக் கண்டு, நிகழ்ந்த செய்தியனைத்தும் கூற விரும்புகின்றான். கூறி விடில், பின்னர் யான் விரும்பும் அத்தலைவியை யான் எய்துதலைத் தடுப்பார் ஒருவரும் இவ்வுலகத்தில் இரார் எனத் துணிந்து, தலைவன் பாங்கனை நினைந்து சென்றான்.) ''தென்புலியூர் என்னும் தில்லையில், சிற்றம்பலத்தின்கண் திரு நடனம் செய்கின்ற, அம்பலவாணரின் திருவடிகளுக்கே உரிமைப்பட்டவனும், யானே அனையவனாய் என்னின் வேறு அல்லாத நண்பனும், ஆகிய பாங்கனைச் சென்று கண்டு, இச்செய்திகளை யெல்லாம் நிகழ்ந்தவாறு கூறுவேன்'' என்று தலைவன் தனக்குள் முடிவு செய்து கொண்டான். (19)

பாங்கன் வினாதல் :

தன்னை நினைந்து வரும் தலைவனைப் பாங்கன் வழியிடை எதிர்ப்பட்டான். எதிர்ப்பட்டுத் தலைவனை அடிமுதல் முடிகாறும் நோக்கினான். ''தில்லைச் சிற்றம்பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும் உறையும் சிவபிரான் முன்னொருகால் கூடல்மா நகரின்கண் சங்கம் இருந்து ஆராய்ந்த ஒள்ளிய இனிய தமிழின் அகமும் புறமும் ஆகிய பொருட் கூறுகளில் நுழைந்தனையோ? குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி தாரம் என்னும் ஏழிசைகளான் இயன்ற பண்ணும் பாடலும் முதலாயினவற்றிடைப்

புகுந்தனையோ? நீ செய்யத் தலைப்பட்ட ஆராய்ச்சி யாது? தலைவனே! பெரிய மலை போலும் நினது வலிய தோள்கள் மெலிவுற்றுத் தோன்றுவதற்குக் காரணம் என்னை?'' எனப் பாங்கன் வினவினான். (20)

உற்றதுரைத்தல் :

''மயிலானது ஒரு சிறிய ஓணானுக்கு அஞ்சி ஒதுங்கி வெளியே போந்து இரை கவராது. ஆயினும், அத்தகைய எளிய மயில், ஒரு பெரிய யானையையே கொல்லவல்ல பாம்பினைப் பிடித்து, அதன் படத்தைக் கிழித்து எறிந்து விடும். அதுபோல, தில்லைச் சிவபிரானின் திருவடிப் பொற்றடமலர் சூடுகின்ற என் ஆற்றலை, மான்மட நோக்கி ஒருத்தியின் சிற்றிடை அகற்றி விட்டது. எளிய மயிலால் வலிய பாம்பின் படம் கிழித்தெறியப்படுவது போல; ஓர் எளிய பெண்ணின் சிற்றிடை என் ஆற்றலை அகற்றி விட்டதே! என் செய்வேன்?'' எனத் தலைவன் பாங்கனுக்கு உற்றது உரைத்தான். (21)

கழறி உரைத்தல் :

''எமது தலைவனே! தில்லைத் தொல்லோன் கயிலை மலையில், ஒரு மாஞ்சோலையின்கண், வஞ்சிக்கொடி போலும் இடையையுடைய ஓர் இளமான், தனது கண்களால் மருண்டு நோக்கிற்று என்பது குறித்தோ, நீ இங்ஙனம் இரங்குவது? இது நின் பெருமைக்குத் தகாது!'' எனப் பாங்கன் கழறியுரைத்தான். (22)

கழற்றெதிர் மறுத்தல் :

''செம்பொன் மாளிகைத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்து மாணிக்கக் கூத்தனின், வடவான் கயிலை மலையில் வாழும் மயில் போன்றவளை, பூண்களாற் பொலிகின்ற கொங்கையை

யுடைய என் உயிர் அனையவளை, பொன்னை வண்ணமாகக் கொண்டு எழுதிய ஓவியக் கொழுந்தினை, மெல்லிய தோளை யுடைய கரும்பினை, நீ காணவில்லை. கண்டிருப்பாயாயின், என்னை இவ்வாறு நீ கடிந்து கூறியிருக்க மாட்டாய்!'' எனத் தலைவன் பாங்கனைக் கழற்றெதிர் மறுத்தான். (23)

கவன்றுரைத்தல் :

''வள்ளலே! மலைகளைக் காற்றானது பிளந்து மேலும் மேலும் இடுதலால், வானுலகும் மண்ணுலகும் கடலாற் கடல்கோள்பட்டுக் கலக்கமுறும் பேரூழிக் காலத்தும்கூட, கலங்காத மனத் திண்மையை உடையவன் நீ. அத்தகைய நீ, சிற்றம்பலத்தான் அருள் பெறாதவரைப் போலக் கலக்க முற்று வருந்துகின்றாய். இஃதென்னோ?' எனப்பாங்கன் கவன்றுரைத்தான். (24)

வலியழிவுரைத்தல் :

''முன்பெல்லாம் யான், எல்லாப் பொருளும் இறை வனைத் தலைப்பட்டுச் சென்று ஒடுங்கும் பேரூழிக் காலத்தும், சால்பு அழிந்து உள்ளம் தளரேன். என்னைச் 'சித்தம் பித்தன்' என்று, மாறுபடக் கூறுவாரும் இலர். சித்தங் கலங்கிப் பித்தேறினார் தம்மையும், மிகவும் தெளிய வைப்பேன். அத்தகையயான், இப்பொழுது சிற்றம்பலவனின் கயிலை மலையின்கண், ஒரு சிறு மானினது விழியால் அழிந்து மயங்கினேன்!'' எனத் தலைவன் பாங்கனுக்குத் தன் வலியழிவுரைத்தான். (25)

விதியொடு வெறுத்தல் :

''எனக்குப் பற்றுக்கோடாக யான் நினைத்திருந்த பாங்கன் தானே, அசைகின்ற மின் (இடை) மேல் முகிழ்த்த கோங்கின் அரும்பு (முலை)களோ, நின்னை வருத்துந் திறம் வல்லனவாயின? என இகழ்ந்து கூறுகின்றான். யான்

முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினையும் வந்து பயன் தரவில்லை. அதனால், நாணமுற்று வெள்கி எனது ஆருயிர் மிகவும் துயருறுகின்றது. இஃதென் தொல்வினை போலும்!'' என்று தலைவன் விதியொடு வெறுத்தான். (26)

பாங்கன் நொந்துரைத்தல் :

"அழியா இயல்பைத் தரும் அமிழ்தமானது தன் பண்பினின்று மாறுபட்டாலும், பெய்யுங் காலத்துப் பெய்யாது மழை வறங்கூர்ந்தாலும், மாறாத வள்ளன்மை யுடையவன் நீ! நின்பால் யான் இரப்பதொன்று உண்டு. தில்லை யம்பலம்போல் அழகையுடையாள் ஒருத்தி காரண மாக நீ, பொன் போலும் பெறுதற்கு அரிய நினது ஒழுக்கச் சிறப்பினை நினையாது கைவிடுகின்றாய். இஃது என் தீவினைப் பயனேயாகும். நீ நின் சீலத்தினை நினைத் துணர்ந்து போற்றிக் கொள்ளல் வேண்டும்!'' எனத் தலைவ னுக்குப் பாங்கன் நொந்துரைத்தான். (27)

இயலிடங் கேட்டல் :

"சிலம்பனே! நினது மிக மேலான இயற்கைப் பெருங் குணமும் இங்ஙனம் மாறுபடுவதாயிற்று. ஒருகாலத்தும் கலங்காத நீயும் இவ்வாறு பெரிதும் கலக்கமுற்றாய். யாவருக்கும் மேலாம் சீருடைய நின்னை, யான் அறிவுரை கூறித் தெளிவிக்கத் தக்கவனோ? நின்னைத் தெளிவிக்கலுறும் என்னுடைய இயல்பை யாதென்று சொல்லுவது? நின்னை இத்தன்மையுறச் செய்த இனிய கொடிபோல் வாளுக்கு இடம் யாது? கயிலை மலையோ? தாமரைப் பூவோ? வானமோ? அன்றியும் அவளின் இயல்பு எத்தகையது? கூறுவாயாக!'' எனத் தலைவனைப் பாங்கன் தலைவியின் இயலிடங் கேட்டான். (23)

இயலிடங்கூறல் :

"எம்முடைய நல்ல தெய்வமாகிய அப்பெண்ணி னல்லாளின் இடம், கயிலை மலையினிடத்து யானைக்

கோட்டினும், மூங்கிலினும் பிறந்த முத்துக்களைத், தேன் பெருக்கெடுத்துக் கொழித்து வைக்கும் பொழில் ஆகும். அப்பொழிலுக்கு எழிலைத் தரும் அவள், தன் விழிகளால் பிணைமானாகவும், இயலால் மயிலாகவும், மிழற்றும் மொழியாற் கிளியாகவும் விளங்குகிறப்பாள்!'' எனத் தலைவன் பாங்கனுக்குத் தலைவியின் இயலும் இடமும் கூறினான். (29)

வற்புறுத்தல் :

''வெற்பனே! தில்லைக் கூத்தப்பிரானின் கயிலை மலையில், தினைப் புனங் காக்கின்ற கருங்கண்ணையும் செவ்வாயையும் உடைய மயில் இயலாளை, குயில் மொழியாளை, சிலம்பினை அடியிற் கொண்ட கொடியிடையாளை, பூங்கொடிகள் போலும் தோழியர்கள் நெருங்க, மலை முழைஞ்சுகளில் எதிர்கூவி அவள் விளையாடும் பளிக் கறைக்கண் சென்று, யான் கண்டு வருவேன். அதுகாறும் நீ ஆற்றியிருப்பாயாக!'' எனப் பாங்கன் தலைவனை வற்புறுத்திச் சென்றான். (30)

குறிவழிச் சேறல் :

''கொடிய சூறாவளிக் காற்றால்குலமலைகள் எட்டும், உலகங்கள் ஏழ் ஏழும் நிலைகுலையும் பேருழிக் காலத்தும், நடுங்காத தலைவனைத் தன் பேரழகாற் கவர்ந்து நடுங்கு மாறு செய்த இடையினையும், நஞ்சைக் கக்குகின்ற வேல்போலும் கண்களையும் உடைய அத்தலைவி, தில்லை ஈசன் வெற்பிடத்துள்ள சோலையின் நிழலையுடைய புனத்தின்கண், இன்று வரப்பெறுவளோ? அன்றி வாரா திருந்து விடுவாளோ?'' என எண்ணிக் கொண்டு பாங்கன் தலைவன் கூறிய குறிவழிச் சென்றான். (31)

குறிவழிக் காண்டல் :

குறிவழிச் சென்ற பாங்கன் தன்னைத் தலைவி காணாதவகையில், அணிமையிற் சென்று நின்று, தான்

அவளைக் காண்கின்றான். "தலைவன் கூறிய வடுவகிர் போலும் கண்களும் இவையே. வஞ்சிக் கொம்பும் அஞ்சும் இடை இதுவே. வாயிதழ் பவளம் துடித்தாற்போலத் துடிக்கின்ற மாட்சி என்னே! தலைவன் சிறிதும் தப்பாமல் கூறியவாறு, அம்பலம்போலும் ஒப்பும் இதுவே. ஆதலின், அவன் கூறிய பணிமொழித் தலைவியும் இவளேயாதல் வேண்டும்!" எனக் குறிவழிச் சென்று கண்ட பாங்கன் துணிந்தான். (32)

தலைவனை வியந்துரைத்தல் :

(15) "தில்லையம்பலவனின் திருவடி போலும் தாமரைப் பூவில் இருக்கும் திருமகளைத், தமது பேரழகால் அச்சுறுத்தி அடிமை கொண்ட உறுப்புகளையுடைய, இத் தலைவியின் பெருங்காதற் பொலிவழிவுகண்டும், காதல் வயப்பட்ட தன் உள்ளத்தினை மீட்டுக் கொண்டு, இவளைப் பிரிந்து இங்கிருந்து அங்குப் போந்து, யான் கழறியுரைக்கவும் பொறுத்தருளி, நிகழ்ந்தன அத்துணையும் செவ்விதிற் கூறிய கவளக்களிற்று அண்ணலே, இவ்வுலகில் மிகவும் மனத் திண்மை யுடையவன்!" எனப் பாங்கன் தலைவனை வியந்துரைத்தான். (33)

கண்டமை கூறல் :

(16) "வேலினை ஏந்திய தலைவ! சிற்றம்பலவர் பைம்பொற் கயிலையின்கண், தன்னைக் கூடி அகன்ற, போரில் வல்ல ஆண் யானையினை நினைந்து, தன் தோழியர் கூட்டத்தை விட்டு நீங்கிப் புனத்தின் அயலே தனித்திருந்து, அவ் ஆண் யானை மீட்டும் இன்ன திசையால் வரும் என்று அறியாது, சுற்றெங்கும் நோக்கி வடுவகிர் போலும் தன் கண் களைப் பரப்பி, அழகிய இளம் பெண் யானை ஒன்று நின்றதனைக் கண்டேன்!" எனத் தலைவன் கூறிய குறியிடஞ் சென்று பாங்கன் தலைவியைக் கண்டமை கூறினான். (34)

செவ்வி செப்பல் :

(17) "வெற்பனே! நீ ஓர் அழகிய பெண் கொடியைக் கண்டதாகக் கூறினையே! அக்கொடியின் மேல் ஒரு தாமரைப் பூ (முகம்) மலர்ந்துள்ளதா? அத்தாமரையின்கண் இரண்டு கயல்மீன்(கண்)கள் இடம் பெற்றுள்ளனவா? அன்றியும், அத்தாமரை மலரின்கண் உள்ள இரண்டு பவளத் துண்டு (இதழ்)களுக்கு அயலில் இனமொத்த வரிசையாகிய முத்து (பற்)கள் உள்ளனவா? அக்கொடியின்கண் அரன் அம்பலத்தின் இயல்பை யுடையனவாய் இணையாகிய இரு பெருஞ் செப்பு (கொங்கை)கள் உள்ளனவா? மேலும்,அக்கொடியின் உச்சியில் மலர் மாலைகள் சூழ்ந்து, இருள் செறிந்து திரண்டாற் போலப் புரளுகின்ற புயல்கள் (கூந்தல்) உள்ளனவா? உள்ளன வாயின், யான் கண்ட உருவம் நீ கூறிய உருவமேயாகும்!" எனத் தலைவனுக்குத் தலைவியின் அவயவத்து இயல்பும் அடையாளமும் பாங்கன் கூறினான். (35)

அவ்விடத்தேகல் :

(18) "திரிபுரங்களை எரித்த சிவபிரானின் தில்லையை ஒத்து, குயிலாகிய இனத்தைக் கொண்டு, தொண்டைக் கனியிடத்துக் குளிர்ந்த முத்துக்களை நிரைத்து, கூரிய சிறந்த இரு வேல்களைத் தாமரையின்கண் கிடக்கச் செய்து, அன்னம் போல நடக்கும் இயல்பிற்றாகிய ஓர் அரிய மயில் நின்னாற் காணப்பட்டது உண்டெனின், அதுவே என்னுடைய மன்னுயிராகும்!" என்று தலைவன் தலைவியினிடத்திற்குச் சென்றான். (36)

மின்னிடைமெலிதல் :

(19) "நெருநலை நாளில் தலையளி செய்து, 'உயிரை ஒப்பாய்! கவலைப்படாதொழி. யான் நின்னிற் பிரியேன்; பிரியினும் ஆற்றேன்' என்று கூறி மறைந்த என் உயிர் போலும் தலைவர், மிக்க விருப்பத்தை யுடையவராய் என்னைச் சேர்தல் குறித்து நெஞ்சம் தளர்தலான் இடம்

அறியாமல், இத் தாழ்வரைக்கண் நம் தோழியர்கள் காணும்படி வந்து விடுவாரோ? என்னும் பெரு நாணத்தினாலும், காதல் கைம்மிகுந்து ஆற்றாமையால் இறந்து பட்டாரோ? என்னும் பேரச்சத்தினாலும், அப்பொழில்வயின் யாரும் இல்லாத ஒரு சிறைத் தனியே நின்று, தலை மகனை நினைந்து தலைமகள் மெலியலுற்றாள்.'' (37)

பொழில் கண்டு மகிழ்தல் :

(20) ''தலைமகளைக் கருதிச் சென்ற தலை மகன், முன்னை ஞான்று அவளைத் தான் கண்ணுற்ற பொழிலைச் சென்று சேர்ந்தான். ''மூங்கில்களின் இணையாலும், களிப்பையுடைய கரிய மயில்களாலும் ஒளியையுடைய பெரிய நீலமணிகளாலும், தாவிக் குதிக்கும் பெண் மான்களாலும், அசையும் கொடிகளாலும், முறையே தலைவியின் தோள் - சாயல் - கூந்தல் - கண்-இடை என்பனவற்றை நினைவூட்டப் பெற்று, இக்கயிலைப் புனமும் கூட, தேம்பிணை வார்குழலாளாகிய தலைவி என்றே என் சிந்தனைக்குத் தோன்றுகின்றது ''எனத்தலைவன் அப்பொதழில் கண்டுமகிழ்ந்தான்.(38)

உயிரெனவியத்தல் :

(21) பொழிலையே தலைவியாகக் கருதிக் கண்டு மகிழ்ந்த தலைவன், அப்பொழிலிடைச் சென்று புகுந்தான். அதன்கண் தலைவியைக் கண்டான். ''நேற்று என்பால் நேயம் உடையதாய் என்னைக் கூடி, நேயம் இல்லாதது போல என் நெஞ்சு உடைந்து போகும் வண்ணம் பின்னர்ப் பிரிந்து சென்று, தோழியர் கூட்டத்தின்கண் உள்ளதாய், புணர்ச்சியின்பத்தை அளித்தலின் அமிழ்தமாய், பிரிவுத் துன்பத்தை விளைவித்தலின் அணங்காய், அரன் அம்பலம் போலும் ஒளியை யுடையதாய், பிரிந்து மறைந்து செல்லினும் என் மனத்தின்கண் நிலைபெற்று நிற்பதாய், இங்ஙனம் தான் ஒரு பொருளே நேயமுடைமையும் நேயமின்மையும் இன்பஞ் செய்தலும் துன்பஞ் செய்தலும் புலப்படுதலும் மறைதலும்

ஆகிய பல்வேறு பண்புடையதாய்க் காட்டலிற் பெரிதும் மாயத்தையுடையதாய், இதோ வந்து நின்றுளது என் மன்னுயிர்!'' எனக் கூறித் தலைவியைத் தன் உயிர் என வியந்தான் தலைவன். (39)

தளர்வகன்றுரைத்தல் :

(22) ''இப் பொழிலின்கண் இம் மாதரார் தாது பரந்த போதுகளைக் கொய்யவும் இல்லை. தோழியர்கள் வணங்கிப் பணிய நின்று, ஒளியையும் வரியையும் உடைய பந்தையடித்து விளையாடவும் இல்லை. சுனைப் புனலில் மூழ்கி நீர் விளையாட்டுக்களை அயரவும் இல்லை. இங்ஙனமாகவும், கற்பகச் சோலையை யுடைய தேவர் உலகம் பொலி வழியும்படி, நிலந்தோயாத தமது பொன்போலும் கால்களை நிலத்திற் பதிய வைத்து அம்பலத்தானது கயிலை மலையை அடைதற்கு, இத் தேவியார் செய்யக் கருதுகின்ற பெரிய தவந்தான் யாதோ?'' எனத் தலைவன் தலைவியைக் காணாத தளர்வகன்று உரைத்தான். (40)

மொழிபெறவருந்தல் :

(23) ''மான்போலும் மெல்லிய நோக்கை யுடையாய்! நீலமிடற்றையுடைய சிவபிரானின் தில்லைப் பதியில் உள்ள அழகிய தாமரை மலரின் கண் வாழும் திருமகளோ என, நின்னை நோக்கியக்கால் ஐயம் நிகழ்ந்தது. அமிழ்தமே! அணங்கே! அவ் ஐயம் நீங்கித் தெளிந்தறிய, சிறிதாயினும் நீ நின் திருவாய் மலர்தல் வேண்டும். நின் திருவாய் திறவா தாயின், இப்பொழுதே என் உயிர் அழிவது உறுதி!'' எனக் கூறித் தலைவன் தலைவியின் மொழி பெற வருந்தினான். (41)

நாணிக்கண் புதைத்தல் :

(24) தலைமகன் தன்முன் நின்று தன்னைத் திருமகளோ என ஐயுற்றதாகக் கூறக் கேட்ட தலைமகள், தில்லை ''ஈசனைத் தொழாதாரைப் போலத் துன்பத்திற் கிடமாய்

அழிவெய்தும் நிலையையடைந்து எனது உயிர் வருந்தாத வண்ணம், இப் பொழில்வாய் எழில்வாய்த் தொளிரும் பூங்கொடியே! யான் மறைந்து ஒதுங்கி நிற்க எனக்குப் புகலிடந் தருவாயாக!'' என ஒரு பூங்கொடியினைச் சார்ந்து ஒதுங்கி, தலைவி நாணிக் கண்புதைத்து நின்றாள். (42)

கண்புதைக்கவருந்தல் :

(25) ''பொன்போல்வாய்! தில்லை அம்பலத்தைக் கண்டு கைதொழாதாரைப் போல என் உள்ளமானது துளங்கி வருந்தும்படிப் பிளவாமல், கூரிய வேல்போலும் நின் கண்களைக் கைகளாற் பொத்தி மறைத்துக் கொண்டு, அவ்வாற்றால் யான் இறந்து படாமல் உயிருடன் இருக்கச் செய்தாய். வாள்நுதலே! யான் மேலும் வருந்தாதிருக்க வேண்டுவையாயின், நின்மேனி எழில் முழுவதையும் சுற்றிலும் மறைத்துக் கொள்வாயாக!'' எனத் தலைவி நாணிக் கண்புதைத்தவழித் தன் வருத்த மிகுதியைத் தலைவன் கூறினான். (43)

நாண்விடவருந்தல் :

(26) தலைவன் தன் வருத்த மிகுதி கூறக் கேட்டுத் தலைவி நாண் அழிந்தாள். ''இன்றியமையாமையால் என் கண்மணியை ஒத்து, உயிர்போலச் சிறப்புடையதாகப் பழகி, ஒரு பொழுதும் என்னைப் பிரியாது என்னுடனே வளர்ந்த, பெறுதற்கரிய இரங்கத் தக்க நாணமானது, அழலைச் சேர்ந்த மெழுகையொத்து என்பால் நில்லாமல் அழியா நின்றது. அதனால், தில்லைக் கூத்தனை ஏத்தாதவர்கள் பல பிறவிகளை எய்தி வருந்தி யுழல்வதுபோல நாணமிழந்து நலிந்து வருந்தும்படி, யான் மேல்வரக் கடவ நாள்களில் இவ்வாறு பிறவா திருப்பேனாக!'' எனத் தலைவி நாண்விட வருந்தினாள். (44)

மருங்கணைதல் :

(27) ''வண்டுகளே! சிவபிரானின் தில்லையைப் போன்ற

இத்தலைவியின் கொங்கைகள், தம்மைத் தாங்கி நிற்கும் இடையானது ஒடிந்து போகும்படி, அதற்கு மிக்க பெருஞ் சுமையினை விளைவித்தலின், மரத்தின் நுனிக்கொம்பின் மீது ஏறி அதன் அடிப்பகுதியை வெட்டுவோரின் மடமையை உடையனவாய் உள்ளன. இந்நிலையில், நூலை ஒத்த நேரிய இடையின் நொய்ம்மையினை எண்ணிப் பாராமல், சிறிதளவு தேனை விரும்பி, நீவிரும் இவள் கொண்டையைச் சார்ந்து இடையின் சுமையினை மிகுதிப்படுத்துதல் தகாது!'' எனக் கூறிக் கொண்டு சென்று, நாணிழந்து வருந்தி நிற்கும் தலைமகளைத் தன் அன்பால் வருத்தம் தணிவிப்பான் போல ஒருகையால் இடையைத் தாங்கியும், பிறிதொருகையால் வண்டுகளை ஒச்சிக் கூந்தலைத் தொட்டும், தலைவன் மருங்கணைந்து புணர்ந்தான். (45)

இன்றியமையாமைகூறல் :

(28)''தேவருலகமும் இம்மண்ணுலகமும் ஒருங்கே பெறக் கிடைப்பினும், தீங்கரும்பும் அமிழ்தும் செழுந்தேனும் பொதிந்து, செப்புச் சிமிழினையும் கோங்கரும்பையும் தோல்வியுறுவித்து, ஆண்மை மிக்க என்னையும் அடிமை யாக்கிக் கொண்ட கொங்கைகளை, யான் ஒரு பொழுதும் மறவேன்!'' எனத் தலைமகளைப் புணர்ந்து மகிழ்ந்த தலைமகன், பிரிவுக் குறிப்புத் தோன்ற இன்றியமையாமை கூறினான். (46)

ஆயத்துய்த்தல் :

''அமிழ்தே! அணங்கே! தோளா மணியே! பிணையே! தில்லையை ஒத்த நினக்கு எனது ஆருயிர் அடிமையாகி விட்டது. ஆதலால், நமது பிரிவின்மை பற்றிப் பல சொல்லிப் பெறுவதென்னை? இனி நீ இப்புதிய பூம்பொழிற் கண் நின் தோழியர் கூட்டத்திடைச் சென்று சேர்ந்து விளை யாடுவாயாக!'' எனத் தலைமகன் தலைமகளை ஆயத்து உய்த்தான். (47)

நின்று வருந்தல்:

"மை தீட்டிய வாள் போலும் கண்களையும், மணிப் பூண் அணிந்த முலைகளையும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியை யும், அரவினை ஒத்த அல்குலையும் உடைய இவள், காவல் புரிகின்ற இப் பைம்பூம் புனமானது, தன்னை யான் அகன்று சென்றால், பொய்யை யுடையவர்க்குச் சிவபிரான் போலத் துன்பத்தை விளைவித்து நெடுந் தொலைவினதாகின்றது; அருகில் சென்றால், மெய் யன்பை யுடையவர்களுக்குச் சிவபிரானின் அம்பலம்போல, கழி பேருவகை எய்துவித்து மிகவும் அணிமையுடையதாக விளங்குகின்றது!" எனத் தலைமகளை ஆயத்து உய்த்த தலைமகன், அவள் பிரிந்த பின்னர் அவள் இருந்த புனத்தினி யல்பு கூறிப்பிரிவாற்றாது வருந்தினான். (48)

(3) இடம் தலைப்பாடு

(தலைவனும் தலைவியும் முன்னாள் சந்தித்த இடத்தில் வந்து கூடுதல்)

பொழிலிடைச்சேறல்:

தலைவன்: "நெஞ்சமே! நீ வருந்தாது ஒழிக. தலைவி யோடு நம்மிடை நிகழ்ந்த இப்புணர்ச்சியானது, நெருநலும் நம் அறிவோடு கூடிய முயற்சியால் வாய்த்ததன்று, தெய்வம் தர நிகழ்ந்தது. இன்னும் சிறிது முயன்றால், நிலைபெற்ற இவ்வொழுக்க நெறியைத் தந்த தெய்வம் தானே, இதனை மேலும் நன்கினிது முடித்துவைக்கும். ஆதலால், பொன்னைக் கொணர்ந்து எறிகின்ற நெடிய துறையிடத்து. மின்னலை யுடைய மேகம் படியும் சோலைக்கண் செல்வோமாக". (49)

(4) மதிஉடம்படுத்தல்

(தலைவன் தலைவியை அடைவதற்குத் தோழியின் அறிவைத் தன்வழிப்படுத்திக் கொள்ளுதல்)

பாங்கிடைச்சேரல்:

தலைவன்: "தொண்டைக்கனி போலும் இதழையுடைய கொடிபோன்ற தலைவியைப் புல்லுதல், இனிநமக்கு எளிதன்று. அதனால், கூத்தப்பிரானை நினையா தாரைப் போல, யான் வருந்தும்படி என்னிடத்துத் தலைவியின் வேல் போலும் கண்கள் உண்டாக்கிய துன்பம் முழுவதையும், அவளது தோழியிடம் சென்று குறிப்பாகத் தெளியச் சொல்லுவேன்.'' (50)

குறையுறத்துணிதல்:

[இங்ஙனம் பாங்கியை நினைந்து சென்ற தலைவன், தெய்வத்தின் அருளால், தலைவியும், தோழியும் ஓரிடத்தே எதிர்நிற்பக் கண்டான். கண்டு தனக்குள் எண்ணிக் கொள்கின்றான்]

"குவளைமலர்போன்ற கரிய கண்ணினையும், கொடி போலும் இடையினையும் உடைய இத்தலைவியின் கடைக்கண், இத்தோழியைத் தன்னுடைய உயிரென்று குறிப்பாக உணர்த்திற்று. ஆதலின், இத்தோழியிடமே சென்று, தலைவியால் எனக்கு நிகழ்ந்த துன்பங்களை, யான் இப்பொழுதே சென்று சொல்லுவேன்''. (51)

வேழம்வினாதல்:

[என்குறை இன்னதென்று இவளுக்கு வெளிப்படக் கூறுவேனாயின், இவள் மறுக்கவும் கூடும் அங்ஙனம் மறுக்காமல், இவள்தானே என்குறை இதுவென உணருமாறு கரந்த மொழியால் சில கூறி, பின் குறையுறுவதே நன்றாம். ஆதலின், கானக வேட்டை கருதிச் சென்ற ஒருவன்போல, யான் அவ்விருவரிடமும் சென்று நின்று, என் காதல் தோன்றப் பின்வருமாறு பேசுவேன்]

'தில்லையான் மலையாகிய இவ்விடத்தில், தினைப்புனம் காவல் புரியும் சிறந்த பெண்காள்! வண்டுகள் ஒருங்கே மொய்க்க, மும்மதமும், இரண்டுகோடும் உடைய ஒரு பெரிய மதயானை வருவதை நீங்கள் பார்த்தீர்களா? (52).

கலைமான்வினாதல்:

''தினைப் புனம் காவல் புரியும் சிறந்த பெண்காள்! ''தில்லைவரைப்பின் உள்ள இப்பொழிலிடத்தே, நுங்களது பெரிய கண்கள்போலும் கணையானது பாய்தலால், புண் பட்ட ஒரு கலைமான், இப்புனத்தின் அருகே எங்கேனும் வந்ததா? இது கூறீராயினும், நும் சிற்றூர்க்குச் செல்லும் நெறியை யாயினும் கூறுங்கள்''. (53)

வழிவினாதல்:

''கூத்தப்பிரானின் செயல்கள், ஒன்றோடொன்று முரண்படுவதாகத் தோன்றுகின்றன. அவன் தனக்குத் தக்க தையலைத் தன் இடப்பக்கத்தில் வைத்தான்; தன் அடியவர் களுக்குத் தகாத என்னை அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அணிதற்குத் தகாத பாம்பை அணிகலனாகக் கொண்டான். தனக்குத் தகுந்த தில்லையம்பலத்தைத் தனக்கு இடமாகக் கொண்டான். இத்தகைய அம்பலவனது கயிலைமலைக்கண் உள்ள நுமது சிற்றூர்க்குச் செல்லும் வழி யாது? கூறுமின்கள்''. (54)

பதிவினாதல்:

''கயிலை மலையின்கண் உள்ள சோலைக்கண் நிற்கின்ற எழிற்கொம்பர் அன்னீர்! நீங்கள் இங்கே வாருங்கள். இம்மலைச் சூழலில் வாழ்பவர்களுக்குத் தங்கள் ஊரின் பெயரை உரைத்தால் அது பழியாகுமோ?'' (55)

பெயர்வினாதல்:

''நும்முடைய ஊரின் இயல்பு எத்தன்மையது? என்று வினவவும், நீங்கள் வாய்திறக்கின்றிலீர். ஊர்கூறுதல் பழியாயின், அதனை ஒழிமின். விரையிர்ங்குழற் பேதையீர்! நும் பெயர்களையாவது இன்னவென்று கூறுவீர்களாக'' (56)

மொழிபெறாது கூறல்:

''யான் ஊரும், பேரும்வினவவும், நீவிர் யாதொரு மறு மொழியும், கூறாமல் வாளாதிருக்கின்றீர். தில்லையை

அன்ன இப்புனத்தவர், விருந்தினருடன் பேசுதல் கூடாது என்னும் விரதம் உடையவர்கள் போலும்! அல்லது, இவர்கள் பேசமுற்பட்டால் வாயினின்று சலக்கென முத்தும், மணியும் உதிர்ந்துவிடும் போலும்.'' (57)

கருத்தறிவித்தல்:

''தில்லை அம்பலம் போன்ற மின்னிற நுண்ணிடைப் பேரெழில் வெண்ணகைப் பைந்தொடியீர்! நீவிர் வாய் திறவாமற் போனாலும் போக! நுங்களது பொன்னிற அல்குலுக்கு இம்மணிநிறப் பூந்தழை அணியத்தகுமோ? பார்மின்கள்! தகுமாயின், இதனை ஏற்று அணிந்து கொள்ளுங்கள்''. (58)

இடைவினாதல்:

''இலங்கையர் கோனாகிய இராவணனைச் செற்ற சிற்றம்பலவரின் கயிலைமலையின்கண் நிற்பவர்களே! சிலையின்கீழ் வைத்த கணைபோன்று, புருவத்தின் கீழுள்ள கண்ணை உடையீர்! நுமக்கு மேகலையின்கீழ் அகன்ற அல்குல் உள்ளது! முத்து வடம் விளங்கும் முலைகள் கண்ணிற்கு இனியனவாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆதலின் அம்முலைகள் தம்மைத் தாங்கும் இடையானது சிறிதாயினும் இன்றித் தானே நிற்றல் இயலாது, நும்முடைய சிற்றிடை யாது? ஆஃது எம்கட்புலனாகாமை என்ன வியப்பு!'' (59)

(5) இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல்

(தலைவியும் தோழியும் ஆகிய இருவரும் இருக்கு மிடத்துச் சென்று, தலைவன் யானை, மான் முதலியவற்றை வினவுவான் போன்று இயைபில்லன பேசி நிற்க, அவனது உள்ளக் குறிப்பினைத் தோழி உணர்ந்து கொள்ளுதல்)

ஐயுறுதல்:

தோழி: ''தில்லையைப் பாடாதவர்கள் போல, இவன் மேனி ஒளியிலனாய்க் காணப்படுகின்றான். இவன் வினவு

வனவோ யானையும், ஏனமும், மானும் பிறவுமாக உள்ளன. ஆனால், இவன் இவற்றை வேட்டையாடுதற்குரிய வில்லையும் ஏந்தி இருக்கவில்லை. கையில் நாகமரத்தின் தழைகளையே வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான். ஆயினும் வேட்டையாடப் போந்தவன்போல, பொய்யாக நடித்துக் காட்டுகின்றான். இவன் பேசுவனவற்றுள் ஒரு சொல்லேனும் மெய்யாகத் தோன்றுகின்றிலது. பொய்யுரைப்பதில் இவன் மிக்க தேர்ச்சிபெற்றுள்ளான். பொய் புகன்று வறிதே செல்பவனாகவும், இவன் காணப்பட்டிலன். 'யாதோ ஒரு குறையுடையவன் போல, இத்தினைப் புனத்தைவிட்டு நீங்காமல், சுற்றித் திரிந்து கொண்டே இருக்கின்றான். இவன் யாவனாக இருக்கலாம்?'' (60)

அறிவுநாடல்:

''அம்பலத்தானது இப்புனத்தின்கண், இவர் வினவும் கூற்று, முதலில் யானையாய், பிறகு மானாய், பின்னர் மற்றும் மற்றும் வெவ்வேறாய், அதன்பின் மெல்லிய தழையாய் மாறிமாறி, கடைசியில் நம் தலைவியின் சிற்றிடையைப் பற்றியதாய் வந்து முடிந்துவிட்டது! அதனால் இம்மனிதரின் வார்த்தை மிகவும் ஆழம்மிக்கதாய்த் தோன்றுகின்றது.'' (61)

(6) முன் உறவு உணர்தல்

(தோழி, தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே முன்னரே ஏற்பட்ட காதல் உறவினைக் குறிப்பால் உணர்ந்து கொள்ளுதல்)

வாட்டம்வினாதல்:

தோழி: ''பூங்கொடி போலும் அழகிய தலைவியே தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் கண்இடையறாது நிருத்தம் புரிபவனும், தனது நெற்றியின்கண் மேனோக்கிய ஒப்பற்ற கண்ணையுடைவனும் ஆகிய சிவபிரானின், கயிலைமலையின் உயர்ந்த புண்ணிய நீராய்ச் சிறந்து திகழும் சுனையிற்

குடைந்து ஆடியும், சிலம்பிற்கு எதிர் கூவியும், நெடுநேரம் விளையாடியதனாலோ, நீ நின்மெல்லியல்பால் வாட்ட முற்றுத் தளர்ச்சி எய்தினாய்!'' (62)

(7) குறையுற உணர்தல்

தலைவன் தன்குறைபினைச் சொல்லி இரந்து நிற்றலால் தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர் குறிப்புக்களையும் தோழி உணர்ந்து கொள்ளுதல்)

குறையுறு நிற்றல்:

தலைவன்: (தலைவியையும், தோழியையும் ஒருங்கே நோக்கி), ''யான் கடலின்கண் படகைச் செலுத்தட்டுமா அல்லது, கடல்மேற் சென்று மீனைப் பிடித்து வரட்டுமா? ஒரு குளிப்பில் பல பணிலங்களை (சங்குகளை) எடுத்து வரட்டுமா? அல்லது தில்லை முற்றத்தில் சென்று எல்லோரும் காணச் சங்குவளைகளை விற்கட்டுமா? நும் ஐயன்மார்க்கு ஏற்ற குற்றேவல்களைச் செய்யட்டுமா? உங்கள் வளைந்து சுருண்ட கூந்தலுக்கு மலர்தொடுக் கட்டுமா? நீங்கள் விரும்பும் கட்டளையை எனக்கு இடுவீர்களாக!'' (63)

அவன்குறிப்பறிதல்:

தோழி: (தனக்குள்) ''சிவபிரானின் தில்லையை ஒத்த தலைவி, புனத்தில் வந்து படியும் கிளிகளைக் கடிவதற்குச் சிறிது நேரம் சென்றாலும், அவளது கூந்தலில் வண்டுகள் வந்து அமர்ந்தாலும், அல்லது அவள் வாளா இருந்தாலும், இவரது ஒளிமிக்க முகத்தின் கண் வெவ்வேறு மாறுதல்கள் தோன்றுகின்றன. பளிங்கு தன் நிறத்தை விட்டுத் தன்னால் யடுத்த நிறத்தை மேவினாற் போல, இவர்தம் முகக்குறிப்பு முன் வேறொன்று போன்றிருந்து, பின் இவள் குறிப்பாகிய வேறொன்றாய்த் தோன்றா நின்றது. ஆதலின் இத்தலைவ பால் நிகழும் குறிப்பு ஏதோ ஒன்றிருத்தல் வேண்டும். இவரது விருப்பம் நம் தலைவியின்பால் நிகழ்கின்றது போலும்.''(64).

அவள்குறிப்பறிதல்:

"இவ்வாறே, அம்பலத்தினின்று ஆடும் முன்னோன் ஆகிய கூத்தப்பிரான் தன்கையில் ஏந்தியுள்ள உழைமானைப் போன்று மருண்ட வெள்ளை நோக்கமும், அவ்வுழை மானுக் கில்லாத கள்ளநோக்கமுமாகிய இரு நோக்கமும், ஒருங்கே நிகழ்த்தக் கற்ற எம்முடைய தலைவி, மாந்தழையைக் கொண்டு ஒருவன்......என்று யான் சொல்லத் தொடங்கு முன்னரே, உள்ளம் பெரிதும் தழைத்து மகிழ்ச்சியுறு கின்றாள். அதனால் இவள் குறிப்பும் இவன்பால் நிகழ் கின்றது போலும்". (65)

இருவர் நினைவும் ஒருவழியுணர்தல்:

"இறைவனது புலியூரை ஒத்த தலைவியினுடைய, அழகிய குவளைமலர்போலும் மைதீட்டிய கண்கள் ஆகிய வண்டினம், தான் வாழ்தற்குத்தகும் இவன் முகமாகிய செந்தாமரைக்கண் சென்று படிந்து, குடைந்து. இன்பமாகிய தேனை உண்டு எழில் பெறுகின்றது. ஆதலின் இத்தலை வனுக்கு உண்மையாகவே வேட்டையின்மேல் உள்ளமில்லை. இவளும் பொய்யாகவே தினைப்புனத்திற்குப் போந்து காவல் புரிவது போல நடிக்கின்றாள்" (66)

(8) நாண நாட்டம்

(இருவர் குறிப்பும் உணர்ந்த தோழி, தலைமகன் பால் தலைவி கொண்ட காதலுணர்வினைத், தலைவி நாணமுறும் படி மெல்லெனத் திறம்படப் பேசி, அறிந்துகொள்ள முயலுதல்).

பிறைதொழு கென்றல் :

தோழி : "மைதீட்டிய கருங்கண்களை யுடைய தலைவியே! சிவபிரானின் செஞ்சடை மேலுள்ள பிறையைப் போன்று, செக்கர்வானத்தை யடைந்த இப்பசுங்கதிர்

வெள்ளைச்சிறு பிறைக்கு, நினது செங்கரம் கூப்பி, நீ வணக்கம் செலுத்துவாயாக'' (67)

(கன்னிப் பெண்கள், மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைத் தொழுதுவந்தால் அவர்களுக்கு விரைவில் திருமணம் நிகழும் என்பது, பண்டைக்காலத் தமிழ்மக்களின் நம்பிக்கை. ஆதலின், தோழி மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனைத் தொழுமாறு தலைவியிடம் கூறுகின்றாள். ஆனால் தலைவியோ முன்னமே தலைவனைச் சந்தித்துக் காதல் கொண்டு, அவனைக் கணவனாக மனத்தில் வரித்துக் கொண்டனள் ஆதலாலும், கற்புடை மகளிர்க்குக் கணவனையன்றிப் பிறரை வணங்குதல் முறையன்று ஆதலாலும், வழக்கம் போலப் பிறைச் சந்திரனைத் தொழாமல்,. தலைவி நாணித் தலைகுனிந்து நின்றாள். இதன் மூலம் தலைவியின் காதலைத் தோழி குறிப்பினால் உணர்ந்து கொண்டாள் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.)

வேறுபடுத்துக் கூறல் :

''அம்பலவன் மலையத்துக் குன்றவாணர் மகளாகிய எம்தலைவி, இத்தண் புனக் காவலுடையாள். அவள் அக் குன்றத்தின் அருகேயுள்ள ஆற்றிற்கு நீராடச் சென்றாள். நின் உறுப்புக்கள் அவள் உறுப்புக்களையே முழுதொத்துத் தோன்றுகின்றன. அணங்கே! உனக்கு நிகராகிய அத் தலைவியைக் கண்டபின் செல்வாயாக.'' (68)

சுனையாடல் கூறி நகைத்தல் :

''செந்நிற மேனியில் வெண்ணீறு அணியும் சிவபிரானின் தில்லை அம்பலம் போல், அழகிய மேனியை உடைய எம் தலைவியே! நின் கொங்கைகளில் அழிந்த குங்குமத்தையும், கருங்கூந்தலின் மாலையையும், அக்கூந்தலில் அப்பிய தாதை யும், மேனி முழுதும் சூழ்ந்தொளிரும் நிறத்தையும் பெறக் கூடுமேல், நீ குடைந்து ஆடிய பெரிய சுனையை யானும் சென்று குடைந்து ஆடி நலம் பெறுவேன்'' (69)

புணர்ச்சி யுரைத்தல் :

''தலைவியே! தில்லை அம்பலத்தான் மலையின்கண், நீ நீராடிய பெரும் சுனை, கருங்கண்கள் சிவப்பவும், கனிவாய் விளர்ப்பவும் செய்து, வண்டுகள் தொடர்ந்துவரும் தேன்மிக்க மலர் மாலையையும் தன்பால் நீராடினார்க்குச் சூட்ட வல்லதோ?'' (70)

மதியுடம் படுதல் :

''காகத்தின் இரண்டு கண்களுக்கும் மணி ஒன்றேயாய்க் கலந்திருத்தல் போல, இவ்விருவர் யாக்கையின் கண்ணும் ஒருயிரே கலந்திருத்தலை, யாம் இன்று கண்டோம். அம்பலவன் மலையில் இத்தோகைக்கும், இத்தோன்றற்கும், இன்ப துன்பங்கள் தனித்தனியாக அன்றிப் பொதுவாகவே வாரா நின்றன. இத்தகைய இவ்விருவர்கள்பாலும் நிகழும் காதலுணர்வு பெரிதும் சிறந்ததாய்ப் போற்றத் தகுவதாகவே அமைந்து திகழ்கின்றது.'' (71)

(9) நடுங்கநாட்டம்

(தலைவி கேட்டு நடுங்குதற்குரிய ஒரு செய்தியைக் கூறுவாள் போலத் தொடங்கி, அதனால் தலைவிக்கு ஏதம் ஏதும் அடையாத படியும் ஆறுதல் அமையப் பேசி, அவ்வாற்றால் தலைவன்பால் தலைவி கொண்டுள்ள காதற் பெருங் கேண்மையினைத் தோழி அறிந்து கொள்ள முயலுதல்).

தோழி : ''திருமாலும் பிரமனும் ஆகிய இருவராலும் அறியப்படாத, தனது திருவடிகளைத் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மூவாயிரவர் வணங்கும்படி, எழுந்தருளி இருப்ப வனாகிய கூத்தப்பிரானை, நினையாத பாவிகளைப் போல வருந்தும்படி எதிர்ப்பட்டு, அந்தோ ஒரு தீவாய் உழுவை (புலி) கிழித்தது, சிறிதே தப்புவித்து, இன்று ஆண்டகையா

கிய வீரன் ஒருவன், தன் வேற்படையை அதன்மீதுவீசிப்பணி கொண்ட திறன், ஆ! ஆ! மிகப் பெரிதும் வியக்கற்பாலது.'

(இதன்கண் ''தீவாய் உழுவை கிழித்தது'' என்னும் தொடரைக் கேட்ட அளவில், எப்போதும் தலைவன் நினைவாக உள்ள தலைவி, தன் தலைவனுக்குத்தான் புலி யால் ஏதம் ஏதேனும் நேர்ந்துவிட்டது போலும் என நினைந்து, துணுக்குற்று நடுங்குவள். அதனால் இது ''நடுங்க நாட்டம்'' ஆயிற்று. எனினும் இத்தொடர் ஒன்றே, (1)உழுவை தன் தீய வாயினைத் திறந்தது (2) உழுவையினது தீய வாயினை வேறொன்று கிழித்தது (3) உழுவையினது தீய வாய் பிறிதொன்றனைக் கிழித்தது என, மூன்று வகையாற் பொருள்படும்படி வித்தகம் தோன்றப் பேசியதனாலும்; ''ஆவா மணிவேல் பணி கொண்டவாறு இன்று ஓர் ஆண்டகையே'' என வியந்து புகழ்ந்து முடித்ததனாலும்; தலைவிக்கு ஏதம் ஏதும் நேராதபடி, தலைவியின் துணுக்கமும் கவலையும் போக்கி, அவளை மகிழ்ச்சியில் திளைப்பித்த தோழியின் அறிவு மாட்சிமை, மிகவும் புகழற்பாலது.) (72)

(10) மடற்றிறம்

(தலைவியை அடைய எனக்கு நீ துணைபுரியாயாயின், மடல் ஏறியாயினும், யான் நின் தலைவியை அடைந்தே தீர்வேன்என்று, தலைவன் தோழியின் பாற் கூறுதல்.)

ஆற்றாதுரைத்தல் :

தலைவன் : ''சுருளார் கருங்குழலையும், வெண்ணகைச் செவ்வாயையும், துடிபோலும் இடையையும் உடைய தோழியே! நீவிர் எனக்கு இரங்கி அருளாது ஒழியின் எனது ஆருயிர் தப்பாமல் அழியும், அதனால் நீர் எம்பால் இரக்கம் கொண்டு தலைவியை யான் சேர்தற்கு அருள் புரிதல் வேண்டும்.'' (73)

உலகின்மேல் வைத்துரைத்தல் :

"வேல்போலும் ஒளிமிக்க கண் ஆகிய வலையை மகளிர் கலந்து வீசிய பொழுது, அவ்வலையின்கண் வீழ்ந்து அகப்பட்டுச் சிக்கிக் கொண்டு, தங்களது உள்ளமாகிய மீனை இழந்தவர்கள், தென்புலியூர் ஈசனின் திருநீற்றையும், எருக்கம் பூவினையும் அணிந்து, தாம் விரும்பும் காதலியின் உருவம் தீட்டிய ஒரு கிழியைக் கையில் பிடித்து, பனை மடலாகிய குதிரையை ஏறி, தம் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வர்.(74)

தன்துணி புரைத்தல் :

"தொன்று தொட்டு வரும் இவ்வுலகியல் நெறிக்கு ஏற்ப, அம்பலவரின் அருளில்லாதவர் போலப் பிறர் இகழும்படி, யானும் பனைமடல்மேல் ஏறிவரும் வண்ணம் ஒரு பெண் கொடி செய்துவிட்டது" (75)

மடலேறும் வகையுரைத்தல் :

"ஆதலின், அவள் செயலால் வருந்துகின்ற என்னையும், என்னை வருத்தித் தான் வருந்தாதுள்ள நின் தலைவியையும் ஒரு கிழியின்கண் பொருந்த ஆராய்ந்து எழுதிக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, நுமது சிற்றூர்த் தெருவின்கண் யான் திரிவேன். அதன்பின் நிகழ்வதனைக் காண்பாயாக." (76)

அருளாலரிதென விலக்கல் :

தோழி : "தலைவனே! தலைவியின் பொருட்டு மடலேற நினைந்து, அது குறித்துச் சேவலையும், பெடையையும் முட்டைகளையும் முற்றாக அழித்து, அவைகள் உறையும் பனை மரத்தினை வெட்டி, அதனைக் கொண்டு நீ மடலூரக் கருதுவையாயின், அது நின்னருளுக்கு மாறாகும். நீயே அருளைத் துறந்தால், பின் இவ்வுலகத்தில் இனிய அருள் எவரிடம்தான் உளதாகும்?" (77)

மொழிநடை எழுதல் அரிதெனவிலக்கல்:

''மேலும், யாழோசையின் தன்மையைக் கற்ற மென் மொழியையுடைய, கன்னியாகிய எம் தலைவியின் அன்னம் போலும் நடைக்கு, நுமது ஓவியச் சாலையில் படிச்சந்தம் ஆக்கும் படங்கள் உளவோ?'' (78)

அவயவமெழுதல் அரிதெனவிலக்கல் :

''உளவாயினும், எம் தலைவியின் மொழியாக யாழை எழுதி, பற்களாக முத்துக்களை எழுதி, கூந்தலாகப் பூமாலையை எழுதி, வாயாக ஒரு தொண்டைக் கனியையும் எழுதி, கண்ணாக மாவடுவகிரையும் எழுதப் பெற்றதொரு கொடி இருக்குமாயின், அதனை எடுத்துக் கொண்டு எம் ஊர்க்கண் நீர் மடலேறி வருவீராக'' (79)

உடம்படாது விலக்கல் :

''அழகிய மலைநாட்டுத் தலைவனே! எம் தலைவியின் உறுப்புக்கள் எழுதலாகாத பேரழகுடையன. அவற்றை ஒரு கிழியில் எழுதிக்கொண்டு, நீ மடலேறுதல் என்பது நினக்கு ஒரு போதும் இயலாது. நீ பனை மடலை ஊர்வதோ, அன்றி, ஒழிவதோ செய்க. நின் விருப்பத்தை மாற்றுவதற்கு யாம் விரும்பவில்லை. எம் தலைவிக்கு நினது விருப்பத்தைச் சொல்லி, அவள் உடம்படும் வண்ணம் சிலவற்றைக் கற்பித்துப் பார்க்கின்றேன். யாரறிவார்? ஒரு கால் அவள் அதற்கு இடம்தந்து இணங்கவும் கூடும். இடம் தாராளாயின் அதன் பின்னர் நீ அறிந்தவற்றைச் செய்து கொள்க!'' (80)

உடம்பட்டு விலக்கல் :

''எம் தலைவி நாட்காலத்து நீராடும் பெருமையை யுடைய இம்முதிய கடற்கண் யான் அழுந்தினேன் ஆயின், தானும் என்னில் முற்பட்டு அழுந்துவாள். அவட்கு என்னிடம் உள்ள இனிய அருள் அத்தகைய சிறப்பினதாகும். என்னோடு அவளிடை வேற்றுமையில்லை. யான் நின்குறை முடித்துத் தருவேன். நீ வருந்த வேண்டாம்.'' (81)

(11) குறை நயப்புக்கூறல்

(நின் குறையினை முடித்துத் தருகின்றேன் எனக் கூறித் தலைவனை மடல் விலக்கிய தோழி, தலைவனின் குறையினைத் தலைவியின்பாற் சென்று, அவள்விரும்பும் வண்ணம் இனியன கூறி இசைவிக்க முயலுதல்)

குறிப்பறிதல் :

தோழி : "தலைவி! வண்டினங்கள் தண்தேனைப் பருகி, "தே தே" எனப்பாடும் தில்லையானுடைய புதல்வனாகிய திருமுருகன் என்றே சொல்லும் வண்ணம், வேற்படையை ஏந்திய ஒருவர், நம் புனத்தின்கண் வாளா பல காலும் வந்து கொண்டிருக்கின்றார். ஆயினும் அங்ஙனம் பல்கால் வந்து நின்றும், அவர் வாய் திறந்து ஒன்றும் பேசுவதில்லை. அவரிடத்து நாம் செய்யத்தக்கது யாது? என்று அறிகிலேன்." (82)

மென்மொழியாற்கூறல் :

"வரி சேர்ந்த தடங் கண்களையுடைய தலைவியே ஒருவன் மயக்கம் மிகுதியும் உற்றவனாய், நம் தேம்புனத்தைப் பிரியாமல், இடைவிடாது எப்போதும் சுற்றித் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவன் நம்மாட்டு ஏதும் பேசுவதில்லை. அவன் சிவபிரான் புதல்வனோ? அல்லது மலரம்புகளை உடைய காமனோ? இன்னன் என்று யாம் துணிகின்றிலேம். ஈது என்ன மாயமோ." (83)

விரவிக்கூறல் :

தலைவியே! "அம்பலத்தான் சேய்போன்ற ஒருவன் நம் தினைப் புனத்தே போந்தான். போந்து, ஓர் ஆண் நண்டு, தன் அழகிய பெண் நண்டின் வாயின்கண், ஒரு நாவற் கனியைக் கொண்டு சென்று, அன்புடன் கொடுப்பதனைக் கண்டான். கண்டு, அப்பெருந்தகை பேயாற் பிடிப்பட்டவன் போல, வேறுபாட்டை உடையவனாகி நின்றான். அந்நிலையை நீ கண்டிருப்பாயாகில் உயிர் வாழ மாட்டாய்.

ஆண்நண்டு பெண்நண்டிற்கு நாவற்கனியை நனிநல்கக் கண்டு, தன்னுணர்வு ஒழியப் போயின அவன், இன்று வந்திலன். அவன் என்னாயினனோ?'' (84)

அறியாள் போறல் :

தலைவி : ''ஏந்திழாய்! இதோ தெரியும் இக்கடலானது தில்லை வானவர்க்கு ஒப்பாகத் திகழ்கின்றது. சங்குகள் தரும் முத்துக்களை நாம் பெறும்படி, பெரிய கழிகளைச் சேர்ந்து, பெருகிவரும் கங்கையைத் தாங்கி, மரக்கலங்கள் இயங்கும் திரைகளின் மிகுதியை யுடைய இக்கடலின் சிறப்பை யாம் என்னென்பேம்!'' (85)

வஞ்சித்துரைத்தல்:

''சிவபிரான் திருவடிகளைக் காணவேண்டி, திருமால் நெறியல்லா நெறியால், நிலத்தைப் பிளந்து கொண்டு சென்று காணாது, பின்பு வழிபட்டு நின்று, 'எந்தாய் அருள வேண்டும்' என்று இறைவனை இரந்தான். அப்போது இறைவன் சிறிது இரங்கித் தனது ஒரு திருவடியைக் காட்ட, மற்றொன்றனையும் காட்டுக என்று திருமால் தில்லையம்பல முற்றத்தின்கண் வரம் கிடக்கின்றான்''

(தலைவி தலைவன் பாற்கொண்ட காதற் கேண்மை எல்லையற்றதாயினும், இயல்பாகப் பெருநாணினள் ஆதலின், தோழியின்பால் அதனை வெளிப்படையாகச் சொல்ல இயலாமல் தயங்கித் திகைத்து, தான் தோழி கூறுவன வற்றைக் கேளாதவள் போலவும், வேறு ஏதோ சிறந்த ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அழுந்தியிருப்பவள் போலவும் நடித்து, தில்லைவானவனையும், தில்லையம்பல முன்றிலில் உள்ள மாயவனையும் பற்றித் தலைவி பேசுகின்றாள்.

ஆயினும் ''யாதே செயத்தக்கது?'' என்று வினவிய தோழிக்கு வெளிப்படையாக மறுமொழி கூறாது, ஓர்ந்து

கூட்டினால் மறுமொழியாகும் படியாகத் தலைவியின் பேச்சு, நல்ல குறிப்பும் நயமும் அமைந்து விளங்குகின்றது.

''மிகப் பெரிய கடலானது, சங்குகள் தரும் விலையுயர்ந்த முத்துக்களை நாம் பெறுவதற்காக, மிகச் சிறிய கழியை எளிதாக வந்து பொருந்தினாற் போல, மிகச் சிறந்த பெருந்தகை ஆகிய தலைவன், தனது சிறந்த காதற்கேண்மை தரும் பேரின்பத்தினை, நாம் பெறுவதன் பொருட்டு, இங்ஙனம் எளிவந்து நின்னை வந்து அடைந்தான். இனி நீ நினக்கு ஏற்புடையதனைச் செய்க'' என்றும்; ''திருமால் சிவபெருமானின் திருவடி ஒன்றினை முன்னர்க் கண்டதோடு அமையாமல், எஞ்சி நின்ற பிறிதொரு திருவடியையும் எனக்குக் காட்டியருள்க என்று பின்னரும் வேண்டித் தில்லையம்பல முன்றிலில் வரம் கிடத்தல் போல, தலைவன் முன்னர்ப் பாங்கற் கூட்டம் பெற்றான்; அதன்பின்னர் நின்னினாய கூட்டம் பெருவதன் பொருட்டு, நின்னிடம் வந்து இரந்து குறையுறுகின்றான். ஆதலின் அத்தலைவன் வேண்டும் உதவியினை நீ செய்க'' என்றும் தலைவி தோழிக்குக் கூறுவதாக, இப்பாடலில் அமைந்துள்ள நுட்பக்குறிப்புப் பொருள், சுவைத்து இன்புறத்தக்கது) (86)

புலந்து கூறல் :

தோழி: ''தலைவீ! கள்ளப்படிறர்களுக்கு அருளாத சிவபிரானின் தில்லையைக் காணாதவர்கள்போல, அறிவில்லாத யான் கூறிய சொற்களை, நீ நின் உள்ளத்தில் கொள்ளற்க. மறந்து விடுக. ஆராயப்படுவனவற்றை ஆராய்ந்து, சொல்லத் தக்கவர்களுக்குச் சொல்லி, உசாவி, நீ படிறு என்று கருதிய இதனை மெள்ளத் துணிக. அன்றித் துணியாது ஒழிக. யான் வேண்டுவது இதுவே!'' (87)

வன்மொழியாற் கூறல் :

''தூவியம் தோகையன்ன தலைவீ! அவன் உடம்பிற் பூசியிருப்பது திருநீறு. கையிற் கொண்டிருப்பது ஓவியம் வரையப்

பட்டகிழி. அக்கிழியில் உள்ள ஓவியம், நின்வடிவம் என்றும் குறிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இதற்குக் காரணமாகிய தீவினை யாதென்று அறியேன். அவனோ யாதொரு சொல்லும் பேசுகின்றிலன். இருந்தவாற்றான், அந்தோ, அக்கொடியோன் கருதியது பனைமடல் ஏறுதல் போலும்.'' (88)

மனத்தொடு நேர்தல் :

தலைவி: ''எனக்குத் துணையாகிய நெஞ்சமே! புலியூரைப் புகழாதவர் போல வருந்தும்படி என்னைச் செய்துள்ள இந்நோய், என்னால் இன்னதென்று அறியப்படவில்லை. ஆயினும், இதுபற்றி யான் ஒன்றும் கூறமுடியவும் இல்லை. அயலார் சொல்லினர் என்று தோழியாகிய இவள் வந்து சொல்லுகின்ற இக்குற்றம், என்பால் வாராமல், தலைவரின் ஆற்றாமை கூறக் கேட்டலால் உண்டாகிய எனது ஆழ்ந்த துயரத்தை, உள்ளவாறு சொல்ல வல்லையாயின், இனிய பண்பு நலங்கள் வாய்ந்த இத்தலைவர்க்கு நீ சென்று சொல்லுவாயாக.'' (89)

(12) சேட்படை

(தலைமகளைத் தலைவனின் குறைநயப்பித்த தோழி, தலைமகளின் பெருமையையும், தான் தலைவனுக்காகக், செய்த முயற்சியின் அருமையையும் புலப்படுத்துதற்கும் களவொழுக்கம் நீட்டியாமல்விரைவில் தலைவியை மணந்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்துதற்கும், தலைமகனுக்கு இயைய மறுப்பவள் போலச் செறாஅச் சிறு சினமும், செற்றார்போல் நோக்கும் கொண்டு, விலகித் தொலைவிற் செல்லுமாறு தோழி தலைவன்பால் முகம் கொடாது பேசுதல்)

தழைகொண்டு சேறல் :

தலைவன்: "தில்லையன்ன தோழியே! யான் கொணர்ந்த பூந்தழையையும், அழகிய பூக்களையும் நீவிர் ஏற்றுக் கொள் கின்றிலீர். யான் வருந்தும்படி, செய்யத்தகாத, பொறுத்தற் கரிய கொடுமைகளை என்பால் துணிந்து செய்கின்றீர். நும் கண்மலர் ஆகிய காமன் கணைகளைக் கொண்டு, அருளத்தக் காரை அலைப்பதற்குத்தான் நீங்கள் முற்றக் கற்றுக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள் போலும்! அடைந்தார்க்கு அருள் செய்யும் முறையை நீவிர் கற்றதில்லையோ?" (90)

சந்தனத்தழை தகாதென்று மறுத்தல் :

தோழி: "அண்ணலே! பொதிய மலையின் சந்தனத் தழைகளை எம்பொருட்டுக் கொணர்ந்து நீ தருகின்றாய். நீ தந்த அதனை, எம் தலைவி அணிந்திருத்தலை அயலார்கள் பார்த்தால், 'இங்கு இல்லாத இத்தழையை இவட்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவர் யார்?' என ஐயம் நிகழும். ஆதலின், இச்சந்தனத் தழையை யாம் ஏற்றுக் கொள்ளல் இயலாது." (91)

நிலத்தின்மைகூறி மறுத்தல் :

"அண்ணலே! நெருநல் யாம் சந்தனத் தழையைத் தகா தென்று மறுத்துக் கூறவே, இன்று நீ மற்றொரு தழையைக் கொண்டு போந்தாய். அம்பலவன் குன்றகத்து இல்லாத தழையை நீ கொண்டுவந்து தந்தால், கொடிச்சியராகிய எங்களுக்கு எங்கள் இல்லின்கண் இல்லாத பழி வந்து சாரும். அதற்காக யாங்கள் கூசுகின்றோம். ஆதலின் இனி நீர் இத் தழையைக் கொண்டு வருதல் வேண்டா." (92)

நினைவறிவு கூறி மறுத்தல் :

"சிலம்பனே! பிற நிலத்திற்குரிய தழைகளை வேண்டா என்று கூறி, யாம் மறுப்பவே, எம் நிலத்திற்குரிய தழையைக் கொண்டு போந்தாய், இத்தழை எமக்கு ஏற்புடையதே

யாயினும், தில்லையையன்ன எம் தலைவியின் கருத்து இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டு, அதன் பின்னர் நீ தரும் தழையை நின் எதிர்வந்து யான் விரைந்து ஏற்றுக்கொள் வேன். அவள் கருதுவதும், சொல்வதும் அறியாது, இத் தழையை ஏற்க யான் அஞ்சுகின்றேன். (93)

படைத்து மொழியான் மறுத்தல் :

"தலைவனே! நின்பால் தழையினை ஏற்றுக் கொள்ளு தற்கு யான் இசைகின்றேன். இளவஞ்சிக் கொடியன்ன எம் தலைவியும் விரும்புகின்றாள். ஆயினும், ஒரு சிறிது குறை யுண்டு. நீ கொடுக்கும் இப் பூந்தழையானது, குழல்வாய் மொழி மங்கையின் பங்கனாகிய சிவபிரானின், திருக்குற்றால மலையின் அசோகமரச் சோலையில் அல்லது, வேறெங்கிலும் இல்லை. ஆதலின், இத்தழை இவர்கட்கு எங்ஙனம் கிடைத்தது? என்று, எம் உறவினர் ஐயுற்று ஆராய்வர். ஆதலின் எம் உறவினர்களுக்கு ஐயுறவு விளைவிக்கத்தக்க இத்தழை எமக்கு ஏற்புடையதன்று." (94)

நாணுரைத்து மறுத்தல் :

"தலைவனே! நீ பல்காலும் தழைகொணர, யாம் அதனைப் பல்காலும் மறுத்தல் கண்டு, தழையை ஒழித்து மலராற்புனைந்த கண்ணியைக் கையுறையாகக் கொண்டு சென்றால், அவர்கள் மறுக்கும் வகையில்லை எனக்கருதி, நீ தழையினை எடுத்துவராமல், எம்பொருட்டு அழகிய கழுநீர் மலரைக் கண்ணியாகப் புனைந்துகொண்டு போந் தாய். சிற்றம்பலவனது மலையின்கண் எம் சிற்றிலின் இடத்துள்ள செவிலித்தாய்மார் சூட்டிய கண்ணியின்மேல், யான் ஒரு சிறிய நறிய கண்ணியைச் சூட்டினாலும், எம் தலைவி பெரிதும் நாணம் கொள்வாள். தலைவியைச் சொல்லுவதென்? இக்குன்றில், நாகமரத்தின் பூக்களால் தொடுத்த குறுங்கண்ணியைச் சூடி, அங்ஙனம் சூடியதனால்

இளமந்திகளும் கூடப் பெரிதும் நாணம் கொள்ளும். அந் நிலையில், நீ கொணர்ந்த கண்ணியாகிய மாலையினை யாம் ஏற்பது எங்ஙனம்?'' (95)

இசையாமை கூறி மறுத்தல் :

''சிலம்பனே! வேங்கைப் பூக்கள் பரவிய பாறையைப் புலி என்று கருதி, யானையானது மிகவும் அஞ்சுகின்ற நாடு நின்னுடையது. இம்மலை நிலத்தில் வாழும் குறவர்கள் தங்கள் மனையில் உள்ள வேங்கையினது பூக்களுடன், தெய்வத்திற்குரிய கழுநீர் முதலாகிய பூக்களையும் சேர்த்து அணியமாட்டார்கள். ஆதலின் எம்குலத்திற்கு இசையாத, நும் கண்ணியை யாம் ஏற்பது எங்ஙனம்?''

''வேங்கைமரப் பூக்கள் படிந்த பாறையினை யானைகள் புலி என்று மருண்டு அஞ்சுகின்ற நாடன்'' என்றது, ஒன்றனை வேறொன்றாக மயங்கி யறியும் நாடனாதலின், கழுநீர் மலர் சூடாத எம்மை, சூடுவேம் என்று மயங்கிப்பிறழ உணர்ந்து கொண்டாய், என்னும் நுட்பக்குறிப்பு(இறைச்சி)ப் பொருள் உணர்த்தும்.

இனி ''அஞ்சப்படாத பாறையினையும் புலி என்று மயங்கி அஞ்சும் நாடு ஆதலின், எங்கள் குலத்திற்கு ஏற்பில் லாத கழுநீர் மலரை யாம் அஞ்சுதல் சொல்ல வேண்டுமோ!'' என்னும் குறிப்பும், இதன்கண் அமைந்துள்ளது.) (96)

செவ்வியிலளென்று மறுத்தல் :

''தலைவனே! கடவுட்குரிய கழுநீர்மலர் முதலியன. எம் குலத்திற்கு இசைவன அல்ல என்று யாம்கூற, இன்று நீ மாந்தழையும், மாமலரும் கொண்டு போந்தாய். எம் தலைவியின் நடையழகைக் கண்டு, அன்னங்கள் இன்னும் தம் மெல்லிய நடையைக் கற்க முற்படவில்லை. பெண்மான் கள், தம்மருண்ட பார்வையின் அழகினை எம் தலைவி கொடுப்ப, இன்னும் பெறவில்லை, கிளிகள் தம் இனிய

சொற்களை எம் தலைவியின் மழலை மொழியினின்று இன்னும் பெறவில்லை. எம் தலைவி மிகவும் இளைய பருவத்தினள். அவள் இன்னும் வீட்டைவிட்டுப் புடைபெயர்ந்து விளையாடவும் முற்பட்டிலள். இந்நிலையில் நீர் அவளை விரும்பி என்னிடம் போந்ததனையும், யாம் நுமக்குக் குறை நேர்ந்ததனையும், அவள் இன்னும் அறிந்திலள். அதனால், நின் கருத்தை அவட்கு யாம் செவ்வி நோக்கிக் கூறி, அதன் பின்வரே அவள் கருத்தறிதல் வேண்டும். அதுகாறும் நீர் பொறுத்தருள்க'' (97)

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல் :

''தலைவனே! எம் தலைவியின் செவ்வியறிந்து பின் செப்புகின்றேன் என்று, நேற்று யான் கூறியது கேட்டு, நீ இன்றும் வந்து இன்னும் இங்குத் தயங்கி நிற்கின்றாய். சூரியன் மேருமலையை அடைந்து மறைந்து விட்டான். இனியும் நீ இங்கு தயங்கி நிற்றலைக் காணநேரின், எம் தாய் சினந்து கடிந்து கொள்வாள். எம் உறவினரும் மிகவும் மூர்க்கத்தன்மையர். எவரும் இயங்குவார் இன்மையின், இவ் விடமும் இப்பொழுதே தனிமை எய்திவிட்டது! நின்ஊரும் இந்நிலத்தில் இல்லை, மிகவும் தொலைவில் உள்ளது. ஆதலின், இங்கிருந்து நீ இப்போதே விரைந்து சென்று விடுக.'' (98)

நீயே கூறென்று மறுத்தல் :

''ஆண்குரங்கு (கடுவன்), தன் பெண்குரங்கின்(மந்தியின்) வாயில், பலாப் பழத்தின் சுளையைப் பைந்தேனில் தோய்த்துக் கொடுத்துப் பாதுகாக்கும் மலைநாடனே! நெருநல் யான் இவ்விடத்து நிலைமையை நினக்கு உரைக்க, 'இவ்வாறு மறையாது எனக்கு இவள் உரையாட நேர்ந்தது, இவள் என்பாற் கொண்ட பரிவினால் அன்றோ? இத்துணைப் பரிவுடையாள் எனக்கு என்குறை முடியாமை இல்லை' என

உட்கொண்டு நீ இன்றும் போந்தாய். யான் குற்றேவல் மகளாதலின், நின் குறையை என் தலைவியின்பால் துணிந்து சொல்ல முடியாதவளாய் இருக்கின்றேன். ஆதலின், இனி நீயே சென்று நின் குறையை எம் தலைவியின்பால் கூறி முடித்து கொள்க.'' (99)

குலமுறை கூறி மறுத்தல் :

''தலைவனே! 'இந்நாளெல்லாம் என்குறையை முடித்துத் தருவேன் என்று, இவள் என்னை அவமே திரிந்து உழலச் செய்தாள்; இன்று நின்குறையை நீயே முடித்துக்கொள் என்று கூறுகின்றாள்' என்று என்னைத் தவறாக எண்ணாதீர். முதிர்ந்த தெங்கம்பழம் கமுகின் குலையை மோதி, வாழை மரங்களை முறித்து, பூந்தாதுகள் பரந்த பழனத்தில் விழுந்து கிடக்கும் வளப்பம் மிக்க நாடு, நும்முடையது. மேலும் நீரோ உயர்ந்த அரசர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். யாமோ, மலை போலும் பெரிய யானைகள் அஞ்சி ஒளியும்படி, சிங்கங்கள் வேட்டம் திரியும் காட்டில் மிகச் சிறிய ஊரில் உள்ளவர்கள். மிகவும் இழிந்த குறவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இழிந்த எம்மொடு நேர் நின்று சொல்லாடுதலும், உயர்ந்த நும் பெருமைக்குத் தகாது. ஆதலின் எம் தலைவியை நீர் விரும்பற்க'' (100)

நகையாடி மறுத்தல் :

தோழி: (குலமுறை கூறி மறுத்த பின்னரும் குறையிரந்து நிற்கும் தலைவனைச் சேட்படுத்தக் கருதிய தோழி, இவன் பால் நாம் பரிந்துரையாடினால் திரும்பத் திரும்ப வருவான். நகையாடினால் இவள் நம்மை ஏளனம் செய்கின்றாள் ஆதலின், இவள் நம் குறை முடியாள் என்று கருதி வாரா தொழிவான் என எண்ணி, தலைவன் முன்னர்க் கலைமான் வினவிப் போந்ததனை நினைவு கூர்ந்து, நகையாடிச் சேட்படுத்துகின்றாள்.)

"சிற்றம்பலவனின் கயிலை மலையைப் போலும் மத யானையின் முகத்தில், எம் ஐயன்மார் எய்யும் கணைகள் ஊடுருவிச் சென்று பாய்ந்து, பின்னர் மண்ணின்கண்ணும் போய்ப்படிய, யாம் கண்டிருக்கின்றோம். அவ்வாறன்றி இவர் எய்த அம்பினோடு ஒரு கலைமான் தப்பி விரைந்தோடி விட்டதாயின், இவர்தம் வில்லின் வலிமை மிகவும் வியக்கத் தக்கதாகவே உள்ளது". (101)

இரக்கத்தொடு மறுத்தல் :

(நகையாடினால் அகல்வான் என்று தோழி நகையாடவும், நகைப்பதனால் நம் குறை முடித்தற்கு இவள் இசைந்து உடன்படுவாள் என நினைந்து, தலைவன் பின்னும் தோழி யின் பால் தாழ்ந்து நின்று குறையிரந்தான். அதனால் தலைவனின் எளிவரும் தன்மையினை வியந்து நின்று அவன் பால் இரக்கம் கொண்டு தோழி சேட்படுத்துகின்றாள்)

தோழி : (முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தனக்குள்)

"அம்பலவரின் மெய்யன்பர்கள்போல, உடல் நடுங்கி விதிர்விதிர்த்து நின்று, கையில் தழைகளை ஏந்தி வில் இல்லாமலே கடமாவை வேட்டையாடி, அக்கடமா இங்கு எங்கேனும் தப்பி ஓடிவந்ததோ? என வினவிக் கொண்டு வந்து இப்பெரியவர் பித்தனுழயா நிற்கின்றார் (ஏதோ பொருளற்ற பேச்சுப் பேசுகின்றார்) இஃது என்ன தீவினையோ!" (102)

சிறப்பின்மை கூறிமறுத்தல் :

"மேகங்கள் தவழும் மலைநாடனே! சிற்றம்பலத்தைப் போன்ற எம் தலைவியின் வடிவை அஞ்சி, இக்குன்றில் எப் போதும் மாமரங்கள் தளிர்களை ஈனுவதில்லை. சுனை களிலும் பூக்கள் மலர்வதில்லை. ஆதலின், ஈண்டு இல்லாத தளிரும், பூவும் ஆகியவற்றை நீ கொணர்ந்து கொடுக்க யாம் அணியின், அவற்றைக் காண்போர் எம்மை ஐயுறுவர்"

இளமைகூறி மறுத்தல் :

"தலைவனே! எம் தலைவியாகிய பிள்ளையின் கூந்தல் இன்னும் போதிய வளர்ச்சியுற்று முடிக்கப்பெறவில்லை. மேலும் மிக இளைய அவட்கு, இன்னும் முலைகள் தோன்ற வில்லை. குதலைச் சின்மழலை மொழிகளையே உடைய சிறுமியாகிய அவட்கு, நீயிர் கூறும் காதற்செயல் சிறிதும் பொருந்துவதன்று." (104)

மறைத்தமை கூறி நகைத்துரைத்தல்:

"துறைவனே! 'நீர் தலைவியின் இளமையைக் குறித்து இவள் கூறுவது, தழையை வாங்காமல் மறுப்பதன் பொருட்டன்று. இந்நாளெல்லாம் இயைய மறுத்து, இப்பொழுது எம்தலைவி இளையள் என்றுஇயையாமையைக் கூறி, இவள் மறுக்க வேண்டியது என்னை? இனி இவ்வொழுக்கம் இவளையொழிய ஒழுகக் கடவேன் என உட்கொண்டு நிற்கின்றீர். இத்துணை நாள்காறும் எனக்குத் தெரியாமல் நீர் மறைத்த செயலை, இனி நான் நுமக்கு முடிப்பது எங்ஙனம்? எனக்கு மறைப்பின் நீர் கருதிய விருப்பம் முடியுமாறும் உண்டோ?" (105)

நகை கண்டு மகிழ்தல் :

தலைவன் : "தில்லையை ஒத்து இலங்கும் சிறப்புடன், முத்துப்போன்ற பற்களையும், தோள்களையும் உடைய தோழியே! நின் மதிபோன்ற முகத்தின் உளதாகும் வித்தகஞ் சேர் மெல்லென் நோக்கம் (அறிவார்ந்த மெல்லிய இனிய நல்ல பார்வை) அன்றோ, எனக்குச் சிறந்த துணையாகும். அத்தகைய நினக்கு யான் மறைக்கும் செயலும் உண்டோ?" (106)

அறியாள் போன்று நினைவு கேட்டல் :

தோழி : "தலைவனே! தில்லை அம்பலத்தாடும் சிவபிரானின் தலமாகிய திருக்கழுக்குன்றத்து மலைச்

சாரலில், பந்தாடுகின்ற மகளிர் ஆகிய என்தோழியர் மிகப் பலர் உளர். அவர்களுள் நினது அருள் யார்மேல் படர்ந்தது? கூறுக.'' (107)

அவயவங் கூறல் :

தலைவன் : ''என்னால் விரும்பப்பட்டாள் சிற்றம் பலத்தை ஒத்தவள். அவளது குவிந்த கொங்கைகள் குரும்பையையும், கூந்தல் கொன்றைப் பழத்தையும், சிவந்த வாய் கொவ்வைப் பழத்தையும், ஒளி பொருந்திய பற்கள் வெண்முத்துக்களையும், கண்கள் செங்கழுநீர் மலரையும், ஒளிமுகம் முழுநிலவையும் ஒத்திருக்கும். நின் தோழியருள் அவளையேயான் விரும்புகின்றேன்.'' (108)

கண்ணயந்துரைத்தல் :

''மேலும், யான் விரும்பும் அத்தலைவியின் பெரிய கண் கள் இறைவனிடத்து யான் வைத்த அன்புபோல அகன்றும், அவன் வாங்கிக் கழித்த எனது பாசம் போலக் கறுத்தும், அவனது தில்லையைப் போல் ஒளிமிகுந்தும், அவன் தன் தோள்களில் அணியும் திருநீறுபோல வெளுத்தும், அவன் திருவடிகளை யாம் புகழும் திருவார்த்தைகள்போல மிக நீண்டும், அழகுறவிளங்கும்.'' (109)

தழையெதிர்தல் :

தோழி : ''சிலம்பனே! எம்மை இடர் செய்யப் போந்த யானையை நீ வென்றதற்காகவும்; யான் குறைமறுப்பவும் போகாது, விடாத பேரன்பினை யுடையையாய், நீ பெரிதும் துவண்ட துவட்சிக்காகவுமே; எம் தலைவியின் பொருட்டு நீ கொணர்ந்த இத்தழையினை யான் ஏற்றுக் கொள்கின்றேன். இல்லையேல், எம் குடிக்குப் பழி விளைவிக்கத்தக்க இதனை, யான் ஒருபோதும் ஏற்றிருக்க மாட்டேன்.'' (110)

குறிப்பறிதல் :

தோழி : "மானைப் பார்த்ததுமே நினைவுக்கு வரும் மெல்லிய அழகிய கண்களை உடைய தலைவியே! கழை காண்டலும் சுளியும் களியானை போன்ற தலைவன், நாள் தோறும் தன் கைகளில் தழையை ஏந்திக் கொண்டு வருவான். அங்ஙனம் அவன் வருதலைக் கண்டதுமே, அவனை மறுத் துரைத்துச் சேட்படுத்துதற்கு ஏற்ற பல பொய்க்காரணங் களை, முன்பெல்லாம் யான் பெரிதும் கற்பனை செய்து கொள்வேன். யான் கற்பனை செய்து கூறிவந்த அப்பொய்க் காரணங்கள், அனைத்துமே முடிந்துவிட்டன. அதனால், இன்று அவனுக்கு யான் சொல்லியனுப்பக்கூடிய காரணம் எதுவும், என் கற்பனையில் தோன்றக் காண்கிலேன், இனி நாம் யாது செய்யலாம்?" (111)

குறிப்பறிந்து கூறல் :

"வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலையும், தூய மொழி களையும் உடைய தலைவியே! சிவபிரான் அன்றொரு காலத்தில் உரித்தது போன்ற கொடிய யானை நம்மீது பாய்ந்து இடர்செய்யப்போந்த போது, அதனைக் கடிந்து எதிர்த்து வென்று, நம் உயிரைக் காப்பாற்றி நமக்குப் பேருதவி புரிந்த தலைவரின் கையகத்துள்ள தழையும், நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் வாடத் தகுவனவோ? அதனை ஏற்றுக் கொண்டு அவரை மகிழ்வித்தல் நமது கடமையன்றோ?" (112)

வகுத்துரைத்தல் :

"எடுப்பான அழகிய அணிகலன்களைத் தரித்த தலைவியே! தலைவரின் தழையை நாம் ஏற்பின், தாமே ஒரு நட்புச் செய்தார் என்று பிறரிடத்து நமக்குப் பழி வளரும், ஏலாது விடினோ, நின்னை அடைவதற்குப் பிறிதொரு வழியும் இல்லை என்று, தலைவர் பனங்கருக்கினாற் குதிரை

போலச் செய்து, மடன்மா ஏறித் தாம் நம்பாற்கொண்ட காதலை ஊரறியச் செய்வர். அதனால் நம் குடிக்குப் பழி நேரும். ஈங்கோய் மலையின்கண் உள்ள நமது தினைப் புனத்தை அழித்து, நம்மையும் கொல்லுதற்கு ஓடிவந்த மலை போலும் யானையை வெட்டி வீழ்த்தி, நம்மைக் காத்து அருள் புரிந்த தலைவருக்கு, நாம் செய்யக்கடவ கைம்மாறுதான் யாதுளது? ஆதலின் தலைவன் கொணரும் தழையை ஏற்பதே, நமது கடமை.'' (113)

தழையேற்பித்தல் :

''தலைவன், நம்மிடத்தில் தான்கொண்ட அருள்மிகுதி யால், இம்மலைக்கண் எளிதாகக் கொணர்ந்து தந்த குளிர்ந்த இத்தழையானது, கயிலை மலையின்கண் அல்லது வேறு பிறிதோரிடத்திலும் இல்லை. அத்தகைய சிறப்புடைய இத்தழையினை, நீ ஏற்று மகிழ்வாயாக.'' (114)

தழைவிருப்புரைத்தல் :

''தலைவனே! நீ தந்த தழை, தில்லை அம்பலத்தைச் சூழ்ந்த நாட்டில் உள்ளதாகும். அச்சிறப்புடையநின் தழையை, யான் தலைவியின்பால் சென்று கொடுத்தேன். கொடுத்தபோது ஆண்டு நிகழ்ந்தனவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கின், அது முடிவின்றிப் பெருகும். சுருங்கும் மருங் குலையுடைய தலைவி, அப்பூந்தழையை அரைத்துத் தன் மேனி எங்கும் பூசிக்கொள்ளவில்லையே தவிர, அவள் அதனை மிகவும் அன்புடன் ஏற்றுப் போற்றிச் செய்யாத சிறப்பில்லை. நின் தழையை ஏற்றுத் தலைவி பெரிதும் மகிழ்ந்தாள்.'' (115)

(13) பகற்குறி

(தோழி, தலைவனையும் தலைவியையும் பகற்பொழுதின் கண் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வந்து சந்திக்கும்படி செய்தல்)

குறியிடம் கூறல் :

தோழி : "அம்பலத்து அரன்குன்றில் ஒரு கரிய பெரிய சோலையுள்ளது. அதன்கண் ஞாயிற்றின் கதிர்களும் சென்று நுழையாமையால், இருள்மிகச் செறிந்திருக்கும். அதன் நடுவே நாகமரங்களில் பூக்கள், வான்மீன்கள்போல விளங்கித் தோன்றும். அங்கிருக்கும் ஒளிமிக்க பளிங்குக்கல் ஒன்று, திங்கட்கடவுள் வானிடத்து வாழ்தலைக் கைவிட்டு, கானிடத்து வந்து வாழ்தலைப் பெற்றாற்போல, எழில்மிக்கு ஒளிரும். தலைவனே! நீ அவ்விடத்து வந்து சேர்க." (116)

ஆடிடம் படர்தல் :

"திருமகள் போலும் உருவினையும், கயல்மீன் போலும் ஒளியையும் உடைய, பொன்போலும் தலைவியே! நாம், அம்பலத்தான் மலையிலுள்ள தண் புனத்திற்போய் ஊசல் ஆடி, அயலிற் பொலியும் உயர்ந்த மலையருவியிற் சென்று நீராடுவோம். நீ எம்முடன் போதருவாயாக." (117)

குறியிடத்துக் கொண்டுசேறல் :

"கற்பகக் கொம்பர் போலும் தலைவியே! நாம் தினைப் புனம் காத்து, சிலம்பிற்கு எதிர் அழைத்து, சிற்றில் இழைத்து சுனைப்புனலில் பாய்ந்து, மலர்களைக் கொய்து, மயில்களைக் கண்டு மகிழ்வோமாக!"

[இச்செய்யுளில் சிவபெருமானைக் குறித்துத் "தொழு தெழுவார் வினைவளம், நீறுஎழ நீறு அணி அம்பலவன்" எனவரும் தொடர், மிகவும் சொற்பொருட்சுவை நலம் வாய்ந்தது. தொழுது எழுவார் என்றது, துயில் எழுங் காலத்து அல்லது முன்னுணர்வின்மையான், உணர்வு உள்ள காலத்து மறவாது நினைவர் என்றவாறு.

நீறு அணிந்த கோலம் நெஞ்சம் பிணிக்கும் எழில் உடைமையால், அக்கோலம் தொழுதெழுவார் உள்ளத்து

நீங்காது நிற்றலான், ஆண்டு உள்ள வினை நீறாம் (பொடிப் பொடியாய் அழிந்தொழியும்) என்னும் கருத்தால், 'வினை வளம் நீறுஎழ நீறுஅணி அம்பலவன்' என்றார்.

"புதல்வனது பிணிக்குத் தாய் மருந்துண்டாற் போலத் தொழுதெழுவார் வினைகழியத்தான் (சிவபிரான்) நீறு அணிந்தான் என்பாரும் உளர்" எனவரும் பேராசிரியரின் உரைப்பகுதிகள், இங்கு அறிந்து இன்புறற்பாலன. (118)

இடத்துய்த்து நீங்கல் :

"தில்லை அன்ன தலைவியே! நினது அழகிய தோள் களுக்குத் தோற்று, மூங்கில்கள் பிளத்தலான் சிதறும் முத்துக் கள், பரற் கற்களைப் போலப் பரவி, நின் பஞ்சுபோன்ற கால் களில் உறுத்தி வருத்தும். ஆதலால், நீ இங்கேயே நில். யான் அதோ அங்குச் சென்று, தேன் நிறைந்து, வண்டுகள் முரல்கின்ற, தாது நிறைந்த நறுமலர்களைக் கொணர்ந்து நின் நீண்ட கூந்தலில் சூட்டுகின்றேன்." (119)

உவந்துரைத்தல் :

தலைவன் : "தலைவியே! திருமகள்போலும் நீ இக் கயிலைப் பொழிலில் மிகவும் அன்புடன் வந்து என்பொருட்டுத் தங்கினாய். இம்மலைப் பகுதியை, ஆதிசேடனாகிய படமாசுணப் பள்ளியாகவும், என்னைப் பங்கயக்கண் நெடுமாலாகவும் நினைந்தோ, அல்லது திருமகள், நெடு மாலின் மார்பினன்றித் தாமரையினும் இருத்தலால், யான் நீங்கினும், என் நெஞ்சமாகிய தாமரையையே நினக்கு இடமாகக் கொண்டு இருக்க நினைந்தோ? நீ இங்ஙனம் இவ்விடத்தே அன்புடன் வந்து தங்கியருளினாய்." (120)

மருங்கணைதல் :

"இத்தலைவி, தில்லையில் உள்ள தொல்லோனது அருள் போல, எல்லையில் இன்பம் தருவதற்காக, என்பால் வந்து

எதிர்ப்பட்டாள். கண்ணீர்த் துளியாகிய முத்தைச் சிந்து கின்ற, கண்ணாகிய குவளைகளைக் கைகளாகிய மெல்லிய காந்தட் பூவால் மூடி, தன் அழகை அளவிடுபவள் போல, இவள் ஒரு கொடியின் அருகே சென்று நின்று, நாணத்தால் மறைகின்றாள். இவளது நுண்ணிய இடை, சுமை தாங்க லாற்றாது வருந்தும்படி, அறிவற்ற பருத்த முலைகளே! இன்னும் நீங்கள் விம்மிப் பெருத்துக் கொண்டு செல்வது எற்றிற்கு? நும்மைத் தாங்கும் இடையைச் சுமையால் வருந்தி ஒடியும்படி செய்கின்ற நும்முடைய செயல், அறிவற்றவர்களின் செயலே ஆகும்.'' (121)

பாங்கி அறிவுரைத்தல் :

''தில்லை அன்ன தலைவியே! திருநுதலே! வண்டுகள், தங்கும் கூந்தலில் இட்ட தாதும், அணிந்த அணிகளும், குழலிடத்துச் சுற்றிய அழகிய மாலைகளும், நின் உயிரனைய தோழி நினக்கு அணிவிப்பதைப் போன்றே, நான் ஆராய்ந்து நின்னைக் கோலம் செய்துள்ளேன். யான் பிறிதோர் கோலம் செய்தேனோ என்று நீ கலங்குதல் வேண்டா. யான் நினக்குச் செய்துள்ள ஒப்பனையைக் குறித்து, எவரும் நின்பால் ஐயறவு கொள்ளார்.'' (122)

உண்மகிழ்ந்துரைத்தல் :

''தலைவன் (தன் நெஞ்சிற்குள்) செழு நீர்க் கங்கையையும், மதியாகிய கண்ணியையும் உடைய தில்லைத் திருச்சிற்றம் பலவனின் திருவடிகளையே பொருந்தும் இயல்பால், அன்பர் கள் உள்நெகிழ்ந்து முகம்மலர்வதுபோல, போதாகிய நிலைமையின் நீங்கி, மலராம் நிலைமையை அடைந்து, சிறிதே மலரத் தொடங்கி, உள்ளே தேனைக் கொண்டு திகழுகின்ற, அழகிய கழுநீர் மலர் போன்று விளங்குபவள், இந்தத் தலைவி! அக் கழுநீர்மலரை மருவி, ஒருகாலும் பிரியாமல் உடனுறைந்து, அதன் கொழுமைமிக்க இனிய

நறவம் ஆகிய தேனைப் பருகி இன்புறுகின்ற பெருந்தகைமை யினையுடைய வண்டு எனும்படி திகழ்பவன், யான்! எனக்கு வாய்த்த இன்பப்பேறு எத்துணைச் சிறந்தது!''

[இறைவன் குருவாக எழுந்தருளி மணிவாசகரை ஆட் கொண்டருளியபோது அணிந்து போந்தது, கழுநீர்மலர் மாலை. இவ்வுண்மை, ''கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி'' என மணி வாசகர் தாமே அருளிச் செய்திருத்தலால் தெளியப்படும். இவ்வாற்றால், மலர்களுள் கழுநீர்மலரின்பால் மணிவாசகர்க்குப் பெரிதும் ஈடுபாடு உண்டு. எனவேதான், தலைவன் தலைவியைக் ''கழுநீர்மலர்'' என வியந்து புகழ்ந்த தாகப் பாடியருளினர் போலும்!

கழுநீர்மலர் நெகிழ்ந்து மலர்ந்திருக்கும் தன்மையை விளக்க, சிற்றம்பலவனின் திருவடிகளை நினைந்து வழிபடும் அடியவர்களின் உள்ள நெகிழ்ச்சியையும், முகமலர்ச்சியையும் குறிப்பிட்டார். கிண்கிணிவாய்க் கொள்ளுதல்—போது என்னும் நிலையின் நீங்கி, மெல்லெனச் சிறிதே மலரும் தன்மையை அடைதல். ''கிண்கிணிவாய்க் கொள்ளும் கழுநீர்மலர்'' என்றதனால், தலைவி பேதைப் பருவம் கடந்து, பெதும்பை என்னும் இன்பப் பருவத்தினள் ஆயினாள் என்பது விளங்கும். ''கள்ளகத்தகழுநீர்'' என்றது. வெளியிற் புலப்படாமல் உள்ளத்துள்ளே நிறைந்த காதலை யுடையவள் என்பதுணர்த்தும். தலைவியை மலராகக் குறித்ததவால், அவள்தரும் இன்பத்தினைத் தேனாகவும், அதனை நுகரும் தலைவனை வண்டாகவும், அழகும் பொருத்தமுமுற உருவகித்தார். அளிகுலம்-சிறந்த வண்டு. மருவிப்பிரியாத வண்டு எனவும், பெருநீர்மையுடைய வண்டு எனவும், இயைத்துக்கொள்க.] (123).

ஆயத்துய்த்தல் :

''சிற்றம்பலம் அனையாய்! விண்மீன்களாகிய மொட்டு களையும், மேகங்களாகிய பசிய இலைகளையும் உடைய,

வானமாகிய பொய்கையின் கண், மதியமாகிய வெண் தாமரைப்பூ மலர்ந்து தனது எழிலைப் புலப்படுத்தினாற் போல, இனி நீ இச்சோலையின்கண் விளையாடுகின்ற, நின் தோழியர் கூட்டத்தோடு சென்று சேர்வாயாக.''

[வானத்தில் விளங்கும் விண்மீன்களிடையே சந்திரனைப் போலவும், பொய்கையில் பூத்துள்ள பல மலர்களுக்கிடையே வெண்தாமரை போலவும், நீ நின் தோழியர் கூட்டத்தின் நடுவே தலைமையும் சிறப்புமுற்றுத் திகழும் நிலையில், சென்று சேர்க என்பது, இப்பாடலின் திரண்ட கருத்து.](124)

தோழி வந்து கூடல் :

''தோழி: அழகிய மான்மறிபோலும் தலைவியே! தில்லை அம்பலவனின் அருளைப் பெறாதவர்களைப் போல, நின் மெல்லிய விரல்கள் வருந்தும்படி, நீ இங்கு இவ் இளம் மொட்டுக்களைப் பறித்தல் வேண்டா. நின் கூந்தலுக்கு ஏற்ற நறுமலர்களை யான் கொய்து கொணர்ந்திருக் கின்றேன்.'' (125)

ஆடிடம் புகுதல் :

''தோகைமயில் போலும் தலைவியே! வண்டுகள் நிறைந்த மலரை நின் கூந்தற்கண் அழகுற அணிந்தேன். இனி. நின் சிற்றிடை வருந்தாவண்ணம், நீ நம் தோழியர் கூட்டத் தின்கண் மெல்லச் சென்று சேர்வாயாக.''

['கூந்தலில் மலரைச் சூட்டினேன்' என்று கூறற்பால தனை, 'அறுகால் நிறைமலர் ஐம்பால் அணிந்தேன்' எனக் குறிப்பிட்ட சிறப்பு, பெரிதும்வியந்து சுவைத்து மகிழத்தகும். அறுகால் -வண்டு. ஐம்பால்-கூந்தல்.] (126)

தனிகண்டுரைத்தல் :

''பெருமை மிக்க தலைவ! அருவிகள் ஒலிக்கும் இச் சிற்றூரேஎம் ஊராகும். இதன்கண்யாம் அருந்தும் தேனையும் கிழங்கையும், நீயும் அருந்தி, இன்று எம்மோடு தங்கி, எம்

இனத்தவர் அனைவரும் கூடி ஒருங்கு கலந்து முழங்கும் குரவைக்கூத்தினை இரவிற் கண்டு, நாளை நினது நல்ல நகர்க்குச் செல்லுவாயாக.'' (127)

பருவங்கூறி வரவு விலக்கல் :

"சிலம்பனே! முத்துக்களைத் தள்ளிக்கொண்டும், சந்தன மரங்களைத் தூக்கிக் கொண்டும், யானைத் தந்தங்களைக் கொழித்துக் கொண்டும், தேனின் பெருக்கானது, திசை தோறும் பரவும் மலைநாட்டுத் தலைவன் நீ! புலியூர்போலப் பொலிவுற்று விளங்கும் எம் தலைவியின் சிற்றிடைக்கு மேன்மேலும் வனப்புமிகும் அவளது முலைகள் வருத்தம் தருகின்றன. ஆதலின், அவளை நீ விரைவில் வரைந்து திருமணம் செய்து கொண்டு, இன்புறுதல் வேண்டும்.'' (128).

வரைவுடம் படாது மிகுத்துக்கூறல் :

தலைவன்: "தேவர் உலகின் தலைநகரமாகிய அமரா வதிக் கண்ணும், இம்மாதர்க்கு ஒப்பில்லை என்று சொல்லும் வண்ணம், தாமரையைப் பீடமாக உடைய நான்முகன், மிக அழகுறப்படைத்தபெண்பிள்ளையாகியநும்தலைவியைக் கயிலைமலைச் சாரலில் வாழும் எளிய கொடிச்சி (குறவர்குல மகள்) என்றோ, நீ சொல்லுகின்றாய்? யான் மணந்து கொள்ளும் அத்துணை எளியளோ நும் தலைவி? அவளை மணக்கும் அளவுக்குத் தகுதியும், பெருமையும் எனக்கு இல்லையே! யான் என் செய்கேன்.'' (129).

உண்மைகூறி வரைவுகடாதல் :

தோழி: "மூங்கிலிற் பிறந்த வெண் முத்துக்கள் சிதறிய சோலைகளை உடைமையால், விண்மீன்களைப் பெற்று ஒளிரும் வானத்தைப் போலத் தோன்றுகின்ற, மலை நிலத்திற்குத் தலைவனே! எம்தாயும் தந்தையும் கானவர்கள், யாம் செய்வதோ, இம்மலையில் விளையும் தினைப் பயிரைக்

காவல் புரியும் தொழில். அத்துணை இழிநிலையில் இருத்தல் பற்றி, எம் தலைவியை மணந்துகொள்வதற்கு, நீர் விரும்பு கின்றிலீர் போலும்! எம்மை மணந்துகொள்ள விருப்பமின் மையை மறைத்து, நீர் எம்மை வீணே வியந்து புனைந்து கூறல் வேண்டா!'' (130)

வருத்தம்கூறி வரைவுகடாதல் :

தலைவனே! ''தலைவியை மணந்துகொள்க, என்று வேண்டினால், நீர் மனம் தளர்ந்து மேனி ஒளி வாடுகின்றீர். திருவை அனைய எம் தலைவியோ, நீர் வரையாது ஒழியிற் பெரிதும் வருந்துவள். இவ்வாறு நும் இருவர் உள்ளமும் மாறுபட நிகழ்தலின், இறைவனின் திருவடிகளை வாழ்த்த மாட்டாதார் அறிவுபோலத் தனிமையுற்று, யான் நனிமிக வருந்துகின்றேன்.'' (131)

தாயச்சங்கூறி வரைவுகடாதல் :

''கயிலைமலைத் தலைவனே! தொண்டைக்கனி போலும் சிவந்த இதழையுடைய, எம் தலைவியின் கதிர்முலைகளின் பருமையைக் கண்டு, எம் அன்னையார், இனி இவள் சிற்றிடைக்குப் பற்றுக் கண்டிலமே! யாது செய்வோம்! என்று அஞ்சுகின்றாள். இனி நிகழ்வது யாதென யானும் அறியேன் ஒருகால் எம் அன்னை, தலைமகளை மகட்பேசி வருவார்க்கு மறுக்காமல் இசைந்து நின்று கொடுக்கவும் கூடும். அங்ஙனம் நிகழ்ந்து விடாத முன்பு, நீ எம் தலைவியை வரைந்து கொள்ள முயல்க.'' (132)

இற்செறிவறிவித்து வரைவு கடாதல் :

''தலைவ! தேனீக்கள் பறந்து விளையாடுவதைக்கொண்டு, தேனினது விளைவை ஓர்ந்து அறிந்து, எம்முடைய மலை நிலத்து மக்கள், 'மால்பு' என்னும் கண் ஏணியைச் செய்யும் மூங்கில்கள் நிறைந்த, மலைநாட்டை உடையவன் நீ.

நெருநல் எம் அன்னை எம் தலைவியைக் கூர்ந்து நோக்கி, இனி நீ திருமலைக்குச் சென்று புறம் போய் விளையாடுதல் வேண்டா, எனப் பணித்தனள். ஆதலின், இனி எம் அன்னை தலைவியை இற்செறிப்பாள் போலும்! அங்ஙனம் இற் செறிப்பின், எம் தலைவியை இனி நீ காண்டல் இயலாது.''

[தேனீக்கள் தேனடையில் மொய்த்த வண்ணம் இராமல், எழுந்து நின்று பறக்குமாயின், அத்தேனடையில் தேன் முதிர்ந்து விட்டது எனத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆதலின் ''ஈவிளையாட நறவு விளைவு ஓர்ந்தனர்'' என்றார். மால்பு— கண்ணேணி; முற்றிய மூங்கிலைக் கணுக்களில் அடிவைத்து ஏறுமாறு கணுக்களைச் சாணளவு விட்டுக் கழித்துவைத்து, அதனைச் சார்த்தி நிறுத்தி ஏறுதற்குரிய ஏணியாகக் கொள்ளப்படும் ஒரு கருவி.

''ஈக்கள் விளையாடுதலால் தேன்விளைவை ஓர்ந் துணர்ந்து, அத்தேனை எடுத்தற் பொருட்டுக்கானக் குறவர் கள் கண்ணேணி இயற்றுமாறுபோல, எம் தலைவியின் மேனியிற் காணும் கதிர்ப்பு வேறுபாட்டால் இவள் உள்ளத் துக் கரந்து நின்றுறையும் காதலுணர்வை ஓர்ந்தறிந்து, எம் தாயார் இவளுக்கு மேற்செய்வன குறித்துக் கருதாநிற் கின்றாள்'' என்னும் உள்ளுறை நுண்பொருள், இச்செய்யுட் கண் அமைந்துள்ளது.] (133)

தமர் நினைவுறுத்து வரைவு கடாதல் :

''சிலம்பனே! சிற்றம்பலவனை முற்பிறவியில் தொழாமை யால், நூல்களைக் கற்று வைத்தும், அவனது பழைய புகழை அறியாதவர்கள் வருந்துவதைப் போல, முலைகளின் சுமையைத் தாங்க இயலாமல், எம் தலைவியின் நுண்ணிடை வருந்துகின்றது. அதனைக் கண்டு, கடலிற் பிறந்த இனிய அமிழ்தம்போலும் தலைவியை, எம் உறவினர் இதுபோழ்து இற்செறித்துவிட்டனர். அதுவேயுமின்றி, இச்சிற்றூரினர்

பேசிக் கொள்வனவும் சிலபல உள. ஆதலின், அயலவர் மகட்பேசி வரும்முன், நீ எம் தலைவியை மணந்துகொள்ள முற்படுக! (134)

எதிர்கோள் கூறி வரைவு கடாதல் :

"தலைவனே! நீ தலைவியை அடைந்து இன்புறுதற்கு, அவளை மணந்து கொள்ளுதலே தக்க வழியாகும். அங்ஙனம் நீ மணந்து கொள்ள முற்படின், 'இவள் நலத்திற்குத் தக்கவன் ஒரு கணவன் இனிதமைதல் வேண்டுமே!" எனக்கவன்றுவரும் எம் அன்னை, என்னைவிட மகிழ்ச்சி கொள்வாள். எம்முடைய தந்தையும் முதற்கண் உலகியலை ஒட்டி, ஒராற்றான் மறுத்துரைத்து நிற்பான் ஆயினும், நின் தகுதி நோக்கிவந்து, நின் மொழியைக் கடவாது, அதன்வழியே இசைந்து, நிற்பான். இவளோடு நின்னிடை நிகழ்ந்தன வற்றைக் குறிப்பான் அறிந்துண்மையின், எம் சுற்றமும் நினக்கு உடன் பாடாகவே இருக்கும். பலப்பல கூறுவது என்? இக்குற்றாலம் முற்றும் அறிய, எம் தலைவியின் பணைத் தோள்கள் உமக்கே உரியன ஆகும். ஐயுறுதல் வேண்டா!"

(135)

ஏறுகோள் கூறி வரைவு கடாதல் :

தலைவனே! "வேற்படை போலும் கரியகண்களை உடைய எம் தலைவியினது அழகிய முலைகளின் பாரத்தையும், அதனைத் தாங்குகின்ற நுண்ணிடையின் மெலிவையும் கண்டு, எம்மவர்கள், 'இவ் ஏறுதழுவிய வீரனுக்கே இப் பெண்ணை மணம் செய்து கொடுப்போம்' எனக் கருதி வளர்த்து வந்த, காளையின் கொம்புகளைத் திருத்திவிட்டார் கள். ஆதலின் நீ அதனை எளிதாகச் சென்று தழுவித் தலை மகளை மணந்து கொள்ளலாம். மருப்புத் திருத்தி விட்டமை யால், நின்னின் முற்பட்டான் ஒருவன் அவ்வேற்றைத் தழுவுதலும் கூடுமே என்று கருதி, நீ உள்ளம் கவன்று வாடற்க. அக்காளை, புலியூருடையான் கடவி வருவது

போலும் உருவினது. ஆதலின், அதனைத் தழுவுதற்குப் பிறர் எவரும் துணியார். தலைவியொடு நின்னிடை. நிகழ்ந்த இக்களவொழுக்கம் புலியூருடையார் அருளால் நிகழ்ந்த தாகலின் அக்காளை நினக்கே வயப்படுவதன்றிப் பிறரால் அணுகுதற்கு அரியது. அஞ்சுதல் வேண்டா செயற்பால வற்றை நீ கடிது விரைந்து செய்க.'' (136)

அயலுரையுரைத்து வரைவு கடாதல்:

தோழி (தனக்குள்) ''பனைமரத்துண்டு போன்ற திரண்ட துதிக்கையை உடையதும், பெரிய மலை போன்றதும் ஆகிய யானையின் தோலை உரித்து, முப்புரங்களை எரித்த நெருப்பை யுடையவனும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் முதலாகியவனும் ஆகிய, திருச்சிற்றம்பலவனைத் தேவர்களெல்லாம் சென்று ஏத்தி நிற்கும் திருப்பனையூர் என்னும் சிவத்தலத்தைப் போன்ற எம் சிறந்த தலைவியை, 'அயலார் நாளைக்குப் பொன் புனைந்து திருமணம் புரிந்துகொள்ள இருக்கின்றனர்' என்னும் செய்தியை, தீவினையேனாகிய யான் இத்தலைவ னுக்கு எவ்வாறு கூறத்துணிவேன்?'' (137)

தினைமுதிர்வுரைத்து வரைவு கடாதல்:

''தூயமொழியை உடைய தலைவியே! வடக்கேயுள்ள பெரிய கயிலை மலையின்கண் உள்ள பொன்போலும், தினைப்புனத்தைக் கொய்க என்று, பொன்னைவீசிக், கள்ளை வாயிலே சொரிய நின்று, சோதிடம் கூறி, எமக்குக் கேடு பயந்தது. இனி என் செய்வேம்?''

(வேங்கை மலரும் காலமே, தினைக்கதிர் முதிர்கின்ற காலம் ஆகும். வேங்கை மலர்ந்ததுமே, கானவர் தினைக்கதிர் அரிவர். ஆதலின். வேங்கை மரம் தினைகொய்யச் சோதிடம் புகல்வதாகக் கவிதைகளிற் கூறப்பெறும். இதுபற்றி, வேங்கை மரத்திற்குக் 'கணி' எனவும்; 'கணியார்' (சோதிடர்,

கணித்துக்கூறுபவர்) எனவும் பெயர் வழங்கும். தினைப்புனம் கொய்தால், தோழியும் தலைவியும் தினைப்புனங்காவார். காவாமையின், தலைவனைக் காணவும் தலைப்படவும் வாய்ப்பு நேர்தல் இயலாது. இதனால், "சோதிடம் கொண்டு இது எம்மைக் கெடுவித்தது" என்று, தோழி தலைவன்பால் வேங்கை மரத்தினைப் பழித்து இழித்துரைத்தனள். "பொன் வீசுதல், கள்வாய் சொரிதல்" என்னும் தொடர்கள், வேங்கையினை இகழ்ந்துரைக்கும் குறிப்பில் அமைந்து நின்றன.) (138)

பகல்வரல் விலக்கி வரைவு கடாதல்:

"பெரும! வண்டும், தேனும் அலர்குடைந்துதூற்ற, வேங்கைமரமாகிய பெருங்கணியார் (சோதிடர்) இப்பொழுது நமக்கு வருத்தம் விளையும்படி, நம் குலத்தவர்களுக்குத் தினைப்புனம் கொய்யும் பருவத்தைச் சொல்லுபவராய் இருந்தார். எம் உறவினர், அக்கணியாரின் உரையைக் கேட்டுத் தினைப்புனம் கொய்யக்கருதி இருக்கின்றார். அதனால், இனி இத்தண் புனத்தை யாம் காவல் புரியேம். ஆதலின் எம்மைத் தலைப்பெய்தற்கு, நீர் இவண்பகலில் வருதல் வேண்டா." (139)

தினையொடு வெறுத்து வரைவு கடாதல்:

தோழி(தனக்குள்):"பொதியின் மலைப் பொருப்பன்மேல் வைத்த காதல் விருப்பினால் தினையை விதைத்து, இத்தினைக்காவல் தலைக்கீடாக, நாம் அவனை எதிர்ப்படலாம் என நினைந்து, தினைப்புனம் காவல் புரிதலில் ஆர்வம் மேலிட்டிருந்த எங்களுக்குத் தினையை வித்திக்காத்த காவல் கழிந்து, தீவினையாகிய விதையை விதைத்து, அதனைக் காத்து, அதன் விளைவையும் உண்டதுபோல முடிந்ததே!" (140)

வேங்கையொடு வெறுத்து வரைவு கடாதல்:

"கயிலையின் மயிலை ஒத்த தலைவியே! இவ்வேங்கை மரம் அரும்பிய ஞான்றே, இதன் அரும்பைக் கெடும் வண்ணம் செய்திருந்தே மாயின், இவ்வேங்கை மரமானது நம்மைக் கெடுப்பதன் பொருட்டு, இத்தினைப்புனம் கெட்டு அழியும் படி செய்ய முயன்றிருக்காது. யாம் அதனைச் செய்யாது ஒழிந்தனமே!" (141)

இரக்கமுற்று வரைவு கடாதல்:

"விதைக்கும் பருவத்தும், கொய்யும் பருவத்தும், தம் தொழிலை வழுவாது செய்யும் இயல்புடைய, எம் தமராகிய மலைவாணர்கள் விதைக்க, யாங்கள் வளர்த்துக் காவல் புரிந்த இக்கொழுமை நிறைந்த தினையின் குழாங்கள் எல்லாம், தில்லைச் சிற்றம்பலவரைச் சென்று நின்று தொழு வார் வினை நில்லாதவாறு போல இனி நில்லாமல் விரைவில் அரிந்து கொய்யப் பெறும். அந்தோ, இனி யாம் என் செய்வேம்?" (142)

கொய்தமை கூறி வரைவு கடாதல்:

"அம்பலவருக்கு அன்பர் ஆயினாருடைய குலங்கள், உலகத்துப் பிறவிக் காரணத்தைப் பற்றுவிட்டு அகன்றாற் போல, இக்காவலையுடைய தினைப்புனமும், இப்பொழுது தொடர்பு அறக் கொய்து அற்றது. அதனால், தலைவன் பால் யாம்சொல்லுவது இன்னதென்று அறிகின்றிலேம்" (143)

பிரிவருமை கூறி வரைவு கடாதல்:

"அம்பலவன் பரங்குன்றில் அருவிநீர் பாய்ந்து வளர்ந்த ஐவனத்தைக் கொய்த பிறகும், இக்காட்டின்கண் கதிர் கொய்த தட்டையின் தாளிலே இருந்து, இளங்கிளிகள் பிரிந்து செல்லாமல், "நட்புச் செய்துவிட்டால் பேயோடு ஆயினும் பிரிவரிது" என்னும் உண்மையை, நமக்கு உணர்த்திக்

கொண்டு உள்ளன. இப்புனத்திடைப் பயின்ற கிளிகளும் கூட, தமக்கு உணவாகாக் காலத்தும் தினைத்தாளை விடாமலும், இப்புனத்தினின்று பிரியாமலும் இருக்குமாயின், நம்பால் பெரிதும் அன்புற்றுப் பிரிவறப்பழகிய தலைவர், நம்மைப் பிரிய இயலாமையால் இனி என் செய்வரோ?''
(144)

மயிலொடு கூறி வரைவு கடாதல்:

''கரிய தினைப்புனமே! வேங்கை மரமாகிய கணியாரின் நினைவு, இன்று நிறைவேறி விட்டது. அதன்பலனாக யாங்கள் இங்கு நின்றும் பிரிந்து, இல்லம் செல்லுகின்றேம். அழகுடைய சோலைகளே! நீர் எம்மை மறவாதீர்! கயிலை மயில்காள்! வேலை ஏந்திய தலைவர் ஈண்டு வந்தால், யாம் துணியாதன துணிந்தேம் (பிரிதற்கும், வரையும் துணையும் ஆற்றியிருத்தற்கும் துணிவுகொண்டு விட்டோம்) என்பதனை அவர்க்குச் சொல்லு மின்கள்!'' (145)

வறும்புனம்கண்டு வருந்தல்:

தலைவன்: ''பொதுநெறியினின்று தீர்த்து, என்னை ஏனையோரினும் சிறப்பாக ஆண்டோன் ஆகிய, புலியூர் அரனின் பொருப்போ இது! யான் முன்பு பயின்றுள்ள அப்பொருப்பு இதுவேயாயின், இவ்வாறு பொலிவற்றிருப்பதற்குக் காரணம் என்னை? இரும் பொழிலே! நுமக்கு எய்தியது யாது? நீர் உற்ற அவலநிலை என்னை? முன்பு இன்பம் செய்த இவ்விடம், இதுபோது துன்பம் செய்வதாக மாறியுள்ள தன்மை, இனிய மதுவினில் அதன் சுவையை மாற்றி, கைப்பாகிய சுவையை வைத்தவாறன்றோ உளது? இஃது என்னோ!''

[இச்செய்யுளிற் ''பொதுவினில் தீர்த்து என்னை ஆண்டோன்'' என்னும் தொடர், மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும்: (1) அதுவோ இதுவோ, அருள்பெறும் நெறியா

தென்று ஐயுற்று மயங்கிப் பொதுவாக நின்ற நிலைமையை நீக்கி, என்னை ஆண்டு கொண்டவன் (2) ஏனைய எல்லோரையும் ஆட்கொள்ளும் பொதுவாகிய முறைமையினின்று நீக்கி, என்னை உள்ளம் நெகிழ்வித்தலாகிய ஓர் உபாயத்தால் ஆண்டவன் (3) உலகத்துயிர்கள் பலவும் போகும் பொது நெறியினின்றும் அகற்றித் தனக்கு அடிமை செய்யும் சிறப்பு நெறியில் அழைத்து ஆண்டவன் (4) விரதங்களான் வருந்தாமல் தவத்தொழிலை நீக்கி, இன்புறு நெறியருளி என்னை ஆண்டவன் எனப் பலப்பல அரிய நுண் பொருள்கள், இதன் கண் அமைந்து திகழும்.] (146)

பதி நோக்கி வருந்தல்:

"நல்ல நெஞ்சமே! ஆனந்தமாக் கடலாகிய சிவபிரான், நடனம் ஆடுகின்ற சிற்றம்பலம் போன்றதாய்த், தேன் தத்திப் பாயும் பெரிய மலைக்கண் உளதாகிய தலைவியின் சிற்றூர் இது! இவ்வாறு இச்சிற்றூர் மிகவும் அருகில் இருப்பினும், நம்மால் செய்யலாவது ஒன்றில்லை. அதனால்; வானத்தின்கண் செல்லும் பெரிய மதியைப் பெறுதற்கு விரும்பி, அதன் அருமை அறியாது அழுகின்ற குழவியைப் போல, எய்துதற்கரிய அருமை பெருமை வாய்ந்த தலைவியை மிகவும் விரும்பி, நீ தளர்ச்சி உறுகின்றாய். நின்னால் யானும் தளர்ச்சி கொள்கின்றேன்." (147)

(14) இரவுக்குறி

[தோழி இரவின்கண் தலைவியைத் தலைவன் தலைப்பெய்தற்கு (சந்தித்து மகிழ்தற்கு) இயன்றதோர் இடத்தைக் குறித்தல்.]

இரவுக்குறி வேண்டல்:

தலைவன்: "வெள்வளை அணிந்த தோழியே! குன்றின்கண் நின்று அருவிகள் பாய்ந்து, அழகு விளங்கும் வண்ணம் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டன, அதனால், இருள் செறிந்த

செய்காட்டை உடைய. நுமது சிற்றூர்க்கு யான் ஒரு விருந்தினனாக வந்துள்ளேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்க.''

['மேகம் பொருந்தின' என்றதனால், தன்னூர்க்குப் போதல் கூறுவான் போன்று, இரவுக்குறி மாட்சிமைப் படும் என்றான். 'இருள் தூங்கும் புனை இறும்பு என்றதனால், யாவரும் காண இயலாது ஆதலின், ஆண்டுமறைந்து வந்து நிற்பேன் என்றான். மாலை விருந்தினரை மாற்றுதல் அறன் அன்று என்பது தோன்ற 'விருந்தினன்' என்றான். விருந்தினனாக வந்த என்னை விலக்கினால், அது களங்கமாகும் என்பான், குறிப்பால் 'வெள்வளையே' என்றான்.] (148)

வழி யருமை கூறி மறுத்தல்:

''தோழி:ஐயனே!விசும்பிற்கு ஏணி அமைத்தது போன்று செங்குத்தான சிறுநெறிமேல், மேகங்கள் இடையறாது படிதலான், இடையிடையே உண்டாகிய அசும்பின்கண் சென்று பொருந்தி, ஏறுமிடத்து உள்ள சிறு வழிகளில் செல்லுவது, சிறுவளைகளில் நுழைவது போல இடர்ப்பாடு விளைவிப்பதாகும்: அன்றியும், யாம் வாழுகின்ற பதியானது வழுக்கல் மிக்க வழிகளை உடையதாய், உண்மையாகவே மனத்தினாலும் ஏறுதற்கு இயலாதது. ஆண்டு நீ வருதல் பொருத்தம் அன்று.''

[விசும்பு - ஆகாயம். அசும்பு - சிறுதிவலை நீர்க்கசிவு. இசும்பு - ஏற்றிழிவு, மேடுபள்ளம்.) (149)

நின்று நெஞ்சுடைதல்:

தலைவன்: ''நெஞ்சமே! தில்லைக் கூத்தனின் கொடுங் குன்றின் நெடுங்குடுமியின்மேல் உள்ள, தேனை விரும்புகின்ற முடவனைப் போல, பெறுதற்கரிய தலைவியைப் பெறுதற் பொருட்டு, நீ கொண்ட அன்பினாற் போதரும் துயரத்தை யான் ஆற்றுகின்றிலேன்.''

(இச்செய்யுளில் "கொடுங்குன்றின் நீள் குடுமிமேல் தேன் விரும்பும் முடவனைப்போல மெலியும் நெஞ்சே" எனவரும் பகுதிக்கு ஒப்புமைப் பகுதியாக,

"குறுந்தாட் கூதளி ஆடிய நெடுவரைப்
பெருந்தேன் கண்ட இருக்கை முடவன்
உட்கைச் சிறுகுடை கோலிக் கீழ்இருந்து
சுட்டுபு நக்கியாங்குக், காதலர்
நல்கார் நயவார் ஆயினும்
பல்காற் காண்டலும் உள்ளத்துக் கினிதே"

என்று வரும் குறுந்தொகைச் செய்யுள், இங்கு நினைந்து இன்புறற்பாலது.) (150)

இரவுக்குறி நேர்தல்:

தோழி "தலைவனே! நீ எம் தலைவியின் மேற் கொண்ட பெருங்காதலால், தாம் வேட்டையாடுதற்கு ஆளிகள் யானை களைத் தேடும் இரவின்கண் வந்து, எத்தகைய இடையூறும் நேராமல் யான் எளிதாகச் செல்வேன் என்று சொல்லா நின்றாய். இனி தீவினையேன் ஆகிய யான், மெல்லியல்பை உடைய தலைவிக்குச் சொல்லுவது என்? நின் விருப்பத்திற்கு உடன் படுக என்பேனோ, அல்லது உடன்படற்க என்பேனோ யாது கூறுகேன்?" (151)

உட்கோள் வினாதல்:

"சிலம்பனே! நின் ஊர்மக்கள் பூசும் மணப் பொருள்கள் யாவை? அவர்கள் விளையாடும் மெல்லிய நிழல் எத்தன் மையது? அவர்கள் சூடும் நறுமலர்கள் எவையெவை?

உட்கொண்டு வினாதல் :

தலைவன் ; "அழகிய மலர்போலும் ஒளிமிக்க கண்களை யுடைய தோழியே! அம்பலத்தோனின் தென்மலையத்தின் கண், இராப்பொழுதில், நும்மவர் எம்மலரைச்சூடி நின்று, எச்சாந்தை அணிந்து கொண்டு, என்ன நன்னிழலில் விளை யாடுவர்? அவற்றை எனக்குக் கூறுக." (153)

குறியிடங் கூறல் :

தோழி : "தலைவனே! பொதிய மலையின்கண் விளையும் சந்தனச் சாந்தை அணிந்து, சுனையில் வளரும் காவிமலர் களைச்சூடி, மயில்கள் துயில் செய்யும் வேங்கைப் பொழிலின் கண், நாங்கள் விளையாடுவோம்." (154)

இரவுக்குறி ஏற்பித்தல் :

தோழி ; "தலைவியே! தில்லையைச் சூழ்ந்த கானற் சோலையில், பெண் நண்டுடன் ஆண்நண்டு காதலின்புற்றுப் பயின்று விளையாடுவதனைக் கண்டு, அயில்வேலை உடைய உரவோன் ஆகிய நம் தலைவன், இவ்வின்பம் நமக்கு வாய்த் திலதே என்று மனவருத்தம் மிக்கு, அந்திப் பொழுதின் கண் கலங்கிச் செல்லக் கண்டேன். அம்மன்னனது துயில் பின்னர் என்ன ஆயிற்றோ? அறியேன்." (155)

இரவு வரவு உரைத்தல் :

"மெல்லியல்புகள் வாய்ந்த தலைவியே! தில்லை முன் னோன் கழற்கே கோட்டம் தரும்(வணக்கம் செய்யும்)அழகிய முடிசூடிய வெற்பன் ஆகிய நம் தலைவன், மேகங்கள் திரளுத லாற் கண்ணைப் புதைத்தாற் போன்று மிகச்செறிந்த இருளின்கண், யானைகள் நடுங்கும்படி, சிங்கங்கள் வேட்டை மேல் திரியும் மலைச்சாரலில், இரவில் நின்பால் வருதலை விரும்பி, வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கின்றான். இனி நாம் என்னசெய்யலாம்" (156)

ஏதங்கூறி மறுத்தல் :

தலைவி : "தோழி! கூத்தப்பிரான் கழலை ஏத்தலர் போல வருந்தும்படி, சிங்கங்கள் யானை வேட்டையை மேற் கொள்ளும் கொடிய இருளில், இரவுக்காலத்தில், எவரும் வழங்காத கொடிய தனி வழியிடத்து வருக என்று, நம் முடைய வள்ளலாகிய தலைவனுக்கு நாம் சொல்லுதல் அமையுமோ?" (157)

குறைநேர்தல் :

"தோழி! "அம்பலத்தான் மலைச்சாரலில், அருவியாற் பெருகுகின்ற சுனைப்புனலின்கண், அன்றொருகால் யான் விழுந்து இறக்க இருந்த நிலையில், என்னைப் பற்றியெடுத்துக் கரைக்கண் உய்த்துக் காத்த பெரியோன் ஆகிய நம் தலைவனுக்குச் சிறியேனாகிய யான் சொல்லக் கடவ நன்றியுரை, யாதென்று அறிகிலேன்!"

("பிறவியாகிய கடலில் யான் விழுந்து கெடப்புக, தாமே வலிந்துவந்து பிடித்தெடுத்து என்னை அக்கடலினின்றும் மீட்டுக் காத்தருளிய பேருதவியைச் செய்த தலைவராகிய கூத்தப்பெருமானுக்கு, எல்லாவற்றாலும் சிறியவனாகிய யான், சொல்லத் தக்க நன்றியுரை இன்னதென்று அறிகின்றிலேன்" எனப் பிறிதோர் உள்ளுறை பொருளும் இச்செய்யுட்கண் அமைந்திருத்தல், அறிந்து இன்புறுதற்குரியது.

"தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பவ்வத்து, எவ்வத் தடந்திரையால் எற்றுண்டு, பற்று ஒன்று இன்றிக் கனியைநேர் துவர் வாயார் என்னும் காலாற் கலக்குண்டு, காமவான் சுறவின்வாய்ப்பாட்டு, இனி என்னே உய்யுமாறு என்றென்று எண்ணி, அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை, முனைவனே முதல் அந்தம் இல்லா மல்லற் கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே" எனவரும் திருவாசகச் செய்யுளினை அடியொற்றியது, இத்திருக்கோவையார் செய்யுள்) (158)

குறைநேர்ந்தமைகூறல் :

தோழி : "தலைவனே! தினையினது கதிர்கள், கோடைகால வெம்மையால் அழிய, மழையை விரும்பிக் கானக் குறவர்கள் கடவுளை வழிபட்டு ஆரவாரிக்கும் மலைநாடனே!

இற்றை யாமத்தெல்லாம் நின் அருள் ஏவலை நிறைவேற்று தற் பொருட்டு, தில்லை செல்லாதவர் அடையும் துன்பங்கள் பலவற்றையும், யான் எய்தினேன். எய்தித் தலைமகளை நின் குறை நயப்பித்தேன். நீ கருதியதும் நிறைவேறியது.''
(159)

வரவு உணர்ந்துரைத்தல் :

''சிற்றம்பலத்தார் தரும் பேரருள் போல ஓர் இன்பம், இன்று இவ்இல்லின்கண் வந்து பொருந்தும், என்று தம் முடைய துணையாகிய பெண்மயில்களுக்கு ஆண்மயில்கள் உவகையுடன் சொல்லுவனபோல, இடைவிடாது நிகழும் ஆரவாரத்தை உடையனவாய் யாம் விளையாடும் பொழி லிடத்து, மயிலினங்கள் இன்புற்றுத் துயில் பெயர்ந்து அகவு கின்றன. இஃது என்னோ?'' (160)

தாய் துயிலறிதல் :

''தில்லை போலும் தலைவி! நமது பொழிலின் கண் சிறிய கண்களும், பெரிய தந்தங்களும் உடைய யானை ஒன்று, இந்நள்ளிரவில், நம் அழகிய ஊசலைச் சிரழித்து, அவ்வூசலைத் தொடுத்த இதழார்ந்த மதுமலர்கள் மிக்க, நாகமரத்தையும் அசைத்து, மோதிக்கொண்டு, நிற்கின்றது. இதற்கு என்செய்கேம்?'' (161)

(ஊசலைப்பற்றிச் சொல்வதுபோல் சென்று, தாயின் துயிலையறிந்தாள்.)

துயிலெடுத்துச் சேறல் :

''வண்டுகள் வாழும் கருங்குழற்றலைவியே! தென்தில்லை நின்றோன் ஆகிய சிவபிரானின் திரு நீலகண்டம் போல, அழகிய குவளை மலர்கள் இந்நள்ளிரவில் மலர்கின்றன. நின் கண்களை ஒக்குமாயின், நீ அவற்றைக் காண வருவாயாக!'' என்று தோழி தலைவியை அழைத்துப் போகிறாள். (162)

இடத்துய்த்து நீங்கல் :

"புலியூர் அனைய தலைவியே! இவை நின் அழகிய பெரிய கண்களுக்குத் தோற்ற நீலமலர்கள்! நின் கருங் குழற்குச் சந்தன மரத்தின் தளிர்களையும் வேறு பிற நறுமலர் களையும் யான் கொணர்ந்து தருவேன். அதுவரை நீ இங்கேயே இருப்பாயாக" எனத் தோழி தலைவியைக் குறியிடத்து விட்டகன்றாள். (163)

தளர்வகன்றுரைத்தல் :

தலைவன் : "தலைவி! ஞாயிறாகிய வாயிலோன் அடைத்து வைத்த, தாமரை ஆகிய நும் இல்லின்கண், இதழாகிய கதவினை, ஞாயிறாகிய வாயிலோன் வருவதன் முன்நீரே திறந்து கொண்டோ, திருமகள் அனைய நீர் இங்குப் போந்தீர்? இடையிலுள்ள மேகலையை ஒலியாமல் பிடித்துக் கொண்டும், சிலம்புகளை மேல் ஏற ஒதுக்கிக்கொண்டும், பிறர் அறியாதபடி தன்னந்தனியே மெல்லென இந் நள்ளிருளில், நீர் இங்கு வந்து விரும்பி காத்துக்கொண்டு தங்கியிருப்பது, எத்தகைய மகிழ்தக்க வியத்தகு செயல்!"
(164)

மருங்கணைதல் :

தலைவன் : "இத்தலைவி, கூந்தலின்கண் அகிற்புகை பரவ, அழகிய மலர்களை அணிந்து, கண்மலர்க்கு அஞ்சனம் எழுதத் தக்கவள் ஆயினும், மிகவும் மெல்லியள் ஆதலின், தனக்குப் பெருஞ்சுமையாகும்படி ஒருதனிவடத்தை அணியத் தகுந்தவள் அல்லள். புலியூரின் பெருமையை உணராது அதனொடு மாறுபடுபவரைப் போல, தளர்கின்ற இச் சிற்றிடை நெரிந்து ஒடியப்புகினும் அதனை உணராது இப் புணர் முலைகள் இவ்வண்ணமே மிகப் பெரிதும் விம்மா நிற்கின்றன. இஃது என்னாய் முடியும்? யான் இவளது இடையைச் சென்று தழுவியணைந்து, காக்க முயல்வேன்."
(165)

முகங்கண்டு மகிழ்தல் :

"தில்லையைச் சூழ்ந்த இளம் காட்டில், நீர் நிலை வயல்களில் உள்ள, கொழும் தேன் மலர் வாய்க் குமுதமலர் போன்றவள், இத்தலைவி! யானோ எழில்மிக்க நிலாவொளி வீசித் தோன்றி இத்தலைவியாகிய குமுத மலரைமலரச் செய்கின்ற, வானத்து இளமதியம் போல்வேன்!"

('மலர்வாய்க்குமுதம்' என்றதனால், தலைவியின் இளமையும் அழகும் விளங்கும். இவ்வின்பம் வழிமுறையால் மேன்மேலும் பெருகும் எனற்குத் தலைவன் தன்னை 'இளமதி' என்றான். மதியைக் கண்ட அளவிலேயே குமுத மலர் மலரும்; அது போலத் தலைப்பெய்த பின் அன்றிக் கண்ட அளவிலேயே தலைவி மகிழ்ச்சியுறுவள் என்பது கருத்து] (166)

பள்ளியிடத்துய்த்தல் :

"தலைவியே! தில்லைச்சூழ் பொழிலில் தனியே நின்று, சுரும்புகள் மொய்க்கும் நீல மலர்களை இனி நீ கொய்தல் வேண்டா. நின் ஆருயிர் அனைய அரும்பெறல் தோழியுடன், ஆயத்தின் பாற் சென்று, நீ துயில் பயில்வாயாக." (167)

வரவு விலக்கல் :

தோழி : "மலைச் சோலையின்கண் வளர்ந்த மூங்கிலிற் பிறந்த தீயானது, வானுலகின் கற்பகச் சோலையைச் சென்று பற்றும் மலைநாடனே! பரற் கற்கள் பரவிய இச்சிறு நெறி, வில்லைப்பகைத்து, அதனிற் சிறந்த புருவத்தை உடைய தலைவியின் காரணமாகவே, உண்மையில் நினக்கு எளிதாயிற்று. ஆயினும், இனி நீ அடிக்கடி ஈண்டு வரற்பாலை அல்லை."

["மூங்கிலிற் பிறந்த தீ, அங்கிருந்து படர்ந்து தேவருலகளவும் சென்று கற்பகமரச் சோலையைக் கதுவும்" என்றது, "தலைவனே! நின் வருகையினால் இங்கு அரும்பிய

அலரானது பெருகி, நின் ஊரும் அறியும்படி பரவி, நின் பெருமையைச் சிதைக்கும்'' எனக் குறிப்பாற் புலப் படுத்தியது]. (168)

ஆற்றா துரைத்தல் :

தலைவன் : ''தோழியே! கயிலைமலைக்கண் வாழ்ப வளும், சிவந்தவாய் — பெரும்பணைத் தோள்கள்-கொடி போன்ற சிறிய இடை ஆகியவற்றை உடையவளும் திருமகள் போன்றவளும் ஆகிய நும் தலைவி, முற்பிறப்பில் யான் செய்த தவப்பயனால், எனக்கு எய்த இயலும் வண்ணம் இன்று இவ்வாறு கொடிச்சி (குறவர் குலமகள்) ஆகத் தோன்றியுள்ளாள். இது கருதியே என் இன்னுயிர் இறவாமல் இன்றும் நிற்கின்றது. இங்ஙனம் அருமை பெருமை யுடையவளை நீ யான் மணக்கும் அளவுக்கு எளியவளாகக் கருதிக் கூறுகின்றது என்னை?''

[''பைங்கயிலைச் செவ்வாய்க் கருங்கண் பெரும் பணைத் தோள் சிற்றிடைக் கொடி'' என்பது, முரண்தொடையணி யாய்ச் செய்யுள் இன்பம் தோன்ற நின்றது. எம் காதல் முன்னைத் தவத்தால் அமைந்ததொன்றாகலின், யான் இரவு வரினும் ஏதம் ஏதும் நேராமல், அத்தவமே காக்கும் எனத் தலைவன் குறிப்பாற் கூறினான்.] (169)

இரக்கங்கூறி வரைவு கடாதல் :

தோழி : ''மன்னனே! இந்நள்ளிரவில் நீ செல்லும் நெறிக் கண், நினக்கு இடையூறு உண்டாம் என்னும் அச்சத்தால், சிறிய இளம் பருவத்தினளாகிய எம் தலைவியின், பெருமலர்க் கண்கள் ஆகிய கருங் குவளைகள், கண்ணீர்த் துளிகள் ஆகிய முத்த மாலைகளை ஒழுகவிடா நிற்கும். அதனால் நினக்கு இடையூறு ஏதும் நேராமையினை இவள் அறியும்படி, நீ நின்பதியாகிய தில்லையின் எல்லையில் சென்று சேர்ந்ததும், நின் செவ்வாயைக் கரிய எருமைக் கொம்பினாற் செய்த

வயிர் என்னும் இசைக் கருவியின் கண் சேர்த்து ஊதி, அறிவிப்பாயாக.'' (170)

நிலவு வெளிப்பட வருந்தல் :

தோழி : ''மதியமே! நினக்கு அறிவுள்ளதா? வேல் ஏந்திய கையை உடைய எங்கள் தலைவனாகிய யானை வர, நாங்கள் அவனை எதிர் கொண்டு வரவேற்கும் இந்நள்ளிருளில், அவ்விருளைச் சிதைத்து, தேன் நிறைந்த நாகமலர் மலிந்த சோலையின் கண் நின்று நீ செய்கின்ற அழகு வாய்ந்த ஆட்சி தகுதி உடைத்தன்று. இராகுகேது என்னும் நாகங்களால் விழுங்கப்படும் நீ, பதஞ்சலியாகிய நாகம் தொழ, அம்பலத்தை நண்ணி நடம்பயிலும் எம் இறைவனது, மலைக் கண் புகுந்து விளங்கி வீற்றிருத்தல், நினக்கு நன்மை பயவாது.''

[இச்செய்யுளில் 'நாகம்' என்னும் ஒரு சொல்லே முறையே—பதஞ்சலியாகிய பாம்பு-மலை-யானை-சுரபுன்னை மரம் என்னும் வெவ்வேறு பொருளிற் பயின்று வந்துள்ள சிறப்பு மிகவும் சுவைக்கத் தக்கது. ''மதியே! மதியே?' (சந்திரனே! அறிவுதானா?) என்னும் தொடரின் அருமைப் பாடும் போற்றுதற்குரியது.] (171)

அல்ல குறி அறிவித்தல் :

தோழி : ''தில்லை போலும் தலைவீ! புன்னை மரங்கள், அழகிய அரும்புகளாகிய முத்துக்கள் கொத்தாகப் பொருந்தி, தாதாகிய பொன் மலர்கின்றன. அப்புன்னை மரங்களின்கண் உள்ள தம் சேக்கைகளில் அன்னங்கள் எல்லாம், பொழுது புலரும் அளவும் துயிலாமல் துன்புற்றுக் கூவி ஆரவாரித்தன. அவற்றிற்கு எய்திய அலமரல்யாதோ? அறிகின்றிலேன்.''

['பொழுது புலரும் அளவும் அன்னங்கள் துயிலாது அழுங்கின' என்றது. தலைவன் நேற்று இரவு வாராமையால்

அல்ல குறிப்பட்டு, யாங்களும் இரவெல்லாம் துயில் கொள்ள இயலாமல் வருந்தினோம் என்பதுணர்த்திற்று.] (172)

கடலிடை வைத்துத் துயரறிவித்தல் :

தோழி : "பெரும் கடலே! நீ முற்காலத்தும் இவ்வாறு ஒலித்து ஆரவாரம் செய்து நின் அமிழ்தத்தையும், திருவையும், திங்களையும் இழந்து இழிவுற்றாய். எனினும், மீட்டும் ஒரு பயனும் இல்லாமல், தில்லையை ஒத்த எம் தலைவி மிகவும் வாடி வருந்துமாறு, பெரிதும் ஆரவாரித்து இரையா நின்றாய். காரணமின்றிப் பிறரை வருத்துதலான் வரும் பழியையும் நீ நோக்குகின்றிலை, நினக்கு இது நன்றோ?" (173)

காம மிக்க கழிபடர் கிளவி :

தலைவி : "சோலைகளே! சோலைகளைச் சூழ்ந்த கழிகளே! கழிகளிற் பயிலும் புள்ளினங்களே! 'எதற்காக நீ வருந்துகின்றனை' என்று என்னை வினவி நீங்கள் ஆறுதல் கூறுகின்றிலீர். அன்றியும், 'இவள் துன்பம் எய்துவது எற்றிற்கு' என்று, இங்கு வரும் துறைவர் பால் என் நிலைமையைத் தெரிவித்து நீவிர் ஏதும் கேட்கின்றிலீர். எம்மிடம் நீங்கள் கொண்டுள்ள அன்பின் திறம் இது தானோ? சொல்லுமின்கள்." (174)

காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவி :

தலைவி : "தில்லைநகர் இறைவனின் திருவிழாவில், மாணிக்கம் முதலாயினவற்றால் ஆயின மாலைகளின் தொகைகளால், இராப்பொழுதும் பகல்போல விளங்கும். அன்றியும் அத்திருவிழாவில் ஆங்காங்கு ஏற்றப்படும் பலப்பல விளக்குகள், இருளைச் சிறிதும் இல்லாமற் செய்யும். இவ் இடையீடே யன்றி, திருவிழாக்காலத்து வீட்டில் உள்ளோர் அனைவரும், ஒரு சிறிதும் துயிலார். ஒரு கால் துயில்வராயினும், நமது துறைவர் தமது வேலை ஏந்திக் கொண்டு

வரும் பொழுது, நாய்கள் குரைத்து அனைவரையும் துயிலினின்று எழச்செய்யும். ஆதலின் தலைவரை யாம் எதிர்ப்படுதல் பெரிதும் அரிதே ஆகும்.'' (175)

ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக் கிளவி :

தோழி : ''தலைவ! கயிலைமலையின் கான்யாறுகள் பலவற்றை நீந்திக் கொண்டு, நீ இங்கு வருகின்றாய், வருங்கால், இடிஏறுகள் நினக்கு இடர் விளைவித்தல் கூடும். ஒருகால், நினது வேலுக்கு அஞ்சி, அவைகள் நின்பால் வாராது ஒழியினும், மேகங்கள் படிந்து சூர்த்தெய்வங்கள் வதியும் இச்சோலை இடத்து, இந்நள்ளிருளில் நீ வருதல் தக்கதன்று. அத்தெய்வங்கட்கு நீ அஞ்சுகின்றிலை. ஆயினும் அத்தெய்வங்களால் நினக்கு ஏதேனும் ஏதம் நேருமே என்று யாங்கள் அஞ்சுகின்றோம். ஆதலின், நீ இரவில் இங்கு வாரா திருத்தலே நன்று.'' (176)

தன்னுட் கையாறெய்திடு கிளவி :

தலைவி : ''இரவெல்லாம் வானத்தில் நின்று ஒளிவீசும் மதி மண்டிலமே! இத்தில்லையின் எல்லையில், மெல்லிய கழி சூழ்ந்த கண்டலே (தாழைச் செடிகளே) சான்றாக, இளைய புன்னை மரத்தின் நிழலில், என்னைக் கலந்த கள்வர் மீண்டும் இங்கு வருவதை நீ காணவில்லையா? துணை இல்லாமல் வருந்தும் எனக்கு, நீ ஒரு சொல் கூறி அருள்க!''

[''கங்குல் (இரவெல்லாம்) மங்குல்வாய் (வானிடத்தே நின்று) விளக்கும் (ஒளிவீசும்) மண்டலமே (சந்திரனே)'' என்றது, எல்லாவற்றையும் கண்டு, எல்லா உயிர்களுக்கும் பொருள்களைக் காட்டி உதவுகின்ற நீ, எளிய எனக்கு இரங்கி, என் தலைவனைக் காட்டியருளல் வேண்டும் என்பதுணர்த்திற்று. உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று பேசுபவர் எனற்குக் 'கள்வர்' என்றாள். புன்னைமரம்

கன்னிமைப் பருவத்ததாகலின், அது சான்று கூற நாணும் என்பாள். 'கன்னிப் புன்னை' என்றாள். கள்வர் ஆகிய தலைவர் தன்னைக் கலந்ததனைக் கண்டு சான்று கூறுவார் வேறு எவரும் இலர் எனற்கு, 'கண்டலையே கரியாக் கலந்த கள்வர்' என்றாள். நின்னைவிட வேறொரு புகலும் இல்லேன் என்னும் கருத்தில் 'தமியேன்' என்றாள். 'வரக்கண்டிலையே?' என வினவியது, 'காணாதிருப்பாயல்லை. கண்டதுண்டேற் கூறுக' என்னும் குறிப்பினது. கண்டேன் என்றோ, கண்டிலேன் என்றோ, ஏதேனும் ஒரு சொற்கூறின் அச்சொல்லே எனக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் என்பாள் "மண்டலமே! பணியாய் தமியேற்கு ஒரு வாசகமே" என்றாள்.]. (177)

நிலை கண்டுரைத்தல் :

தோழி : "தலைவனே! துறக்கப்படுவனவற்றின் மேல் பற்று ஒன்றும் இல்லாத பத்தர்கள் அறிந்து பற்றுகின்ற, சிவபிரானின் புதல்வனாகிய முருகவேளைப் போல, நீ எமது இல்லத்து வரைப்பின் கண் வந்து நின்றால், நின்னைக் காண் பவர்கள், இம்மலை நிலத்திற்கு உரிய கடவுளாகிய முருகன் என்று கருதி, மலரிட்டு வாழ்த்தி நின்னை வணங்குவர். அங்ஙனம் வணங்காமல் ஒருகாற் பிறிதொன்றை நினைத்து ஐயுற்று உண்மை உணர்வராயின், நினக்குப் பெரிய தீங்கு நேரும்! அங்ஙனம் நேரத்தகும் தீங்கை நினைத்தால், எம் தலைவியாகிய இம்மங்கை உயிர்வாழ வல்லள் அல்லள். ஆதலின், இந்நள்ளிருளில் இனி நீ எம் இல்வரைப்பின்கண் வந்து புகுந்து, இவ்வாறு களவொழுக்கம் மேற்கொள்ளற் பாலை அல்லை. எம் தலைவியை விரைவில் முறைப்படி வெளிப்பட மணந்து கொள்ளுக!" (178)

இரவுறு துயரங்கடலொடு சேர்த்தல் :

தலைவி : "கடலே! நீ ஓங்கி உயர்ந்து அணைந்த கரையைப் பொருந்தி, புரண்டும் விழுந்தும், எழுந்தும், ஓலம் இட்டும், துன்புற்றுப் புலம்பா நிற்கின்றாய். எப்போதும்

அலைந்து கலங்கிக் கொந்தளித்துத் துயருறுகின்றாய். ஓர் இரவிலும் கூட, நீ கலக்கம் இன்றி அமைதியுற்றுத் தெளிவு அடைகின்றிலை. அதனால் என்னைப்போல, நின்னையும் அணைந்து அகன்று சென்றொழிந்தவர் யாரேனும் உளரோ? கூறுக!'' (179)

அலர் அறிவுறுத்தல் :

தோழி : ''ஐயனே! திருமால் ஆயிரம் தாமரை மலர் களைக் கொண்டு, தன் ஆயிரம் கைகளாலும் வழிபாடு செய்ய, அத்திருமாலுக்கு அளவில்லாத ஒளிக்கதிர்களை வீசும் ஆழிப்படையை அளித்தவனும், தில்லைச் சிற்றம்பல வனும் ஆகிய சிவபெருமான் செய்யும் அருள் போல, நீ தலைவியின்பாற் செய்த தண்ணளியாகிய மெய்யருளானது, ஊர்மக்கள் பலராலும் அறியப்பட்டு, முதற்கண் அம்பலாய்ச் சிறிது சிறிதே முகிழ்முகிழ்த்து, பின்படிப்படியே அலராய் முதிர்ந்து யாண்டும் பரவிப் பெரும் பழியாய் விளைகின்றது. இனியேனும் காலம் தாழாமல், நீ எம் தலைவியை மணத்தற்கு முயல்க!''

[தில்லையான் அருள்பெற்ற அடியார்கள், உலகியல் பினராய் ஒழுகாமையின், அவ்வருள் உலகத்தார் நாப்பண் அடியவர்களுக்கு அலர் (பழி) விளைவிக்கும் ஆதலின், ''தில்லையான் அருள் போன்று, அம்பல் கைம்மிக்கு, அலராய் விளைகின்றது'' எனத் தோழி கூறினாள். அம்பல்-சிலர் மட்டுமே அறிந்து தமக்குள் மெல்லெனப் பேசிக் கொள்வது. அலர்-பலரும் அறிந்து வெளிப்படையாகப் பேசுவது. ''மால் ஆயிரம் மலர் தந்து, ஆயிரம் கரத்தால் வழிபாடு செய்தாற்குப் படை கொடுத்தான்'' என்றது. யாம் ஆயிரம் முறை ஆயிரம் வழிகளால் வற்புறுத்தி வேண்டிக் கொண்டும், நீ எம் தலைவியை மணந்து கொள்ள முற்படுகின்றிலையே என்னும் மனவருத்தத்தைப் புலப்படுத்தும்.] (180)

(15) ஒருவழித்தணத்தல்

[தலைவனும் தலைவியும் கலந்து பழகுதல் கண்டு, அயலார் அம்பலும் அலரும் நிகழ்த்துதலைத் தோழி தலைவனுக்குக் கூற, தலைவன் ஒருசில நாட்கள் பிரிந்துறைதல்]

அகன்றணைவு கூறல் :

தோழி : ''தலைவனே! ஒருவனுக்குப் புகழ் ஏற்பட்டாலும், அவற்றிற்கு ஏதேனும் ஒரு காரணம் இருக்கும். அக்காரணம் வளர வளர அதன் காரியமாகிய புகழ் அல்லது பழி என்பதும் வளர்ந்து பெருகி நிற்கும். அக் காரணங்களை ஒழிப்பின், அவற்றின் பயனாகிய புகழும் பழியும்கூட அழிந்து ஒழிந்துபோம். தலைவியை நீ அடிக்கடி சந்தித்தலால், தலைவியைக் குறித்து ஊரில் அலரும் அம்பலும் ஆகிய பழிச்சொற்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அப்பழிச் சொற்கள் ஒழிதற் பொருட்டு நீ சில காலம் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தல் நல்லது. அங்ஙனம் நீ சிலகாலம் பிரிந்திருப்பின், தில்லையம்பலவனின் திருவடிகளைத் தலைமேற் சூடிய பெரியோர்களின் பிறவித் துன்பம் அழிந்தொழிவது போல, நின்னால் தலைவிக்கு ஏற்பட்டுள்ள பழியும் அறவே அற்று நீங்கி ஒழியும்.'' (181)

கடலொடு வரவு கேட்டல் :

தலைவி : ''புலியூர்ப் புனிதனாகிய சிவபிரானின் அம்பர் என்னும் தலத்தைச் சூழ்ந்து அலைகளால் கரையை மோதி, மிகவும் ஒலிக்கின்ற, வரம்பு கடவாத கடலே; முத்துக்கள் பரவி, அலைகள் மோதுகின்ற கடல் நீரானது, மேகத்தையும் விண்மீன்களையும் தன்னிடம் பரப்பி நிற்கும் வானத்தைப் போல, ஒளிவிட்டு விளங்கும் துறையை உடைய நம் தலைவர், நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றார். அவர் மீண்டு வரும் செய்தியை எனக்குக் கூறிற்றிலர்; உனக்காயினும் கூறிச் சென்றனரா? கூறுக!''

[கடல் வானத்தையும், அலைகள் மேகத்தையும், மீன்கள் விண்மீன்களையும் ஒத்துள்ளன என்பது நல்லகற்பனை.] (182)

கடலொடு புலத்தல் :

"கொடிய அரவங்களை அணிகலன்களாகக் கொண்ட சிவபிரானின் புலியூரைச் சூழ்ந்துள்ள, அலைகள் மோதுகின்ற கடலே; வண்டினங்கள் பாணர்களைப் போல இசை பாட, புன்னை மரங்களாகிய வள்ளல்கள் அவ் இசையைக் கேட்டுப் பரிசு வழங்குவது போன்று, தமது தாதாகிய பசும்பொன்னை, மலராகிய வெண்கிழியில் பொதிந்து, தமது திருவோலக்க மாகிய சோலைகளிலிருந்து கொண்டு கொடுக்கின்ற செழிப்பு மிகுந்த துறைகளையுடைய சேர்ப்பராகிய நம் தலைவர், திங்கள் போலும் ஒளியையுடைய என் வெள்வளைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு சென்றார். அவர்தம் இத்தகைய இயல்பு குறித்து, நீ எமக்கு ஏதும் கூறுகின்றிலை. இங்ஙனம் நீ கூறாது ஒழிந்தது என்னை!"

["போர்க்கடல்" என்றும் "ஊர்சுற்றும் கடல்" என்றும், தலைவி இழிவு தோன்றக் கூறினள். வெள்வளை சங்கினாற் செய்த வளைகள். 'வெள்வளை கொண்டு அகன்றார்' என்றது, 'உன் பொருளும் என் பொருளும் ஒருசேரக் கவர்ந்து சென்ற கள்வர்' என்றற்கு. நின் துறைக்கண் உள்ள புன்னை கள், பாடிவரும் வண்டிற்குப் பொற்கிழி தரும் வள்ளன்மை யுடையனவாய் விளங்கவும், நினக்கு அக்குணம் அமைந் திலதே என்னும் குறிப்பில், தலைவி 'பாண் நிகர் வண்டினம் பாட, பைம்பொன்தரு வெண்கிழி தம் சேண்நிகர் காவின் வழங்கும் புன்னை' என்றாள். வண்டுகள் பாணராகவும், புன்னை மரங்கள் வள்ளல்களாகவும், வண்டின் இசை பாட லாகவும், தாதுகள் பசும்பொன்னாகவும், போதுகள் வெண் கிழியாகவும், சோலைகள் திருவோலக்கமாகவும் உருவகம் செய்துள்ள திறன், பெரிதும் போற்றத்தக்கது.] (183)

அன்னமோடாய்தல் :

"பகன் என்னும் சூரியனின் தாமரைமலர் போன்ற கண் களைத், தக்கனின் வேள்வியில் அழித்த சிவபெருமானின், புலி

யூரைச் சூழ்ந்த பழனத்தின்கண் மலரும் தாமரைகளில் வாழும் அன்னமே! வண்டு ஆகிய நீலமணியை அணிந்து, தாது ஆகிய செம்பொன்னையும், அரும்பு ஆகிய முத்தையும் அணிந்த தனது முகத்தின்கண் தாழ்ந்து தொங்குகின்ற, தளிர் ஆகிய குழைகளையுடைய புன்னைமரம் ஆகிய பெண்ணானவள், தலைவர் என்னைப் பிரிந்து சென்ற இந்நிலையிலும், எனக்குச் செய்தி ஏதும் சொல்லுகின்றிலள். பிரிந்தவர் பிரிந்தவர்தாமோ? மீண்டும் இத்துறைக்கு வருவரோ? யான் அறிகின்றிலேன், நீ அறிந்திருப்பின், எனக்குக் கூறுக!'' (184)

தேர்வழி நோக்கிக் கடலொடு கூறல் :

''பறவைகளும் அலைகளும் தமக்குள் பொருதுகொள்ள, சங்குகள் ஒலிக்கின்ற கரையில் சென்று, மோதுகின்ற கடலே; உள்ளம் உருகி, மெய்ம் மயிர் சிலிர்க்கும்படி உடையவனாகிய சிவபெருமான், தான் ஆட்கொள்ளும் தன் அடியவர்களுள்ளே, எமக்கும் ஒரு கூட்டத்தைத் தந்தான். அத்தகைய சிவபெருமான் நின்று கூத்தாடுகின்ற புலியூரை விட்டு நீங்கும் வண்ணம் சென்ற, எம்தலைவரது பெரிய தேர் ஓடிய வழியினை, நீ நின் அலைகளால் தூர்த்துவிடாதே! இனி எம் உயிர்க்குப் பற்றுக்கோடு இதுவேயாகும்!'' (185)

கூடலிழைத்தல் :

''கூடல் தெய்வமே! ஆழி சூழ்ந்த, உலகம் முழுவதையும் திருத்தும் புலியூரை உடைய சிவபெருமானது அருள்போல, இன்பம் மிக அளித்து, கடல்நீர் வந்து மோதித் திருத்துகின்ற மணற்குன்றின்கண், என்னை நீத்து அகன்ற தலைவர் வருதல் வேண்டும் என்று, கூடல் இழைத்தும், சுழிக்கணக்குச் சொல்லியும் யான் வருந்தாமல், எம் தலைவனின் உள்ளத்தை நெகிழ்வித்து, அவனை ஈண்டு மீண்டும் கொணர்ந்து நீ சேர்க்க வல்லையோ? வல்லையேல், அங்ஙனம் செய்தருளுமாறு யான் நின்னைப் பணிந்து இறைஞ்சுகின்றேன்.''

[தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியர், தம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, தரையில் வட்டமாக ஒரு கோட்டைக் கீறி, பின்னர்க் கண்திறந்து பார்த்து, அக்கோடு தொடங்கிய இடத்தில் வந்து கூடியிருப்பின், தலைவன் திரும்ப வந்து கூடுவான் என்றும்; விலகியே இருப்பின் தலைவனும் விலகியே இருப்பன் என்றும் அறிந்து கொள்ளுவர். இச்செயல் அகப்பொருள் நூல்களில் "கூடல் இழைத்தல்" எனப்படும். இங்ஙனம் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, தலைவன் வரவை அறிதற்குச் செய்வதாகக் கூறுதல், பண்டைக்கால நூல்களின் வழக்கு, "மாடநீள் மருகற் பெருமான் வரிற் கூடுநீ என்று கூடல் இழைக்குமே" என்னும்; திருநாவுக்கரசர் தேவாரமும் ஈண்டுக் கருதியுணர்தற் குரியது.] (186)

கூடரொடு புலம்பல் :

"மாலைநேரத்து மறைகின்ற சூரியனே! கருமை நிறமுடைய அலைகளும், அவ்வலைகளால் முன்னும் பின்னுமாக ஈர்த்து அலைக்கப்படும் தோணிகளும், சுறா மீன்களும், மீன் பிடிப்பவர்களும், கடலும், முறையே போர் நிகழ்ச்சிக்குரிய உறுப்புக்களையும், போர்க்களத்தையும் போன்று விளங்குகின்ற துறையை உடைய தலைவனின் பிரிவும்; சிறந்த தூயோராகிய பிரமன் திருமால் ஆகியவர்களின் என்பு மாலையை அணிந்த, சிவபெருமானின் தில்லையின் எல்லைக்கண் உள்ள, பல பூஞ்சோலைகளின் கண், நின்னைவிட்டுப் பிரியேன் என்று, அத் தலைவர் சொல்லிய வஞ்சமும், என் உடம்பை நோயுற்றார் உடம்பு போலப் பெரிதும் வருந்தச் செய்கின்றன. யான் இனி உய்யும் நெறி எதுவோ? கூறுவாயாக!"

[கடல்-போர்க்களம்; அலைகள்-குதிரைகள்; தோணிகள்-தேர்கள்; சுறாமீன்கள்-யானைகள்; மீன்பிடிப்போர்-காலாட்கள் போல விளங்குவதாகச் செய்துள்ள கற்பனைத் திறம் போற்றுதற்குரியது.] (187)

பொழுதுகண்டு மயக்கல் :

''சூரியன் மறைந்துவிட்டான். இம் மாலைக் காலத்து வரும் துன்பத்தை நீக்கி, நம்மைக் காப்பதற்குரிய தலைவர், எங்கோ தொலைவில் இருக்கின்றார். அது மட்டுமன்றி, புலன்களிற் பற்றுற்றவர்க்குப் புகலிடமாக உள்ளவனும், தன் பால் அடைக்கலம் புகுந்தவர்கள் பின்னர் விட்டுப் பிரிதற்கு அரியவனும், எல்லோருமே துதித்தற்குத் தக்கவனும் ஆகிய சிவபெருமானின் தில்லையின்கண் உள்ள, இந்த அகன்ற பெரிய கழியின் கண், கொழுத்த மீன்களை உண்டு திரியும் அன்னங்களும், இவ்விடத்தைவிட்டுத் தம் உறைவிடங் களுக்குச் சென்றன. இனி நான் என் செய்வேன்?'' (188)

பறவையொடு வருந்தல் :

''என்னுடைய பிரிவாற்றாமையாகிய துயரத்தை நீக்கு வதற்கு, யாதொரு வழியையும் ஆராயாமல், இந்தக் கடற் கழிகளின்பால் புகுந்து, தமக்கு உணவு தேடப் புகுகின்ற வண்டினங்கள் ஆகிய பறவைகள், என்னுடைய மனத்தி லுள்ள பெருந் துயரத்தினை இந்நிலைமைக்கண்ணும் அறி கின்றன இல்லை. இஃது என்ன தீவினையோ? பொன்போலப் பொலிந்து, மாணிக்கம் போல ஒளிவிட்டு, பவளம்போல மின்னுகின்ற சடையை உடைய சிவபெருமானின் புலியூர்க் குட்சென்று வழிபடாதவர்களைப்போல, யான் பெரிதும் துயருற்று வருந்துகின்றேன்.'' (189)

பங்கயத்தோடு பரிவுற்றுரைத்தல் :

''தில்லைக்கண் உள்ளவரும், பகைவர் ஒருங்கே அழியும் படி முப்புரங்களை எரித்தவரும் ஆகிய சிவபெருமானின், ஒற்றை வில் ஆகிய மேருமலையை வலமாகச் சுற்றிக் கொண்டு, எத்தனையோ பல காதங்கள் உள்ள நெடுந்தூரத் தைக் கடந்து, சூரியன் மறைந்துவிட்டான். அதனால் மாலை நேரம் விரைந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது. இனி

இவள் எவ்வாறு பிரிவுத் துயரத்தைத் தாங்கியிருப்பாள்? என்று வருந்தி, கழியின்கண்ணுள்ள தாமரை மலர்கள் கண்ணீர் சொரிகின்றன. அதுமட்டுமா! என்னுடைய பிரிவுத் துயரத்தை மிகுவிக்கும் கொடிய இரவு நேரம் கழிதற் பொருட்டு, விரைந்து வருதல் வேண்டும் என்று சூரியனை நோக்கி, தம் மலராகிய கைகளைக் குவித்து வணங்கி, இத் தாமரைகள் இரந்து வேண்டுகின்றன. இவைகள் என்பால் பெரிதும் அன்புடையன போலும்!'' (190)

அன்னமோடழிதல் :

''மூவல் என்னும் தலத்தில் அருள்வடிவினனாய் எழுந் தருளியிருக்கும் முதல்வனும், தில்லைச் செல்வனுமாகிய சிவ பெருமானது, கடலால் சூழப்பட்ட நாவலந் தீவாகிய இவ்வு லகம் முழுவதும் துயிலின்கண் அழுந்தி, அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந் நள்ளிரவுப் பொழுதிலும், யான் துயில் வரப் பெறாமல் அமைதியிழந்து வருந்திக் கொண்டிருக்கின் றேன். இந்த அன்னப் பறவைகளோ, எனது துயிலாமைக்கும், அமைதியின்மைக்கும் காரணமாகிய காதல் நோயை, எம்மைக் காப்பதற்குரிய காதலருக்குச் சென்று கூறாமல், என்னைத் தனியாக வருந்தவிட்டுவிட்டு, இங்கிருந்து சென்று, தாம் விரும்பிய தம் காதற் சேவலைத் தழுவி இன்புற்று, ஒரு கவலையுமின்றித் துயின்று கொண்டிருக்கின்றன. இனி என் துயரத்தை எம் தலைவருக்குக் கூறுபவர் யாவர்!'' (191)

வரவுணர்ந்துரைத்தல் :

''ஒளிமிகுந்து விளங்கும் சந்திரனே! தில்லையின்கண் உள்ள சிவபெருமானின் அருளைப் பெறாத கொடியவர் களைப்போல, ஒரு சிறிதும் கண்ணோட்டம் இன்றி, எம்மு டைய தலைவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றார். அங்ஙனம் அவர் போனதனால் எனக்கு உண்டாகிய துன்பத்

தினை நீயே காண்பாயாக. யான் அத் துன்பத்தினை நினக்கு விளக்கிச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. எம்தலைவர் என்னைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமையால்; என்னுடைய வளைகள் நிற்கவில்லை; நெஞ்சம் மிகவிம்மி மெலிந்து கரைந்து உருகுகின்றது; நீண்ட கண்கள் துயிலை இழந்து வருந்துகின்றன. கண்களில் கண்ணீர் திரையிடுகின்றது என்று, நீ அவர்பால் சென்று கூறுவாயாக! இதுவே நின்பால் யான் பெரிதும் இரந்து கெஞ்சிச் செய்துகொள்ளும் வேண்டுகோள் ஆகும்.'' (192)

வருத்தமிகுதி கூறல் :

தோழி : ''வளர்ந்து ஓங்குகின்ற மிளகுக் கொடியைத் தமக்கு ஏற்ற உணவு அன்று என்று அறியாத இளைய குரங்குகள், மிகுதியாக விரும்பித் தின்று மயக்கமுற்று வருந்தி நிலை தளர்கின்ற பெரிய மலை நிலத்திற்குத் தலைவனே! பிறையைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமானின் புலியூர் போன்று, அழகும் சிறப்பும் உடைய இத்தலைவியானவள், தம் தலைவனைப் பிரிந்த துயரத்தினால், தன் மேனி முழுவதும் பசலை நோய் உற்றிருக்கின்றாள்: படுக்கையின் கண் அடிக்கடி மயங்கி விழுகின்றாள்; பின்னர் எழுந்து நிற்கின்றாள்; துயரம் மிகுந்து விம்மி அழுகின்றாள்; தலைவனையே நினைந்து ஏங்கி உடல் மெலிகின்றாள். இவளது சோகம் மிக்க துயர நிலைமைகளை அளவிட்டுச் சொல்லுதல், என்னால் இயலாது. தலைவனே! நீதான் இவளுடைய துயர நிலையை அறிந்து, அவற்றைத் தீர்த்தருளுதல் வேண்டும்.''

[''வளர்கின்ற மிளகுக்கொடி, பசுமைநிறம் பெற்று கண்ணிற்கு இனிதாக இருப்பதால், இது நமக்கு உணவன்று என்று உணராத இளம் குரங்குகள், மிளகுக் கொடியைத் தின்று மயங்கி வருந்துகின்றன. அது போலக் கண்ணும் மனமும் கவரும் அழகிய உருவம் உடைய நின்னை; நின்

இயல்பு இது என்று உணராது எதிர்ப்பட்டு நின்பாற் காதலுற்று மயங்கி, இப்போது இத்தலைவி கவலையுற்று வருந்துகின்றாள்'' என்னும் குறிப்பமைந்த உள்ளுறை, ''வளரும் கறி அறியா மந்தி தின்று, மம்மர்க்கு இடமாய்த் தளரும் தடவரைத் தண்சிலம்பா'' என்னும் பகுதியில் அமைந்திருத்தல், அறிந்து இன்புறற்பாலது.] (193)

(16) உடன்போக்கு

[தோழி தலைவியையும் தலைவனையும் தனித் தனியே கண்டு பேசி உடன்படுமாறு செய்து, உறவினர் அறிவுறாதபடி தலைவியைத் தலைவனொடு உடன்போகச் செய்தல்.]

பருவங் கூறல் :

''ஒரு திருமேனியே, ஆணும் பெண்ணுமாகிய இரண்டு எழிலும் உடையதாக விளங்குகின்ற சிவபெருமானின், தில்லைக்கண் உறைபவளாகிய தலைவியின் தனங்கள், சந்தனம் குங்குமம் கத்தூரி முதலிய நறுமணப் பொருள்கள் பூசப்பெற்று, அமிழ்தம் பொதிந்து, செம்பொன்னின் நிறமான சுணங்குகள் பரவி, பணைத்துப் பருத்து வளர்ந்து, ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றன. இத்தகைய இவளது நிலையைக் கண்டால், எம்மவர்கள் தம் மனத்தில் நினைத்து இருப்பவை சில உள! இவளை மகட்பேசி எவரேனும் வருவார்களாயின், அவர்களுக்கு இவளை எம்மவர்கள் திருமணம் செய்து கொடுத்துவிட நினைத்துள்ளனர். ஆதலின் நீ இவளை மணந்து கொள்ளுதற்கு விரைந்து முந்துக!'' (194)

மகட்பேச்சுரைத்தல் :

''துறைவனே! ஆலாலம் என்னும் நஞ்சு தோன்றக் கண்டு அஞ்சிய தேவர்கள் சென்று பணிய, அந்த நஞ்சால் வரும் இடர்ப்பாட்டுக்கு மருந்தாகத்தேவர்களுக்குத் தம்கருணையை வழங்கும் சிவபெருமானின், தில்லையைப் போன்றவளாகிய எம் தலைவியைத் தத்தம் மக்களுக்கு மணமுடித்தற்

பொருட்டு, அயலவர்கள் பலர் மேன்மேலும் வந்து மகட்பேசி வருகின்றனர். ஆதலின் எம் தலைவியின் திறத்தில், நீ துணிந்து செய்யக் கருதுவதை இன்றே நீ துணிந்து செய்வாயாக!'' (195)

பொன்னணி உரைத்தல் :

''பூக்கள் மணம் கமழ்கின்ற துறைவனே! பாம்புகளை அணிகலன்களாகக் கொண்ட சிவபெருமானின் தில்லைக்கண் உள்ளவளும், பல நறுமண மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை உடையவளுமாகிய எம் தலைவிக்கு, எம் உறவினர்கள் நல்ல காவலைச் செய்வித்தார்கள். இப்பொழுது திருமணத்திற்குப் பொருந்திய பலவகை ஏற்பாடுகளையும் செய்யத் தொடங்கினர். வானளாவிய கொடிகளை உடைய முற்றத்தின்கண் இருந்து, பெரிய பணிலங்கள் (சங்குகள்) முழங்குகின்றன. மணமுரசங்கள் தழங்குகின்றன (ஒலிக்கின்றன). இனியேனும் நினக்கு உரியதனை நீ விரைந்து செய்ய முற்படுக!'' (196)

அருவிலை யுரைத்தல் :

''சிலம்பனே! திருமால் பிரமனின் எலும்புகளால் தன்னை அழகுசெய்து கொள்பவனும், அம்பலத்தில் நடனம் செய்பவனும் ஆகிய சிவபெருமானின், தில்லையின் எல்லை அல்லது உலகம் முழுவதையும் நீ கொடுப்பதாய் இருப்பினும், எங்கள் மலைநாட்டவர்கள், மாவடுவின் வகிர்போலும் கண்களை உடைய எமது தலைவியின் சிறிய நுண்ணிய இடைக்கும்கூட விலையாக அதனை இசைந்து ஏற்கமாட்டார்கள் என்றால், அவளது அணிகலன்கள் பரவிய அழகிய முலையின் விலையாகக் கொடுக்க நீ எதனைக் கருதியிருக்கின்றாய்? எம்மவர்கள் எதற்கும்இசையமாட்டார்கள்.''(197)

அருமை கேட்டழிதல் :

தலைவன் : ''எனது நல்ல நெஞ்சமே; சிவபிரானின் தில்லையைப்போன்ற தலைவியின் தனங்கள், புற்றின்கண்

வாழும் பாம்புபோலும் இடை, கூரிய எயிற்றின்கண் ஊறிய நீர், குழல் ஓசையைப்போலும் இனிய சொற்கள் ஆகிய இவற்றின்கண் பெறும் இன்பத்தையே கருதி, தலைவியின் அருமையைக் கருதாமல் நீ வருந்துகின்றாய். உன்னுடைய செயல் வானத்தின்கண் உள்ள சந்திரனைப் பிடித்துத் தருமாறு கேட்டு, அழுகின்ற குழந்தையின் செயலைப் போன்று உள்ளது வானத்தில் உள்ள சந்திரனை, எவ்வளவு தான் முயன்றாலும், ஒரு குழந்தை பெறமுடியாது; அது போல நீ எவ்வளவுதான் விரும்பினாலும், தலைவியை அடைதல் இயலாது. பெறுவதற்கு அரிய நிலையிலுள்ள இத் தலைவியைப் பெறுவதற்கு விரும்பிய நீ, நீர் அறாத கண் களுடன், இனி என்றும் அழுது அழுது புலம்பிக்கிடந்து அலறு வாயாக!'' (198)

தளர்வறிந்துரைத்தல் :

தோழி : "படம் விளங்குகின்ற பாம்பைப் போன்ற அல்குலை உடைய எம் தலைவி, கருமை நிறம் பொருந்திய அலைகளை உடைய கடலை நோக்கினாள்; மடல் அவிழ் கின்ற தாழைப் பூக்களை உடைய கானலை நோக்கினாள்; கண்களில் நீரைக் கொண்டாள்; மெல்லிய இடையை உடைய தன் தோழியர்களை யெல்லாம் புல்லித் தழுவிக் கொண் டாள். அவள், தன் உள்ளத்தில் கருதியது, யாதோ ஒன்று உண்டு போலும்!'' (199)

குறிப்புரைத்தல் :

''என்னுடைய பைந்தொடியாகிய தலைவி, இன்று என்னைப் புல்லித் தழுவிக் கொண்டாள். தான் வளர்த்த பூவைப் பறவையை என்கையில் தந்தாள்; பிறகு தான் விளையாடுகின்ற பந்தினையும், பாவை (பொம்மை)யையும், என்பால் அளித்தாள். அதன்மேலும் தன்னுடைய பசுங் கிளியையும் என்பாற் கொடுத்தாள். மான் போன்ற பார் வையை உடைய உமையம்மையை, இடப் பாகத்தில்

கொண்டவராகிய சிவ பெருமானின் தில்லையின்கண் உள்ள, கொவ்வைக் கனியைப் போலச் சிவந்த வாயையுடைய, நெடுங் கண்ணியாகிய எம் தலைவியின் கருத்து இன்னதென்று, யான் அறிகின்றிலேன். தலைவனே, எம்மைப் பிரிந்து நின்னோடு உடன் செல்ல விரும்பியே, எம் தலைவி இங்ஙனமெல்லாம் செய்தாள் போலும்!'' (200)

அருமையுரைத்தல் :

தலைவன் : ''வானுலகம் எங்கணும் கற்றுச் சொல்லப் படும் புகழையும், ஒளிமிக்க சந்திரனாகிய தலைக்கண்ணியையும் உடைய, பழையோனாகிய சிவபெருமானின் புலியூரில் உள்ள, அல்லியங்கோதை போலும் தோழியே! நுங்கள் தலைவியின் மெல்லிய கொங்கைகள் பெரியன; அவற்றைத் தாங்கும் இடையோ, மின்னலைப் போன்றது; மெல்லிய கால்களும் பூப்போல் வன; கற்கள் நிறைந்ததும், வெம்மை மிகுந்ததுமாகிய காடு, பூப்போன்ற அவளது மெல்லிய கால்களுக்கு ஏற்றதாக இல்லாமல், கொடிய வெப்பம் மிக்கதாக விளங்குகின்றது. இவற்றிற் கெல்லாம் மேலாக எம்முடைய பெரிய நகரமும், மிக மிகத் தொலைவாக இருக்கின்றது. ஆதலின் நீ கருதுவது போல, நும் தலைவியை யான் என்னுடன் கொண்டு செல்லுதல் எளிதன்று; மிகப் பெரிதும் அரிதாக உள்ளது.'' (201)

ஆதரங்கூறல் :

தோழி : ''தலைவனே! பெண் மான்களும் ஆண்மான்களும், மிக்க நீர்வேட்கையால், மிகப் பெரிய கானல் நீரை, உண்மையான நீர் என்று உணர்ந்து சென்று அணுகும் பாலை நில வழி, நடந்து செல்லுதற்கு அரிதாய், பரற் கற்கள் பரவி விரவி, மேடு பள்ளங்கள் உடையதாக இருப்பினும், நின்னோடு உடன் செல்லுவதாக இருப்பின், அஃதும் எம்

தலைவிக்குத் தில்லையின் எல்லையிலுள்ள குளிர்ந்த மருத நிலமும், பொய்கையும் போல, மிக்க இன்பம் தருவதாகவே இருக்கும்.'' (202)

இறந்து பாடுரைத்தல் :

''தலைவனே! ஒப்பற்ற கங்கை நதியைப் பொதிந்த, அழகியசெஞ்சடையையும், நெற்றிக் கண்ணையும் உடைய, சிவபெருமானின் தில்லை வரைப்பில், தாமரை படர்ந்த பொய்கையைப் போன்றவன் நீ! அழகிய கண்களை உடைய இத்தலைவி, அகன்ற அந்தப் பொய்கையின்கண் வாழும் செங்கயல் மீன் போன்றவள். அதனால் நின்னோடு உடன் ஏகுங்கால், இவளுக்கு வேறு ஒன்றால் ஏதேனும் துன்பம் வரக் கூடும் என்று, இவளை நீ நின்னிற் பிரித்து, வேறாகக் கூறுவது என்னை? செங்கயல் மீனுக்குப் பங்கயத் தடம் அல்லது வேறு வேண்டப்படுவது ஒன்று உண்டோ?'' (203)

கற்பு நலன் உரைத்தல் :

''ஈங்கோய் என்னும் தலத்தில் பொலிந்து விளங்கி, சிற்றம்பலத்தின்கண் நின்று ஆடுகின்ற கூத்தப் பெருமானின் திருவாயினின்று மலர்ந்த மறைகளைப் போன்ற அறிவாற் சிறந்த, மதிபோலும் நுதலையுடைய தலைவியே! குல மகளிர்க்குப் பழி நீக்கிப் பாதுகாத்தலில், நாணம் என்னும் நற்பண்பு தாய் போலச் சிறந்தது. அந்த நாணத்தைக் காட்டிலும், திண்மை மிகுந்த கற்பு மிகவும் சிறந்தது. ஆதலின் குலமகளிர் தம் நாணத்தைத் துறந்தும் கற்பைப் பேணுதற்கு உரியவராவர்.'' (204)

துணிந்தமை கூறல் :

''குறவர் குலத்துப் பாவையாகிய தலைவியே! சிவ பிரானது புலியூரை மறக்குமாறு நமக்குத் தீவினை நேரு மாயின், நாம் வெவ்வேறு பல பிறவிகளிலும், சென்று

சென்று பிறந்து உழன்று, மிகவும் துன்பமுற நேரும். அங்ஙனம் பல பிறவிகளிற் பிறந்துழல நேரினும், பின்னும் பின்னும் சென்று சேர்வதற்குத் தகுந்த, சிறந்த பண்பை உடைய நம் தலைவர், நீ நின் கூந்தலின் கண் அணிந்துள்ள வேங்கைப் பூவொடு, கோங்கம் பூவையும் கலந்து, பாதிரி மலரையும் சேர்த்துப் புனைவதற்கு விரும்பியிருக்கின்றார். இது குறித்து நின் கருத்து யாதோ?''

[''கோங்கம் விராய்ப் பாடலம் புனைவார் நினைவார்'' என்றதனால், நீரில்லாத கொடிய பாலைநில வழியில் நின்னுடன் செல்லக் கருதினார் என்று தோழி கூறினாளாம். கோங்கு—பாலை நிலப் பூ. புலியூரை நினைந்தார்க்குப் பின்னை அதனை மறத்தல் அரிது என்னும் கருத்தால், ''மறப்பான் அடுப்பது ஓர் தீவினை வந்திடின்'' என்றாள். புலியூரை ஒருகால் உணர்ந்த அளவிலேயே பிறவி கெடும்; அவ்வாறன்றி அதனை மறந்ததனால், பிறவிகள் பலப்பல நேரக் கூடுமாயினும் என்னும் கருத்தில், ''பிறப்பான் அடுப்பினும்'' என்றாள்] (205)

துணிவொடு வினாவல் :

தலைவி : ''குழலிசை போலும் சொற்களை உடைய தோழியே! தலைவர் செல்லும் வழி நிழலற்றது; கொதிக்கும் தன்மை வாய்ந்தது; நீரில்லாதது; அதுமட்டுமோ! அதன் இரு பக்கத்திலும் கிழ நரிகள் ஊளையிடுகின்ற காடுகள் அடர்ந்தது; நெருப்பின் நுனி போலும் நுனியை உடைய, வெப்பமான பரற் கற்கள் நிறைந்தது என்று சொல்லுகின்றனை. தில்லையம்பலவனின் கழல்களைத் தம் தலைமேல் வைத்து, கைகளைக் குவித்து வணங்குதற்குப் பயிலாத பாவிகளைப் போல, இத்தகைய கொடிய வழியின்கண் செல்லுதற்குரிய குறிப்பு, தலைவருக்கு உண்டானதற்குக் காரணம் யாதோ?'' (206)

போக்கறிவித்தல் :

தோழி : ''தலைவியே! நீயும் தலைவரும் உடம்பும் உயிரும்போல, ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாத அன்பு கொண்டுள்ளீர்கள். இத்தகைய நும் காதலை நினையாமல், சிங்கமும் புலியும் யானையுமாகிய விலங்குகளால், தலைவனுக்கு நேரக் கூடிய தீங்குகளைக் குறித்து அஞ்சி, அவனை நீ இங்கு வரற்பாலை அல்லை என்று கூறுவேன். அவ்வாறு வருதலை ஒழிந்து, தலைவன் நின்னை மணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டின், நம்மவர் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தையும், இவ்வுலகத்திலுள்ள பொன் முதலாகிய எல்லாப் பொருள்களையும், ஈடாகப் பெற்றாலும், நின்னை எளிதில் மணஞ்செய்து கொடுக்கமாட்டார்கள். அதுவே நீரில்லாததும், மக்கள் வாழும் இடமல்லாததும் ஆகிய, பாலைநில வழியில் செல்லுவதற்குத் தலைவனின் நெஞ்சைத் துணிவித்தன.'' (207)

நாணிழந்து வருந்தல் :

தலைவி : ''விடையை ஊர்தியாகக் கொண்ட சிவபெருமான் விரும்பும் புலியூரில், என்னுடன் தோன்றி என்னோடு ஒரு நிகராக வளர்ந்து, பொலிவார்ந்த திருவை உடைய என் நாணமானது, தலைவர் மீது யான் வைத்த விருப்பம் இடையே புகுந்ததனால் தள்ளப் பெற்று, நின்ற நிலைகுலைந்தது. அதன் மேலும் கற்பு என்னும் பெரிய கடிய காற்று அடித்து, என்னிடமிருந்து பறித்துப் புறத்தே எறிய, அந்நாணம் என்னை விட்டு நீங்குவதாயிற்று. இங்ஙனம் நாணம் இழந்த என்னைப் போல இடர்ப்படாதிருத்தற்காக, இனிமேல் மகளிர் என்போர், தம் ஏழு பிறப்பின் கண்ணும், நல்ல குடியில், பிறவாது ஒழிவார்களாக!'' (208)

துணிவு எடுத்துரைத்தல் :

தோழி : ''நம்பிக்கைக்கு உரிய தலைவனே! தலைவியின் கண்கள் மிகவும் நீண்டவை; செவ்வரிகள் படர்ந்தவை

மிகவும் கூர்மையானவை; அவற்றைக் கண்டால் கூர்மையான அம்புகளும் அஞ்சி, அம்பறாத் தூணியிற் சென்று பதுங்கிக் கொள்ளும். அத்தகைய கண்களையுடைய தலைவியின் கால்கள், செம்பஞ்சியை மிதிப்பினும் கூட, மிகவும் நடுங்கும் மென்மையான இயல்பின. தலைவியின் அத்தகைய மலர் போலும் சிறிய கால்களுக்கு, நீ செல்லுவதனால், பரற் கற்கள் நிறைந்த பாலை நில வழியும், நல்ல மெல்லிய தளிராக விளங்கக் கூடும். ஆதலின், இவள் நின்னொடு உடன் போக்குச் செல்லுதற்குத் துணிவு கொண்டு விட்டாள்.'' (209)

குறியிடங்கூறல் :

''என் உயிர் போன்றவளாகியதலைவிக்குப் பெறுதற்கரிய உயிர் போன்ற தலைவனே! நினது அருளைப் பெறுவதன் மேலுள்ள விருப்பத்தினால், பொன் போன்ற நல்ல மகிழம் பூக்கள் கீழே விழ. அவை விழுகின்ற ஓசையைக் கேட்டு, அது நீ செய்யும் குறியாக நினைத்துக் கொண்டு, நாங்கள் இவ் இருளை விரும்பி, இங்கு வந்து சேர்ந்தோம். இவ் இருளானது சிவபெருமானின் அழகிய மிடற்றைப் போன்றும், அவனை வணங்க நினையாதவரது தீவினை போலக் கருமையுற்றும், எங்கும் பரவி நிறைந்துள்ளது.'' (210)

அடியொடு வழிநினைந்து அவனுளம் கூறல் :

தலைவன் : கங்கையையும் சந்திரனையும் அணிந்த சடையை உடைய சிவபெருமானின் புலியூரில், அழகிய மேகலையை அணிந்துள்ள இத்தலைவியின், அனிச்சமலர் போன்ற அழகிய சிறிய கால்கள், வெப்பம் மிக்க நெருப்பே பழமாகப் பழுத்தது போன்ற, சிவந்த திரள்போலும் பரற் கற்களை உடைய காட்டைக் கடக்க முற்படுமாயின், ஐயகோ! இனி என் காரணமாகத் தலைவி எய்தும் துன்பங்கள் தாம் எத்துணையன?'' (211)

கொண்டு சென்றுய்த்தல் :

தோழி : "வேல் ஏந்திய வீரர்கள் சூழ, தேர்மீது ஏறி வரும் வள்ளலாகிய தலைவனே! சிவபிரானின் தில்லையை வாழ்த்தாதவர்களின் மனம்போல, உலகம் முழுவதும் இருள் படர்ந்தது. தில்லையை வாழ்த்துபவர்களின் மனம் போல, பொய்கைகள் கலக்கமற்றுத் தெளிந்தன. இம் முதிய பெரிய நகரும் அமைதியாக, ஆழ்ந்த துயில் கொள்கின்றது. நினது உள்ளத்தில் நீ கருதியதனைத், தெய்வம் இப்பொழுதே தரும். நின்பொருட்டு என் தோழியையும் யான் கொணர்ந் துள்ளேன். காண்பாயாக!" (212)

ஓம்படுத்துரைத்தல் :

தோழி : "சிலம்பனே! தேவர்கள் இடைவிடாது நடுங்கும்படி, பறந்து செல்லும் முப்புரங்கள் அழிய, எரியால் விளையாடிய சிவபிரானின், தென் தில்லையின்கண் உள்ள தலைவியினிடத்தில், அறம் திருந்துதற்குக் காரணமாகிய உனது அருளும்கூட வேறுபடுமாயின், இவ் அகன்ற பெரிய உலகில், மறைகளின் முறைமையும் பிறழும்; கடல்களும் எஞ்சாமல் வற்றும்! ஆதலில் இவளை நீ நின் அருளிற் பிறழாமல் குறிக்கொண்டு காத்தருள்க!" (213)

வழிப்படுத்துரைத்தல் :

தோழி : "தலைவனே! தலைவியே! எம்மைத் தேடி வந்து வலிந்து பிடித்து ஆட்கொண்டு, எல்லையில்லாத பேரின்பத்தைத் தந்தருளிய, சிவபிரானின் சிற்றம்பலம் நிலைபெற்ற தில்லை மாநகரின்கண், நீவிர் இருவரும் திருத் தகச் சென்று சேர்மின்! நும்மைத் தேடிக்கொண்டு தோழியர் கூட்டமும், நற்றாயும், செவிலித் தாயும் பின் வராதபடி, யான் அவர்களை இவ்விடத்திலேயே இருக்குமாறு செய் கின்றேன்; இவ்வூரின்கண் உண்டாகிய பழிச்சொல்லை ஒரு

வகையால் நீக்குகின்றேன். பின்னர் யான் அங்கே வந்து நும்மை விரைவில் காண்கின்றேன். அப்பேறு நமக்கு இனிதே கூடுவதாக!'' (214)

மெல்லக் கொண்டேகல் :

தலைவன் : ''பெரிய பாம்புகளைப் பூண்பதற்கு உரியன வாகத் திருத்திய, ஒளிவடிவினனாகிய சிவபெருமானின், புலியூரைப் போன்ற மாட்சிமை மிக்க பெரிய நகரங்கள், நாம் செல்லும் நெறியின் இரு பக்கங்களிலும் நெருங்கி ஒன்றோ டொன்று சேர்ந்திருக்கும். நம் முன்னே உள்ள காடுகள், நாம் சென்று காண்பதன்பொருட்டுத் திருத்தமாகச் செய்யப் பட்டனபோலத் திகழும். அதனால், யான்விரும்பும்வண்ணம் அழகு செய்யப் பெற்ற தலைவியே! இவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே, நீ நின் சிறிய கால்களால் மெல்லென நடந்து, வருந்தாமற் செல்வாயாக!'' (215)

அடலெடுத்துரைத்தல் :

தலைவன் : ''வண்டுகள் நறுமணத்தை ஆராய்ந்து உணரும் கூந்தலை உடைய தலைவியே, அதோ தொலை வாக வருகின்ற ஒரு சிலரைக் கண்டு நீ அஞ்சற்க. அவர்கள் நின் உறவினர்களாயின், அம்பலவனின் திருவடிகளை ஆராய்ந்துணராத அறிவிலிகளைப்போல, யான் அஞ்சுவேன். அவர்கள் நின் உறவினர் அல்லராயின், தேர்த் தொகுதியும், வீரர்களின் திரளும், யானைகளின் கூட்டமும், குதிரைகளின் ஈட்டமும் ஆகிய அனைத்தும் திரண்டு வரினும், அவைகள் அனைத்தும் என் கையில் விளங்குகின்ற வேலின் வாய்க்கு இரையாதற்கு ஒரு சிறிதும் உதவமாட்டா. யான் அவை களையெல்லாம், ஒரு கணத்தில் வென்று புறங்காண்பேன். வானளாவி உயர்ந்த இம்மலைநிலப் பகுதியில் யான் செய்யும் செயலைக் கண்டு கொண்டு, நீ அஞ்சாதிருப்பாயாக!'' (216)

அயர்வகற்றல் :

"தலைவியே! எல்லார்க்கும் முன்னவனாகிய இறைவனின் அருளை, முற்பிறப்பிலும் நினையாத தீவினையை உடைய நீசர்கள், சேரும் துன்பம் மிக்க இப்பாலை நிலத்தினை, இப்பொழுதே விரைவில் கடந்து, பொன் நிறைந்து மணியால் விளங்கும் அழகிய மாளிகைகளை உடைய புலியூரின் கண், புகழ்ந்துரைப்போர் 'தென்னவனே' என்று புகழ்ந்து போற்ற, இறைவன் எழுந்தருளி நின்று கூத்தாடும் திருச்சிற்றம்பலத்தை, இன்றே சென்று காண்போம். இனி நமக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை. இனி நாம் எஞ்ஞான்றும் இன்பத்தில் மூழ்கித் திளைக்கலாம்." (217)

நெறிவிலக்கிக்கூறல் :

கண்டோர் : "ஆற்றல் மிக்க தலைவனே! இனி நீவிர் செல்லும் நெறிக்கண் நன்மக்களில்லை. இங்கு இருப்போர், கொடிய வேடுவரே. நீயோ தனியாக இருக்கின்றாய். மெல்லிய மலர்களை அணிந்த கூந்தலை உடைய இவளும், நின்னுடன் வழிநடந்து வந்த வருத்தத்தால், வாடி இருக்கின்றாள். சிற்றம்பலத்தைஉடைய சிவபிரானுக்கு ஆட்படுதல் செய்யாத பாவிகளைப்போல, சூரியனும் விளக்கம் ஒழிந்து தன் கதிர்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு, மேலைக் கடலுக்குட் சென்று மறைந்தான். கடிய இந்தக் கொடிய பாலை நில வழியை, இப்பொழுது கடந்து செல்லுபவர்கள் எவரும் இலர். ஆதலின் நீ இவளுடன் இன்றிரவு இங்குத் தங்கியிருந்து பின்னர்ச் செல்வாயாக!" (218)

கண்டவர் மகிழ்தல் :

"இதோ ஓர் ஆடவன். அழகிய சொல்லையுடைய ஒரு பெண்ணை அன்போடு அணைத்துக் கொண்டு, அவளது அழகிய சிறுபுறமும், அசைநடையும் காண்பதற்கு விரும்பி, அவள் பின்னே செல்லுகின்றான். மூங்கில் போலும் மெல்லிய

அழகிய தோள்களையுடைய அவளோ, அவனுக்கு முன்னே தான் செல்ல நாணம் கொண்டு, அவனது புறக் கொடையும் வலிச் செலவும் காண, அவனது பின்னே தயங்கித் தயங்கி, மெல்லென நெடும் பொழுது நடந்து செல்லா நிற்கின்றாள். இதனால் இவர்களின் செயல், இப்பெரிய பாலை நில வழியைக் கடந்து செல்லுகையாகத் தெரியவில்லை. பொன்னே ஒரு வடிவுகொண்டு பெரிதாகத் தோன்றினாற் போலும் அழகிய வடிவம் உடைய, இறைவன் உறைகின்ற தில்லையின் எல்லையின் கண், நல்ல வயல்களில் பூத்துப் பொலிகின்ற மலர்களின், குளிர்ந்த தேனை உண்ட வண்டுகளைப் போன்று, இன்பக் களியால் மயங்கி நிகழ்வதொரு நாடகம் போலவே, இவர்களின் செயல், நாம் கண்டு மகிழ்ந்து இன்புறுதற்கு ஏற்ற நிலையினதாக விளங்குகின்றது.'' (219)

வழிவிளையாடல் :

தலைவன் : ''மகளிர் பிறரின் அழகிற்கெல்லாம் கட்டளைபோலும் அழகினை உடைய தலைவியே! வழிநடை வருத்தத்தால் வாடிய மேனியை உடைய நின் அழகினைக் கண்டு, கண்களால் கொள்ளும் பயனைப் பெற்றேன். இனி இங்குச் சிறிது தங்கி இளைப்பாறி இருந்து, நினது பண் மயமான மெல்லிய இனிய மொழிகளை, யான் என் செவி நிறையப் பருகுதற்கு, என் அருகே வருக. விண்ணுலகங்களின் தலைவனும், தில்லையின் மெல்லியல் பங்கனும், எம் இறைவனுமாகிய சிவபெருமானின், கடம்பை என்னும் தலத்தில் உள்ள பொய்கையைப் போல, இக்கடிய கானகம் குளிரும்படி நீ இனிமையாகப் பேசுக. யான் அதனைக் கேட்டு இன்புறுகின்றேன்.'' (220)

நகரணிமை கூறல் :

கண்டோர் : ''தலைவனே! மின்னலைப் போன்ற இடையை உடைய இத் தலைவியுடன், சிற்றம்பலவரின்

குன்றத்தைக் கடந்து, நீ அப்பால் சிறிது தொலைவு சென்றால், தாமரைப் பூக்கள் மலர்ந்து நெருங்கிய அழகிய கிடங்குர், வெள்ளை முறுவலை உடைய மகளிர், துறை தொறும் துறைதொறும் சென்று சேரும் பொய்கைகளும் சூழ்ந்த, தில்லைநகரம் தோன்றும். அது மிகவும் அணிமையிலேயே இருக்கின்றது. நீவிர் அத்தில்லை நகர்க்கு விரைந்து இனிது செல்வீராக!'' (221)

நகர் காட்டல் :

தலைவன் : ''தலைவியே! நினது அழகிய நடையைப் போலும் நடையை உடைய அன்னப் பறவைகள் நிறைந்து, சிவபிரானைப்போலத் தமது முடியின்கண் பிறைச் சந்திரனைத் தாங்கிய மாளிகைகள், அப்பெருமானைப் போலச் சூலமும் உடையனவாக விளங்க, அதோ நம்முன் தோன்றுகின்ற நல்ல பெரிய நகரமானது, கடலின்கண் இடையறாது எழுகின்ற அலைகளைப் போலப் பரவி, வானளாவி எழுந்து, ஒளியாலும் அசைவாலும் மின்னலைப் போன்ற கொடிகள் நிறைந்ததாய், மேரு மலையைப் போல உயர்ந்தோங்கிப் பொன் மயமாகத் திகழும் மதில்களை உடையதாய்த் திகழ்கின்ற, புலியூர் ஆகும். அதுவே நாம் சென்று அடைதற்குரிய நகரம்.'' (222)

பதிபரிசுரைத்தல் :

தலைவன் : "ஏந்திழையே! இதோ இங்கு உள்ளவை செய்குன்றுகள்; இவைகள் சிறந்த மலர்கள் பூத்த குளங்கள்; அதோ அங்குத் தெரிபவை, வானத்தின்கண் இயங்குதலால் வருந்தும் சந்திரன், தங்கி இளைப்பாறும் சோலைகள்; இவ்விடம் உலகத்திற் பொய் முதலிய குற்றங்கள் நீங்க, அந்தணர்கள் மறைகளை ஓதுகின்ற இடம்; இந்த இடம், மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்ட அம்பலவாணர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில். இதுதான் நம்முடைய தில்லைப்புலியூர் நகரம் ஆகும்.'' (223)

செவிலி தேடல் :

செவிலித்தாய் : ''அடியவர்களின் நெஞ்சகமே, தான் எப்போதும் இருந்து தங்கிப் பயிலும் இடம் என்று அனைவரும் சொல்லும் வண்ணம், அடியவர்களின் நெஞ்சினின்று நீங்கி அறியாத சிவபெருமானது தில்லைநகரில், பலவகைப் பூக்களை அணிந்த கூந்தலையும், வேல்போலப் பிறழும் கண்களையும் உடைய தோழியே! மயில்போலக் கண்களை விழித்து, குயில்போலப் பேசுகின்ற எம்முடைய புதல்வி, எங்கே இருக்கின்றாள்? எங்கே சென்றாள்? நீ இன்று வருத்தமாக இருப்பதற்குக் காரணம் யாது?'' (224)

அறத்தொடு நிற்றல் :

தோழி : ''செவிலித்தாயே! ஆட்செய்தல் திருமாலுக்கும் இயலாத அருமையுடையதும், தில்லைக்கண் உள்ளார் எல்லார்க்கும் வழிபடுதற்கு எளிமை வாய்ந்ததுமாகிய, திருவடியை உடைய சிவபெருமானுக்குரிய இம் மலையில், நீ சொல்லியபடி யாங்கள் அனைவரும் சென்று ஒரு புறத்தே விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். ஒளிமிகுந்த வேலை ஏந்தியவனாய், சிங்கத்திற்கு நிகரான ஆற்றல்மிக்க தலைவன் ஒருவன், அழகிய மாலை ஒன்றை அணிந்து கொண்டு சென்றான். அதனைக் கண்டு நின் மகளாகிய தலைவி, அவன் பாற் சென்று, இவ்வழகிய மாலையை யான் என் பாவைக்கு அணிவிக்கத் தருக என்று கேட்டாள். அவனும் தனக்கேயுரிய வள்ளன்மைப் பண்பு உடையவன் ஆதலின், பிறிதெதுவும் சிந்தியாமலும், மறுக்காமலும், உடனே அம்மாலையைக் கொடுத்துச் சென்றான். இஃது அறியாப் பருவத்தில் நெடுங் காலத்திற்கு முன்னர் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். அதுபற்றி, ''உற்றார்க்குரியர் பொற்றொடி மகளிர், கொண்டார்க்கு உரியர் கொடுத்தார்'' என்பதனைத் தலைவி இன்று தன் மனத்தில் உட்கொண்டு, தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றனள் போலும்.''

[“ஆளரிக்கும் அரிதாய்த் தில்லையாவருக்கும் எளிதாம் தாளரின் குன்றில்” என்றதனால், இந்நிகழ்ச்சி தெய்வந்தர வந்தது என்றும்; “பாவைக்கு” என்றதனால் அறியாப் பருவம் என்றும்; “கோளரிக்கு நிகரன்னார்” என்றதனால் இவளுக்கு ஏற்ற தகுதியுடையவர் என்றும்; ‘மேவி’ என்ற தனால், பயிர்ப்பு நீங்கிற்று என்றும்; “தார்” என்றதனால் மெய்யுற்றதனோடு ஒக்கும் என்றும்; செவிலிக்குத் தோழி குறிப்பால் புலப்படுத்தினாள்] (225)

கற்புநிலைக்கிரங்கல் :

செவிலித்தாய் : “தக்கனது வேள்வியைக் கெடுத்த வனும், ஒருநாளும் அழிவில்லாத பழையோனும் ஆகிய சிவ பிரானின் தில்லைக் கண், பலவாகிய மலர்கள் நிறம் கிளர, மடுவில் குடைந்து நீராடச் சென்று, அதில்தான் அழுந்தி இறக்கப் புகுந்த வேளையில், அதுகண்டு ஓடிவந்து தன்னை இரக்க முற்று எடுத்து, அணைத்துக் காத்து உதவி புரிந் தருளிய தலைவனோடு, மாவடுவைப் போலும் அழகிய கண்களை உடைய தலைவி உடன்போக்குச் சென்றாள். அங்ஙனம் சென்ற செயல் அறமேயாயினும், மிக இளம் பருவ முடைய தலைவிக்கு, இத்தகையதொரு பெரும் முதுக்குறைவு (பேரறிவுடைமை) சிறிதும் தகாது; ஆயினும், எம் அன்னை யைப் போலும் தலைவிக்கு, உரிய நன்மையும் கடமையும் ஆவது, அத்தலைவனை வழிபட்டு ஒழுகுவதுதல்லது பிறி தொன்று இல்லை.” (226)

கவன்றுரைத்தல் :

“ஒளி பொருந்திய இழைகளை அணிந்த தலைவி, நம்மை விட்டுத் தான் பிரிவதற்கு முன்னர், ஏதோ ஒரு கருத் தைத் தன் உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தனள் போலும்! அதனால்தான் அவள், அப்போது என்னைநோக்கி அன்புடன் புன்முறுவல் புரிந்தாள்; என்பால் வந்து என் மார்பகத்தைத்

தழுவி என்னைப் புல்லிக் கொண்டாள்; இங்ஙனம் அவள் குறிப்பினாற் செய்த சிறிய சிறிய அன்புச் செயல்கள் எல்லாம், கூற்றுவனை வென்ற ஆற்றல்மிக்க சிவபெருமானின் சிற்றம் பலத்தைக் கருதாத பாவிகள், சேர்கின்ற கொடிய காட்டு நெறியில், தான் செல்ல இருத்தலை உணர்த்துதற்கே போலும். இக் குறிப்புக்களையெல்லாம், அந்தோ, யான் அப்போது உணரப்பெறாது ஒழிந்தேன்!'' (227)

அடி நினைந்திரங்கல் :

''தாமே தமக்கு உவமையாய், மற்று எவரும் தமக்கு ஒப்பாகாத, சிவபெருமானின் தில்லையில் பூக்கின்ற குளிர்ந்த அனிச்சப்பூவினை மிதிப்பினும் நடுங்கி, நின் கால்கள் கொப்புளம் கொள்ளும் அளவிற்கு மென்மை வாய்ந்த தலைவியே! எரிகின்ற நெருப்பின் மேல் பதித்த வேல்போலச் செறிந்து, சுடுகின்ற பரற் கற்களையுடைய, கொடிய காட்டின்கண் சிலம்பணிந்த நின் கால்களை எடுத்து வைத்து நடந்து செல்லுதல் இயலுமோ! கொடிய பாவியேன் ஆகிய யான் பெற்று வளர்த்த எம் அன்னையாகிய தலைவி, கொடிய காட்டு நெறியிற் சென்று, என்ன பாடுபட்டு வருந்து கின்றாளோ? என்று நினைக்குந்தொறும், என் உள்ளம் பெரிதும் பதறுகின்றது.'' (228)

நற்றாய்க் குரைத்தல் :

''நம் தலைவி, கள்ளங் கபடு இல்லாத பேதைப் பருவத்தினள்; எப்போதும் எவரிடத்தும் அழகிய சொற் களைப் பேசுபவள். எப்போதும் என்னைப் பிரியாமல் என்னோடு உடனாகவே இருப்பவள். அவளை அணைத்திருக் கின்ற என்னுடைய கைகள் சிறிது தளர்ந்தாலும், ''நாம் தனியாக இருக்கின்றோமோ?' என்று எண்ணி, அஞ்சி வருந்தி அழுது புலம்புபவள். அத்தகையவளின் பேரறிவு, தேவர் களின் கூட்டமெல்லாம் பிழைக்கும் படி, ஆலாலம் என்னும் கொடிய நஞ்சினை உண்டு, தில்லையம்பலத்தில் திருநடனம்

செய்கின்ற சிவபெருமானின், சிறந்த திருவடிகளைப் பணி யாத பாவிகளை, வருத்தும் கொடிய நோய்களைப் போல, இன்று என்னை மிகவும் வருந்துமாறு செய்து விட்டது.'' (229)

நற்றாய் வருந்தல் :

நற்றாய் : ''பண்டொரு காலத்தில் திருமால் வணங்கிப் பணிய, அவருக்குச் சக்கரப் படையை வழங்கி அருள் புரிந்த சிவபெருமானின், தில்லையம் பலத்தைப் பணியாத பாவி களைப்போல, யாழ் ஓசையைப் போலும் இனிய மென் மொழிகளை உடைய வன்மனப் பேதையாகிய தலைவி, தன் ஆருயிர்த் தோழியரையும் விட்டு, என்னையும் அதற்கு முன்னரே நீங்கி, இப்பெரிய ஊரிலுள்ளார் அனைவரும் பழிச் சொல் கூறிக் கலங்கவும், நம்மைச் சேராதவர்கள் இகழும் படியும், யாரோ ஓர் அயலானின் பின்னே, கொடிய பாலை நில வழியில் சென்று விட்டாள். அவளைப் பிரிந்து, யான் இனி எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பேன்?'' (230)

கிளிமொழிக் கிரங்கல் :

''கொற்றொழில் அமைந்து கூரிய சூலப்படையை உடைய, தில்லையம்பலவனை வணங்காதவர்கள் போல அன்பற்ற, கல்மனம் படைத்த கொடியவள் ஆகிய தலைவி, பாலை நில வழியில் எவ்வாறு சென்றாளோ? அங்கு எவ்விடம் தங்குவாளோ? எங்ஙனம் தன் வாழ்க்கையை நடத்துவாளோ? என்றெல்லாம், யான் பலவாறு வருந்திப் புலம்புகின்றேன். அவ்ளால் வளர்க்கப்பட்ட இக்கிளியானது, தன்னை வளர்த்த தலைவி தன்னைப் பிரிந்து சென்றதை உணர்ந்து மயங்கி, ''ஐயோ! என் அன்னை என்னைப் பிரிந்து போயினாள். அவள் எவ்விடத்தில் உள்ளனளோ? இனி என்னைப் பருந்து வந்து தாக்கிக் கொன்று விடுமே'' என்று சொல்லி, அலறிக் கதறுகின்றது. தலைவி பிரிந்து சென்ற

வருத்தத்தைக் காட்டிலும், இக்கிளியின் அழுகை என் உள்ளத்தை ஈர்ந்து பெரிதும் வருத்துகின்றது.'' (231)

சுடரோடிரத்தல் :

''பெற்றவளாகிய யான் வருந்தவும், தன்னால் அன்புடன் வளர்க்கப் பெற்ற இக்கிளி துன்புற்று வாடவும், நல்ல தேன் போலும் இனிய சொற்களைப் பேசுகின்ற தலைவியானவள், அறிவு முதிர்ந்த இயல்பு நிறைந்து, தான் விரும்பிய காதலனுடன், நெருப்புப் போலும் கொடிய காட்டு நெறியில் நடந்து சென்றாள். சுடர் வானவன் ஆகிய சூரிய தேவனே! யான் உன்னைப் பெரிதும் பணிந்து இறைஞ்சி வேண்டிக் கொள்கின்றேன். தன்னை அணுகப் பெற்றவரைப் பிறவித் துன்பங்கள் அடையாதபடி காத்தருள்கின்ற, சிவபெருமானின் தில்லையில், தேன்துளிக்கின்ற அழகிய நறுமலர்கள் பூத்துப் பொலிவதைப் போல, அவளது முகம் எப்போதும் இன்பமாக மலர்ந்து மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும்படி செய்தருள்க!'' (232)

பருவம் நினைந்து கவறல்

''எங்கள் தலைவி, அழகால் மலரையும் கூர்மையால் வாளையும் போன்ற, மைதீட்டிய கண்களை உடையவள். கார்மயில் போலும் சிறந்த சாயலை உடையவள், மிக்க இளம் பருவத்தினள். தில்லையம்பலவனின் திருமலையில், மொய்த்து வளரும் காந்தள் மலர்களைப் பாம்புகள் என்று நினைத்துக் கொண்டு, துணுக்கிட்டு ஓடி ஒளித்து, மலர் போலும் தன் கைகளால், கண்களை மூடிப் புதைத்துக் கொண்டு பதைக்கும் இயல்புடையவள். அத்தகையவள், கூரிய வாட்படையை உடைய தன் தலைவனுக்குச் செய்வதற்குரிய குற்றேவல்களையெல்லாம். அறிந்து செய்ய வல்லவள் ஆவளோ?''

[பிரிவினால் தன் மகளாகிய தலைவியின் பால் அளவின்றிப் பெருகும் அன்புணர்ச்சியினால் நற்றாய் "எம் கார்மயில்" என்றும், "என் மைம் மலர் வாட் கண்ணி" என்றும், பல்கால் தன்னோடு அடுத்துக் கூறிப் புகழ்ந்தாள். பாம்புகள் மயிலைக் கண்டு அஞ்சுவது இயற்கை. ஆனால் "தலைவியாகிய மயில், காந்தளைப் பாந்தள் (பாம்பு) என்று எண்ணி அஞ்சித் துண்ணென்று ஒளித்தது" என்று குறிப்பிட்டது, நோக்கு என்னும் இலக்கிய அணியாகும்] (233)

நாடத்துணிதல் :

செவிலித்தாய் : "மூங்கில் போலும் தோள்களை உடைய நற்றாயே! நீ வருந்துதல் வேண்டா. தக்கனது வேள்வியின் கண், பரந்த புகழை உடைய தில்லையம்பலவனை இகழ்ந்து கூறி, தேவர்கள் தாம் பெற்ற ஆற்றல் குறைந்தும், தலை கண் கை முதலிய உறுப்புக்களை இழந்தும், சிதறி ஓடிய எல்லாத் திசைகளிலும் சென்று, திருமகள் போலும் நும் தலைவியைத் தேடிக் கண்டு வருவேன். நீ கவலைப்பட்டு வருந்துதல் வேண்டா." (234)

கொடிக் குறி பார்த்தல் :

நற்றாய் : "சுற்றத்தாரைக் கூவியழைத்து உண்ணுகின்ற இயல்புடைய, நல்ல பறவையே! சிறந்த ஐந்து குணங்களால் பொலிந்து விளங்கும் காக்கையே! படங்கள் ஐந்தை உடைய பருத்த பாம்பை அணிந்த, சிவபிரானின் தில்லையைப் போன்ற அழகும் சிறப்பும்மிக்க எங்களுடைய தலைவியும், அவளுடைய காதலனாகிய மன்னனும், இப்பொழுதே இங்கு வந்து சேரும்படி நீ அழைத்தால், நினக்கு விருப்பமான மீனின் உணங்கலை, நீ அஞ்சாது உண்ணலாம். தெய்வத்திற்குப் படைத்த நல்ல நிணத்தை உடைய பலியையும், நினக்கே உரியதாகக் கொடுப்பேன். நீ நின் குரலெடுத்துக் கூவிக் கரைந்து தலைவன், தலைவி ஆகிய அவ்விருவரையும் வருவிப்பாயாக!"

[காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்னும் ஒரு நம்பிக்கை, மக்களிடையில் பரவலாக நிலவி வருவதால், நற்றாய் தன் ஆற்றாமை காரணமாகக் காக்கையை நோக்கி இங்ஙனம் கூறி இரந்து நிற்கின்றாள். காக்கைக்குச் சிறந்த குணங்கள் ஐந்து உண்டென்று குறிப்பிட்டிருத்தல், மணி வாசகப் பெருமானின் நுண்மாண் நுழைபுலச் சிறப்பினை, உணர்த்துவதாகும். காக்கையினைச் சிறப்பித்துப் பாடினமை யால், காக்கைபாடினியார் என்னும் காரணப் பெயர் பெற்ற சங்ககாலப் புலவருங்கூட, இச்செய்தியைக் கூறிற்றிலர். இஃது ஒன்றே, மணிவாசகப் பெருமானின் மாட்சிமையினை உணர்த்துவதற்குப் போதியதாகும். மறைந்த புணர்ச்சித் தாதல், கரவாது கரைந்து சுற்றத்தாரை விளித்து உடனுண்ணுதல், பொழுது இறவாது இடம்புகுதல், நெடுகக் காண்டல், சுறுசுறுப்பு உடையதாதல் என்னும் ஐந்தும் காக்கைக்குரிய சிறந்த பண்புகளாகும். இவ்வுண்மை "மாக்குணங்கள் ஐந்தாற் பொலியும் நல சேட்டைக் குலக் கொடியே" என்னும் வரியால் புலனாதல் காணலாம்.] (235)

சோதிடங்கேட்டல் :

செவிலித்தாய் : "நான்கு மறைகளையும் கற்றுவல்ல, உத்தமர்களாகிய அந்தணர்களே! பரந்து செல்லும் ஆலாலம் என்னும் கொடிய நஞ்சை உண்டதென்தில்லை முன்னோ னாகிய சிவபிரானின் அருளால், காவல் பொருந்திய இந்தச் சிறந்த மாளிகையின் கண், மணம் பொருந்திய மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை உடைய எங்கள் தலைவியை, மீண்டும் காண்டல் இயலுமோ? இம்மாளிகையிலேயே நாங்கள் அவளுக்குத் திருமணம் செய்து மகிழ்தல் இயலுமோ? என்று நீங்கள் நன்றாக ஆராயுங்கள்; எமக்கு நிகழும் எத்தகைய ஐயப்பாடும் தீரும்படி தெளிவாக விளக்கிச் சொல்லுங்கள்."

[இச்செய்யுளில் கடி என்னும் சொல் மூன்று முறை வந்துள்ளது, அவைகள் முறையே காவல்-திருமணம்-

நறுமணம் என்னும் பொருள்களில் வந்தன. 'முன்னும் கடுவிடம்' என்பதில் முன்னுதல், பரந்து செல்லுதல் என்னும் பொருள் குறித்து வந்தது.] (236)

சுவடுகண்டறிதல் :

செவிலித்தாய் : "தெளிந்த பெரிய கங்கையைத் தன் சடையில் உடைய அம்பலவனை நினையாத பாவிகள் சேர்தற்குரியது, முள்ளும் பரலும், முரம்பும், நிறைந்த பாலைநில வழி. இதன்கண் இங்கே தோன்றுகின்ற இந்த அடிச்சுவடுகள், முற்காலத்துப் பல தீவினைகளைச் செய்த யான் எடுத்து வளர்த்த, ஒளிபொருந்திய கூரிய படை போலும் கண்களை உடைய, தலைவியினுடையவைகளாகும்! மற்று இதோ இங்குப் பதிந்துள்ளவை, கள்வனும், பகடு (யானை) போலும் வலிமையுடையவனுமாகிய, அவளது காதலனின் அடிச் சுவடுகளாக இருக்கும் என்று கருதுகின்றேன்." (237)

சுவடு கண்டிரங்கல் :

செவிலித்தாய் : "பால்போலும் வெண்மையான திருநீற்றை அணிந்த, சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் பணியாத பாவிகள் அடையும் வருத்தம் போல, மிகக் கொடிய வருத்தம் எனக்கு நேரும்படி, தீய பாவியேனாகிய யான் எடுத்து வளர்த்த மாட்சிமை மிக்க, அழகிய இழைகளை அணிந்த தலைவியின், கால்களாகிய மெல்லிய மலர்கள், அழகிய மெல்லிய சிறந்த தவிசினை மிதிப்பினும், அதனைப் பொறுக்க மாட்டாமற் பதைத்து வருந்திக் கொப்புளம் கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தவை. அத்தகைய மெல்லிய தலைவியின் கால்கள், ஐயகோ, வேல்போன்ற கூர்மையையும், சுடுகின்ற வெம்மையையும் உடைய பரற்கற்கள் நிறைந்த, கொடிய காட்டு வழியிலே, இன்று யாரோ ஒரு விடலையின்

பின் தொடர்ந்து செல்வன ஆயின. இதனை அவைகள் எவ்வாறு பொறுத்துக் கொள்ளுதற்கு வல்லன ஆயினவோ?''
(238)

வேட்டமாதரைக் கேட்டல் :

செவிலித்தாய் : ''மலர் கொய்தலால் பொலிவுற்றுத் திகழ்கின்றவளே! புலிப் பல்லால் அமைந்த கழுத்தணியைத் தரித்தவளே! பொன் வளையல்களைப் பூண்ட வேட்டுவர் குலப்பெண்ணே! என் மகள் இளைய பேதைப் பருவத்தினள். அவள் இப்பாலை நில வழியிற் சென்ற பின்னர் தான், பெதும்பைப் பருவம் அடைந்தனள். எங்கள் வீட்டு முற்றத் தின் கண்ணும், என்னை விட்டுச் சிறிது பிரிய நேர்ந்தால், வாடைக் காற்றினால் வாடி அசைந்து சுழல்கின்ற மெல்லிய பூங்கொடியைப் போல, மிகவும் அஞ்சித் தமியளாய் நடுங்கி நிற்பாள். சிவபிரானின் தில்லையைப் போன்று அழகிய, அத்தகைய என் மகள் கொடிய இப்பாலை நில வழியின்கண், இன்று அயலான் ஒருவனுடன் என்னைப் பிரிந்து விட்டுப் போயினள். அவளை நீ கண்டனையோ? கண்டனையேல், அவள் எங்கு? எவ்வண்ணம் போயினாள்? என்று கூறுக!''
(239)

புறவொடு புலத்தல் :

''பெண் புறாவே! அயலானுமாய்த் தமியனுமாகிய, ஒருவனது நயமான அழகிய சொற்களையே நம்பி, அவனைத் துணையாகப் பற்றிக் கொண்டு, என்னை விட்டுப் பிரிந்து, என் மகள் அவன் பின்னே சென்றாள். கங்கை நீரைப் பண்டு தன் விரிந்த சடையின் கண் ஏற்றவனும், தில்லையம்பலத்தின் கண் உள்ளவனும், மலையரசியைத் தன் திருமேனியின் ஒரு கூற்றிற் கொண்டவனும், ஆகிய கூத்தப் பெருமானைப் பணியாதவர்களைப் போல, மிக்க பாவத்தைச் செய்த என் பொருட்டு, அங்ஙனம் அயலானொடு சென்ற என் மகளுக்கு

'இது தகுதி அன்று' என்று, நீ ஒன்றும் கூறாது ஒழிந்தாய், நீ இது முறையன்று என்று அறிவுரை கூறித் தடுத்திருப்பின், அவள் சென்றிருப்பாள் அல்லள்.'' (240)

குரவொடு வருந்தல் :

''குழைகள் எழிலைச் செய்யவும், வண்டுகள் இசை மிழற்றி நின் மலர் ஆகிய பாவையைத் தாலாட்டவும் நீயும் நின் பாவையுமாய் இனிது மகிழ்ந்து நின்று, வாழ்ந்து குலாவுகின்ற பெரிய குரவ மரமே! பாய்ந்து செல்லும் விடையை உடைய சிவபெருமானின் புலியூரை ஒத்த என்னுடைய புதல்வி, நின் முன்னே கொதிக்கின்ற இப்பாலை நிலத்தின்கண் வருந்தி நடந்து கடந்து செல்லவும், அவளை அங்ஙனம் செல்லாதபடி தடுத்து விலக்காமல், நீ பார்த்துக் கொண்டு வறிதே நின்றிருந்தாய். அது மட்டுமேயன்றி, அவள் இவ்வாறு, இன்ன இடத்திற்குச் சென்றனள் என்று, எனக்குக் கூற நீ நின் வாயையும் திறக்கின்றிலை. இது நினக்குத் தகுமோ?''

[ஏதேனும் ஒரு துன்பமுற்றவர், அத்துன்பத்தின் மிகுதி யால், தாம் செல்லும் வழியிற் காணும் பலரிடமும், தம் துன்பத்தினைக் கூறிப் புலம்பி நிற்றல், உலக மக்கள் இயல்பு. அம்முறையில் செவிலித் தாயும், புறா என்னும் பறவையை யும், குரா (குரவம்) என்னும் மரத்தினையும் நோக்கிப், பல கூறித் தன் துன்ப உணர்ச்சியைத் தணித்துக் கொள்ளுகின் றாள். குரவ மரத்தைத் தன்னைப் போல ஒரு தாயாகக் கருதிக் கொண்டு, அதனிடம் செவிலி இங்ஙனம் பேசு கின்றாள். குரவ மரத்தின் மலரைப் 'பாவை' என்றல் மரபு; பாவை என்னும் சொல், ஈண்டுக் குரவ மலர் என்னும் பொரு ளையும், புதல்வி என்னும் பொருளையும் சுட்டி நின்றது. குரவ மரத்தினைத் தாயாகிய ஒரு பெண்போலக் குறித்தமை யின், அதன் மலரைப் பாவை (புதல்வி) என்றும், அதன்

தழையினைக் குழை (காதணி) என்றும், அம்மலரின்கண் வண்டுகள் இசை மிழற்றுதலை ஒலுறுத்துதல் (தாலாட்டுதல்) என்றும் செவிலித்தாய் குறிப்பிட்டாள். குழை—தளிர், குண்டலம். யான் என் பாவையை இழந்து துன்புறுகின்றேனே, நீ மட்டும் நின் பாவையுடன் வளமுற்று மகிழ்ந்திருக்கலாமா? என்பாள் ''குழை எழில் வீச, வண்டு ஒலுறுத்த, நீயும் நின் பாவையும் நின்று நிலாவிடும்நீள் குரவே'' என்றாள். எனக்கு ஆறுதலாக ஒரு சொல்லும் சொல்லுகின்றிலை என்பாள் ''வாயும் திறவாய்'' என்றாள். ''பாலூறு தேன்வாய்ப் படிறீ! அள்ளூறித் தித்திக்கப் பேசுவாய்! வந்துன் கடை திறவாய்!'' எனவரும் திருவெம்பாவைச் செய்யுட் பகுதிகள் இங்கு நாம் நினைந்து இன்புறத் தக்கன.] (241)

விரதியரை வினாவல் :

''பிறர்க்குத் திருநீறு கொடுப்பதற்கு இப்பி வடிவாகத் தலையோட்டால் அமைக்கப்படும் சுத்தி என்னும் பொக்கணமாகிய திருநீற்றுப் பையையும், அக்க மணிமாலையையும், கட்டங்கம் (கட்வாங்கம்) என்னும் மழுப் படையையும், வட்டமாகச் சுற்றிய சடையினையும், திருநீற்றை நீரில் குழைத்து உடம்பு முழுவதும் பூசிய வெண்மையான கோலத்தையும் உடைய விரதியர்களே! புலியூர் அம்பலத்தை உடைய சிவபெருமான்பால், மிகுந்த பத்தியை உடைய அடியவர்களைப் போல, மிகவும் பருத்து இறுமாந்த முலைகளை உடைய, ஒரு பேதைப் பெண், தனக்குப் பின்னே தொடர்ந்து வரப், பெருந்தகை ஒருவன் இவ்வழியில் முன்னே செல்கின்றனனோ? கூறுமின்கள்!''

[தலங்கள்தோறும்சென்று இறைவனை வழிபடும் விரதம் உடைய, விரதியர் என்னும் தவவொழுக்கம் உடைய சான்றோர்கள், ''சுத்திய பொக்கணத்து என்பு அணி, கட்டங்கம், சூழ்சடை, வெண்பொத்திய கோலத்தினர்'' என்று இங்குப்

புகழப் பெற்றனர். பண்டு இத்தகைய பெருமக்கள், யாண்டும் இருந்த குறிப்பும் சிறப்பும், இதனாற் புலனாகின்றன. தன் மகளை, ''அம்பலவர்க்கு உற்ற பத்தியர் போலப் பித்தி'' என்றாள். சிவபத்தர், தம் உள்ளத்துள் நிகழும் இன்புறவால், மேனிக்கண் வரும் ஒளியும், ஒடுங்காமையும் வாய்ந்து, இறைவனுக்கன்றி வேறு எவர்க்கும் எதற்கும் தாழாத உள்ளத்தராய்ச் செம்மாப்புற்று இறுமாந்திருப்பர் என்னும் உண்மை, ''பத்தியர்போலப் பணைத்து இறுமாந்த பயோதரத்து ஓர் பித்தி'' என்பதனாற் புலப்படுத்தப் பெற்றது. பயோதரம்-பாலைத் தன்னுள்ளே பொதிந்து கொண்டிருப்பவை, முலைகள். அவைகள் பெருத்தலும், நிமிர்ந்து நிற்றலுமாகிய இயல்புடைமையின், ''பணைத்து இறுமாந்த பயோதரம்'' எனப் பெற்றன. மகளிரின் உறுப்புக்களுள் கண்களை ஞானத்திற்கும், இடையினை வைராக்கியத்திற்கும், முலைகளைப் பத்தி உணர்வின் பெருக்கத்திற்கும், அறிகுறியாகச் சுட்டிப் பாடுவது, சான்றோர் கவிதை மரபு] (242)

வேதியரைவினாவல் :

''மூங்கிற் றண்டு ஏந்திய கையினையும், மெல்லிய மான் தோல் பொருந்திய தோளினையும், வெண்மையாகிய பூணூலையும் உடையவர்களாய், மேகங்களின் இடிமுழக்கம் போல, வேதங்களை எடுப்பான உரத்த குரலில் ஓதிக் கொண்டு, இவ்வழியே செல்லுகின்ற வேதியர்களே! தில்லையம்பலத்திலுள்ள பிறை சூடிய பெருமானின் கையில் உள்ள மானைப் போல, மருண்ட நோக்கம் உடையவளாய், அழகிய இளைய மான்போன்ற பெண் ஒருத்தி, மயில்போல அசைந்த சாயலை உடையவளாய், வெப்பத்தால் யாவரையும் வருத்தும் இப் பாலை நிலந்தானும் கண்டு, மிகவும் துன்புற்று வருந்தும்படி ஒரு தலைவனுடன் நும் எதிரே இவ்வழியிற் சென்றனளோ? கூறியருள்மின்!''

[இச் செய்யுள், வேதம் ஓதிக்கொண்டு வழிநடந்து செல்லும் வேதியர்களின் இயல்பினை இனிது விளக்கு கின்றது. வெதிர்-மூங்கில் தண்டு, முக்கோல் எனினுமாம். வேதம் ஓதும் வேதியர், மூங்கிற் றண்டு ஏந்துதலும், மான் தோலும் பூணூலும் அணிந்திருத்தலும், உதாத்தம் அனு தாத்தம் சுவரிதகம் என்னும் முறைகளில் வேதங்களைப் பாராயணம் செய்து கொண்டு செல்லுதலும், தமக்கு இயல் பாக உடையர் என்பது, இதனால் இனிது புலனாகின்றது. தலைவியைச் சிவபிரானின் கரமான் போலும் மான் என்றும், அவள் மயில் போலும் சாயலள் என்றும் குறிப்பிட்ட திறன், மிக்க நயம் செறிந்த தாகும்! 'எதிரே வருமே'? என்பது வினா. 'சுரமே வெறுப்ப' என்பது, பிறரை வருத்தும் இயல் புடைய சுரமும், தான் கண்டு வருந்தும்படி, என உம்மைப் பொருள் குறித்து வந்தது] (243)

புணர்ந்துடன் வருவோரைப் பொருந்தி வினாவல் :

''ஆணும் பெண்ணுமாய், காதலனும் காதலியுமாய், கணவனும் மனைவியுமாய் வருகின்ற, நும்மைத் தூரத்தே கண்ட அளவில், என்னுடைய மகளும், அவளுடைய காத லனும் தான், மீண்டு திரும்பி வருகின்றார்கள் என்று நினைத்து, மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றேன். ஆனால் நீங்கள் அவர் களல்லாத வேற்றுவராகக் காண்கின்றீர்கள். நும்மைப் போலவே. மிக்க பெருந்தகைமை பொருந்திய ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவர், இவ்வழியில் நும் எதிரில் சென்றன ரோ? கூறுமின்கள்'' என்று, செவிலித்தாய், தான் தன் மகளைத் தேடிக் கொண்டு செல்லும் வழியில், ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து வரும் காதலர் இருவரை நோக்கி வினவினாள்.

அதற்கு அக் காதலன், ''புலியூர்க்கண் நின்று என்னை ஆண்டு கொண்ட, சிவபெருமானின் திருமலையில் உள்ள

ஆளி (சிங்கம்) போலும் பேராற்றல்மிக்க ஆடவன் ஒருவனை, வழியில் யான் பார்த்தேன்'' என்று கூறித், தன் காதலியை நோக்கி, ''தூண்ட வேண்டாத ஒளிவிளக்கைப் போன்ற அழகும் அறிவும் உடையவளே! யான் கண்ட ஆடவனுக்கு அயலில், அவனுடன் யாரேனும் இருந்தனரா? அன்னையாகிய இவள் யாது கூறுகின்றாள்? இவள் வினவுவது போல, நாம் வரும் வழியில் பெண் ஒருத்தியை நீ கண்டனையோ? கண்டிருப்பின் அதுபற்றி இவ் அன்னைக்கு நீ கூறுக'' என்றான்.

[இச் செய்யுள், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில், அறிஞர்கள் பலராலும் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறி மகிழப் பெறும் சிறப்புமிக்கதாகும். பண்டைக் காலத்தில் ஆடவரும் மகளிரும் எத்தகைய சிறந்த கற்பொழுக்கம் உடையவராகத் திகழ்ந்திருந்தனர் என்பது, இச்செய்யுளால் அழகுற விளக்கப் பெற்றுள்ளது. ஆடவன் எவனும் அயற் பெண்களை நோக்குவதில்லை; அங்ஙனமே மகளிரும் அயல் ஆடவரைக் காண்பதில்லை. தீய நோக்குடன் பிற மகள் எவளையும் நோக்காத பேராண்மை ஆடவர் மாட்டும், பிற மகன் எவனையும் நோக்காத கற்பெனும் பெருந்திண்மை மகளிர் மாட்டும், இயல்பாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்னும் உயரிய நாகரிகப் பண்பாட்டு ஒழுக்க நலன், மணிவாசகப் பெருமானால், இச் செய்யுளில் அழகுற அறிவுறுத்தப் பெறுகின்றது.] (244)

வியந்துரைத்தல் :

''பொலிவு மிக்க கயிலாய மலையை உடைய, சிவபெருமானின் புலியூரைப் போன்றவளும், குற்றமற்றவளும், மிக இளம் பருவத்தினளும் ஆகிய என் மகள், நின்று கொண்டிருந்தது இவ்விடமாகவும்; தன்னை எதிர்த்து வந்த புலியினது வாயின்கண், தன்னுடைய பெரிய கையை உள்ளே நுழைத்து, அதன் வாயைக் கிழித்து, அப்புலி விழுந்து கிடந்து

அலறி உயிர்விடும்படி, திண்ணிய ஆற்றல் மிக்க ஆண்தகை யாகிய அவன், தன்னுடைய வேலைச் சுழற்றி வேகமாக எறிந்து, அப் புலியைக் கொன்றது அவ்விடமாகவும் தோன்று கின்றது. இதனால் என் மகளும், அவளது காதலனும் சென்ற நெறி இதுவேயாதல் வேண்டும்!'' (245)

இயைபெடுத்துரைத்தல் :

கண்டோர் : ''அன்னையே! நீவிர் கூறிய கோலமும் சீலமும் உடையார் இருவரை, யாங்கள் இக்குன்றத்தின்கண் வரும் வழியிற் கண்டோம். அவ்விருவரும் இணைந்து இயைந்து ஒருவராகச் செல்லுதலின், அவனது கழலும் அவளது சிலம்பும்; அவனது வெண்பட்டும் அவளது செம் பட்டும்; ஒளிமிக்குத் திகழ்ந்து ஒரு வடிவே போன்றிருந்தன. அதனால் அவர்களின் தோற்றம், சிவபிரானும் தேவியும் பிரிப்பின்றி ஒருங்கியைந்த அம்மையப்பர் (அர்த்தநாரீசுவரர்) தோற்றம் போலக் காணப் பெற்றது. ஆதலின் நாங்கள் எல்லாம், அவ்வழகைப் பெரிதும் வியந்து மகிழ்ந்து தொழ நினைத்தோம். அவ்வழகின் சிறப்பு, மிகப் பெரிதும் வியந்து போற்றத் தக்கதே அன்றி, இவ்வாறு இருந்தது என்று சொல்லுவதற்கு இயல்வதன்று.'' என்றனர். (246)

மீளவுரைத்தல் :

''அன்னையே! கெண்டை போலும் அழகிய கண்களை உடைய நுமது மகள், கொடுமை மிக்க கடமாவை எதிர்த்துப் பிளந்து கொன்ற வீரனாகிய தலைவனுடன், நீண்ட இந்தப் பாலை நில வழியைக் கடந்து, ஓர் இடுக்கணும் இன்றி, எம்மை அருளுடன் ஆட்கொண்டு காத்து வருகின்ற சிவபெரு மானின் தில்லையின் எல்லையிற் சென்று, நலமாகச் சேர்ந் திருப்பர். அதனால் நீர் செயற்பாலது, நும் ஊர்க்கு மீண்டு செல்வதே யாகும். இனி, அவர்களைத் தேடிக் கொண்டு, வீணாக நீர் அலைதல் வேண்டா.'' என்று மேலும் சொற் றனர். (247)

உலகியல் புரைத்தல் :

''நறுமணத்தால் வண்டுகள் சென்று படிகின்ற சந்தனக் கோடுகளும், ஆழ்ந்த கடலின் கண் தோன்றுகின்ற முத்துக் களும், வெண்ணிறமான சங்குகளும், தாம் தாம் தோன்றிய இடத்தைவிட்டு, நீங்கித் தம்மை விரும்பி அணிபவர்கள் எங்கி ருப்பினும், அங்குச் சென்று சேர்ந்து, அவர்தம் உடலுக்கு அணியாக விளங்கும். கங்கை நதியைச் சூடுகின்ற சிவபெரு மானின் சிற்றம்பலம் போன்ற அழகும், கரும்பு போன்ற இனிய சொற்களும் உடைய பெண்களும்கூட, மேற்குறித்த சந்தனமும் முத்தும் சங்கும் போன்ற தன்மை உடையவர் களே யாவர்! ஆதலின் நீர் கவலை கொள்ளுதல் வேண்டா. நும் மகள், தான் சென்று சேர்ந்து வாழ்தற்குரிய தகுதிமிக்க தலைவனையே அடைந்திருக்கின்றாள்.'' என்று பின்னும் சொற்றனர். (248)

அழுங்கு தாய்க்குரைத்தல் :

கண்டோர் : (தமக்குள்): ''இவ் வம்மையார் தாம், அவ்விடத்து இல்லத்தின்கண் எடுத்துத் தலைவியை வளர்த் தவர் போலும்!'' ''தம்மை அணுகுபவர் யாவராயினும், அவர் களை நரகக் குழியில் அழுந்தாமல், மேலே எடுத்து, அவர் களின் தீவினைகளைத் தீர்த்துக் காத்தருள்பவனாகிய சிவபெருமானின் தில்லையின்கண், தூண்டிலை விழுங்கிய வரால்மீன்கள், துள்ளிச் சென்று உயரிய தென்னை மரங்களி லுள்ள குலைகளின்மீது தாக்குதலால், அவற்றின் பழங்கள் கீழே விழுந்து, செம்பொற் கிண்ணம் போலப் பூக்கள் மலர்ந்த தாமரைகளைக் கிழிக்கின்ற, வளம் நிறைந்த வயல் கள் மிகுந்ததம் ஊரின்கண், அவ்விருவரும் நலமாகச் சென்று சேர்ந்திருப்பர். அவர்களுக்கு இனி ஓர் இடரும் இல்லை.'' என்று தொடர்ந்து ஆறுதல் கூறினர். (249)

உடன்போக்கு முற்றிற்று

(17) வரைவு முடுக்கம்.

[தோழி, தலைவியை விரைவில் திருமணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று, தலைவனை வற்புறுத்திக் கூறுதல்.]

வருத்தமிகுதி கூறி வரைவுகடாதல் :

தோழி: "இளங் குலைகளை உடைய வாழைத் தோட்டத்தின்கண் இனிய கனிகளைத் தின்று, இளைய சிறிய குரங்குகள், முதிர்ந்த குலைகளை உடைய வாழைத் தோட்டத்தினது, நல்ல குளிர்ந்த நிழலின்கண் அச்சம் சிறிதும் இன்றி, இன்பமாக உறங்குகின்ற மலைநாட்டுத் தலைவனே! திருச்சிற்றம்பலத்தில் உள்ள கூத்தப் பெருமானை நினையாத பாவிகளைப் போல, வேல் போலும் கண்களை உடைய தலைவியானவள், ஊரவர் சொல்லும் பழிச் சொற்களாலும், தாயின் காவல் மிகுதியாலும், நின்னைச் சந்திக்க முடியாமல் அழுது வருந்திக் கொண்டிருக்கின்றாள். அவளது வருத்தத்தை மாற்றுதற்கு, நீ செய்ய இருக்கும் அருளின் திறம் யாதோ? தலைவனே! நீ எமது தலைவியை விரைவில் திருமணம் புரிந்து கொண்டருள்க!"

[இள மந்திகள், இடையறாமல் இளங்குலையும் செழுங் குலையுமாகப் பழுக்கின்ற செழுவிய வாழைத் தோட்டத்தின் கண் உள்ள கனிகளை நுகர்ந்து, எதற்கும் வெருவாது வாழை நிழலின்கீழ் இன்புற்றுத்துயிலும் மலைநாடனே! என்று தோழி விளித்தமை, தலைவியானவள் நீ திருமணம் புரிந்து கொள்ளுதலால் இடையறாது பேரின்பம் துய்த்து, தாயின் கடுஞ் சொல்லாலும், காவல் மிகுதியினாலும் உள்ளம் நடுங்க வேண்டாமல், நின் தாள்நிழற்கீழ் மகிழ்ச்சியுற்று வாழ்தல் வேண்டும் என்னும் உள்ளுறை நுண் பொருள் உணர்த்தும்.]

(250)

பெரும்பான்மை கூறி மறுத்தல் :

தலைவன் : ''தோழியே! இதோ இக் குன்றினிடத்துத் தோன்றும் இந்த இடம், தில்லைவானவன் ஆகிய சிவபெருமானின் வானகத்தைச் சேர்ந்த தெய்வ மகளிர் வாழும் இடமோ? அல்லது யானையின் தந்தங்களை வேலியாக அமைத்த குடிசைகளை உடைய குறத்தியர்கள் வாழும் இடமோ? இன்னதென்று நீ கூறுக! யான் உமது தலைவியை எட்டவும் இயலாத தெய்வப் பெண் என்றே கருதி இருக்கின்றேன்; அவள் வாழும் இடத்தையும், தெய்வ மகளிராகிய அரம்பையர்கள் வாழும் இடம் என்றே கருதியுள்ளேன். அத்தகைய தெய்வநலஞ்சான்ற நும் தலைவியை, எளிய இந்நிலவுலகில் வாழும் யான் எங்ஙனம் மணம்புரிந்து கொள்ள வல்லேன்?''

(251)

உள்ளது கூறி வரைவு கடாதல் :

தோழி : ''தலைவனே! இளஞ் சிறுவர்கள் தம் கையிலுள்ள கவண் கற்களைத் தப்பாமல் குறிவைத்து எறிய, அவைகள் பட்டதனால் பெரிய தேன்கூடுகள் சிதைந்து, இழும் என்னும் ஓசையுடன் பெருகி வரும் தேன் வெள்ளமானது எமது சிறிய குடிசைகளை ஈர்த்துச் செல்லுகின்ற, இம்மலையிட மானது, எம் தந்தையின் முற்றூட்டு ஆகும்; எம்முடைய உறவினர்கள்,இம்மலையில் வாழும் குறவர்கள்ஆவர்.எம்மைப் பெற்ற தாயும் குறவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவளே; யாங்களும் இம்மலையில் உள்ள பெரிய தினைபுனத்தைக் காவல் புரிந்து வருகின்ற, எளிய குறவர் குலப் பெண்களே ஆவோம். இங்ஙனமாகவும், நீர் எம் தலைவியைத் தெய்வ மகள் என்று வினை புனைந்து கூறுகின்றீர்! எம் தலைவியை நீர் மணம் புரிந்து கொள்ள விரும்பாமையினாலேயே, இங்ஙனம் போலியாகப் புனைந்து கூறுகின்றீர் போலும்.''

[இளஞ் சிறுவர்கள் எறிந்த கவண் கற்களால் தேன்கூடுகள் சிதைந்து, தேனடைகளினின்று பெருகும் தேன்வெள்ளம், குறவர்களின் சிறு குடிசைகளிற் பரவி ஈர்த்துச் செல்லும் மலையிடம் என்று,தோழி கூறியமை, அயலார் கூறும் பழிச் சொற்களால், நுமது மறைந்த களவொழுக்கம், பலரும் அறியப் பரவி வெளிப்பட்டுவிட்டது என்னும் உள்ளுறை நுண்பொருட் குறிப்பு உடையதாகும்]. (252)

ஏதம் கூறி இரவுவரவு விலக்கல் :

"அன்பு மிக்க தலைவனே! பலவாகிய சிங்கங்கள், யானை யாகிய உணவைத் தேடிக்கொண்டு, இராப்பொழுதுகளில் காடுகளில் பல இடங்களிலும் சென்று தேடிப் பார்க்கின்ற, கொடிய இருள்மிகுந்த வழியின்கண், நீ தனிமையாக வேலை ஏந்திக்கொண்டு, அச்சமின்றி எம் தலைவியைக் காண வரு கின்றாய். அஃது எமக்கு நீ செய்யும் பெருந்தலையளியே யாகும். ஆயினும் அத் தலையளித் திறனும், சிவபிரானின் தில்லையம்பலத்தைப் பணியாத பாவிகள் வருந்துமாறு போல், எம்மைப் பெரிதும் அச்சமுற்று வருந்துமாறே செய் கின்றது. ஆதலின் இங்ஙனம் நீ கொடிய காட்டுவழியில், இருளின்கண் வந்து துன்புற வேண்டாதபடி, நீ எம் தலைவியை விரைவில்மணம் புரிந்து கொண்டு இன்புற்று வாழ்க!" (253)

பழிவரவு உரைத்துப் பகல்வரவு விலக்கல் :

"ஆண் யானைகள், யானை பிடிப்போர் அகழ்ந்து மறைத்து வைத்த பெருங் குழிகளில் விழுந்து வருந்துகின்ற துயரத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அவற்றின் துணையாகிய பெண் யானைகள், அங்கு மலைச்சாரலில் வளர்ந்துள்ள பெரிய பெரிய மரங்களைத் தம் துதிக்கையால் முறித்து எடுத்து வந்து அக்குழிகளில் இட்டு நிரப்பி மீட்பதற்கு முயன்று பிளிறுகின்ற, வானளாவிய பெரிய மலைகளை உடைய நாடனே? அன்னப் பெடை போலும் நடையை

உடைய, சிவகாமி அம்மையுடன் சேர்ந்து விளங்கும் திருமேனியைக் கொண்ட சிவபிரானின், திருச்சிற்றம்பலத்தை நினையாத பாவிகளைப் போல, நாங்கள் துன்பப்படுமாறு, நீ பகற் காலத்தில் பலரும் காணுமாறு எம்மிடம் வந்து எமக்குச் செய்கின்ற அருளானது, எமக்கு மிகப் பெரிய பழி யாக வெளிப்படுகின்றது. ஆதலின் நீ எங்கள்பால் பகலில் வாராது ஒழிக!'' (254)

தொழுதிரந்து கூறல் :

''தலைவனே! யாளி சிங்கம் புலி முதலியவற்றிற்கு அஞ்சி, குழிந்த கண்ணை உடைய யானைகள் ஓரிடத்தே திரண்டு நின்று கொண்டு அவ்விடத்தினின்று சிறிதும் புடை பெயர்ந்து செல்லாத அச்சம் விளைவிக்கின்ற இரவு நேரத்தின் இருளில், கண்ணீர் பெருக்கி மயில்போல வருந்தித் துவளுகின்ற எம் தலைவியின் காரணமாக, நீ வருதலை ஒழிக! நின் திருவடி களைக் கையால் தொழுது, நின்னை யான் இரந்து பணிந்து வேண்டிக் கொள்கின்றேன். இருள் மிக்க இரவின்கண்; அச்சந் தரும் கொடிய காட்டு வழியின்கண், எம்பொருட்டு நீ வருதல், எமக்குப் பெருந் துயரத்தை விளைவிக்கின்றது. ஆதலின், பகலில் மட்டுமேயன்றி இருள் மிக்க இருளில் மறைந்தும்கூட, நீ இங்கு வருதல் வேண்டா.'' (255)

தாயறிவு கூறல் :

தோழி : (தலைமகளுக்குக் கூறுதல்போலச் சிறைப்புற மாகத் தலைவனுக்குக் கூறுதல்)

''கார் காலத்து மயிலைப் போன்ற தலைவியே! தில்லை யின் வளவிய எழிலை உடைய, இந்தக் கானற் சோலையின் கண், நள்ளிரவில் மணிகளை உடைய ஒரு பெரிய நெடிய தேர் வந்ததாகல் வேண்டும் என்று, உற்று நோக்கி உணர்ந்து கொண்ட நம் அன்னை, தன் கண்கள் சிறிதே சிவந்து, என்னையும் பார்த்தனள். சினந்து பார்த்த நம் அன்னை

யினுடைய சிவந்தகண்களின் குறிப்பு, தலைவன்பால் நாம் கொண்டுள்ள களவொழுக்கத்தினை, அவள் அறிந்து கொண்டனள் என்பதனை உணர்த்திற்று.'' (256)

மந்திமேல் வைத்து வரைவு கடாதல் :

தோழி : ''தலைவனே! தனது நீண்ட திருமுடியின்கண் கங்கை நதியாகிய பெண்ணை வைத்து, உமையம்மையையும் தன் திருமேனியின் இடப்பாகத்தில் வைத்தருளிய சிவ பெருமானின், தில்லைமாநகர் போலும் அழகிய எம் தலைவி, வானளாவி ஓங்கி உயர்ந்த பொழிலின்கண் உள்ள நல்ல மாங்கனிகளை ஆண்குரங்கானது தேனில் தோய்த்து, தன் பெண் குரங்காகிய மந்தியினுடைய வாயில் கொடுத்து உண் பித்து, இரண்டுமாக மகிழ்தலைக் கண்டு, தன் மனம் பெரிதும் சோர்ந்தாள். அறிவில்லாத விலங்குகளும்கூட, தம்முள் ஒன்றனை ஒன்று விரும்பிக் காதலித்து இன்பமுற்று மகிழ் கின்றன. இத்தகையதோர் அன்பும் இன்பமும், நம் காதலர்க்கு நம்மிடத்தில் நிகழ்கின்றிலவே என்று, நீ தன்னை மணம் புரிந்து கொள்ளாமையை நினைந்தே, எம் தலைவி அங்ஙனம் மனம் சோர்ந்து வருந்தினள் போலும்.'' (257)

காவல்மேல் வைத்துக் கண்துயிலாமை கூறல் :

''கொன்றை மலரை அணிந்த சடையை உடையவனும், திருச்சிற்றம்பலத்தில் திருநடம் புரிபவனுமாகிய, சிவ பெருமானின் தில்லை மாநகரின்கண், அணைக்கு அடங் காமல் பொங்கிப் பெருகுகின்ற, நீர்மிகுந்த சிறந்த நகரத்தை இரவிற் காவல் புரிகின்ற, சிவந்த வேல் ஏந்திய இளைஞர் களின் காவற் பறை ஒலிக்குந்தோறும், இள முலைகளையும், பசுமையான வளையல்களையும் உடைய எம் தலைவியின் வேல்போலும் கூரிய கண்கள், ஒரு சிறிதும் உறக்கங் கொள் ளாமல் வருத்தமுற்றன.'' (258)

பகலும் பட்டாள் போன்று இரவுவரவு விலக்கல் :

''தலைவனே! தீய மக்களாக உள்ளவர்கள் நினைந்து தேனிக்காத, தில்லையம்பலவனின் திருவடிகளுக்கு அன்பில்லாதவர்களின் தீவினைகளைப் போல, இருள் மிகவும் செறிந்து புலராத இரவும்; மின்னி முழங்கிப் பொழிவது போலத் தோன்றி, பொழியாது ஒழிந்த மழையும் ஆகிய இரண்டும்; எங்களுக்குப் புண்ணின்கண் நுழையும் வேலும் கூட, மெல்லிய இனிய மலராகிவிடும் வண்ணம், மிகக் கொடிய துன்பத்தை விளைவிக்கின்றன. இதற்கு நும் மலை யிடத்தில் ஒரு மருந்தும் இல்லையோ?''

['மருந்து' என்றமையால் வரையிடத்து என்றாள். வருத்துதலே யன்றித் தணித்தலும் உண்டோ? என்பதுபட நின்றதனால், 'மருந்தும்' என்னும் உம்மை, எச்ச உம்மை யாகும். இரவின்கண் வந்து செல்லா நிற்பவும், இரவு உறு துயரம் தீர்க்கும் மருந்து இல்லையோ என்று வினவியதனால், எம் தலைவியை நீ வரைந்து கொள்ளுதல் அல்லது இவ்வாறு ஒழுகுதல்அதற்கு மருந்தாகாது என்று, தோழியின் குறிப்பைப் புலப்படுத்திற்று.] (259)

இரவு உடம்பட்டாள் போன்று பகல்வரவு விலக்கல் :

''மேகங்கள் நெடுங்காலம் தொடர்ந்து மழை பெய்யாமல் அற்றுப் போனதனால், அவைகள் மழை பொழிதல் வேண்டு மென நினைந்து, மலைகளில் வாழும் குறவர்கள், தம் மலை மேல் உறையும் தெய்வங்களைப் பரவிப் பூசை நிகழ்த்தி' ஆரவாரம் செய்கின்ற மலை நாட்டையுடைய தலைவனே! பவளம்போன்ற திருமேனியை உடைய சிற்றம்பலவனை நினையாதவர்கள், வருந்துமாறு போல, இடையில் மேகலையை அணிந்த எம் தலைவி வருந்துமாறு, நீ பகற் காலத்தில் இங்கு வந்து செய்கின்ற அருளானது, மிகவும் பழிச் சொல்லாகப் பரவித் துயர் விளைவிக்கின்றது. அதனால், நீ பகற் காலத்தில் இங்கு வருதலை விடுக!''

[''மலை நிலத்தில் வாழும் குறவர் குல மக்கள், தெய்வத்தைப் பரவிப் பூசைகள் நிகழ்த்தும் பருவத்தில், தெய்வம் பராவிப் பூசைகள் புரியாமல், பின்னர் மழைபெய்யாமல் பொய்த்ததனால், துன்பமுற்று, அதன் பின்னர் தெய்வத்திற்குப் பூசைகள் நிகழ்த்துவர்; அதுபோலத் தலைவனாகிய நீயும் இதுபோது எம் தலைவியை மணந்து கொள்ள விரைந்து முற்படா தொழியின், அவளை எய்துவதற்கு இயலாத நிலை நேர்ந்து, பின்னர் மணந்து கொள்ளப் பெரிதும் துன்புற்றுப் பெரு முயற்சிகள் செய்ய நேரும்'' என்பது, ''இறவரை உம்பர்கள் கடவுட் பராய் நின்று, எழிலி உன்னிக் குறவர்கள் ஆர்க்கும் குளிர் வரை நாட'' எனவரும் தோழியின் விளியில் அமைந்துள்ள குறிப்பு நுண்பொருளாகும்.] (260)

இரவும் பகலும் வரவுவிலக்கல்:

''தலைவனே! சுழித்துப் பொங்கிப் பெருகிவரும் கங்கை வெள்ளத்தினை அடக்கித் தன் சடைமுடியின்கண் வைத்தவனும், தனக்குத் தொண்டு செய்தற்கண் நீங்காதபடி என்னைத் தன்னருளால் செய்தருளியவனும் ஆகிய சிற்றம்பலவன், தன் திருக்கையில் வைத்துள்ள மானின் விழியைப் போல, அழகிய மருண்ட கண்களை உடைய, மென்குழலாள் ஆகிய எம் தலைவியின்பால், நீ பகற்காலத்தில் வரின், உண்மையாகவே ஊரில் மிகுந்த பழிச் சொற்கள் விளையும். இராக் காலத்தில் வரின், நின்னைச் சந்தித்தல் எமக்கு அரிதாக இருக்கும். ஆதலின் நீ இரவில் வந்தும் எமக்குப் பயன் இல்லை. அதனால் பகல் இரவு என்னும் இருபொழுதுகளிலுமே, நீ வருதல் வேண்டா, விரைவில் எம் தலைவியை மணந்து கொள்ளுதலே, நீ செய்தற்குரிய செயலாகும்.''

[''சுழியா வரு பெருநீர், சென்னி வைத்தான்'' என்றது, இறைவன் பரந்துவரும் கங்கை நதியின் பெரும் புனலை

வேகம் தணித்துத் தன் சென்னியின்கண் வைத்தாற்போல், நில்லாது பரக்கும் நெஞ்சை உடைய என்னைத் தன் அருட்கண் அடக்கினான் என்பது கருத்து.] (261)

காலங்கூறி வரைவுகடாதல் :

"இருள் நிறைந்த வாழைக் காட்டின்கண், வருக்கைப் பலாவின் பழச் சுளைகள் விழுதலால், கதலிக் கனியொடு கூடிப் பெருகிவரும் தேன் வெள்ளத்தினை, இளம் குரங்குகள் தம் அறியாமையினால் பெரிதும் அருந்தி, அதன்பின் மயக்கமுற்றுச் சோர்ந்து துயில்கின்ற, பெரிய மலை நாட்டுக்குத் தலைவனே! முழு நிலாவானது குறைவின்றி மண்டலமாக ஒளிபரப்பி, பரிவேடம் கொண்டு நின்றது. வேங்கை மரங்கள் பூத்துப் பொன்மாலை போல அழகுற்றுத் தோன்றுகின்றன. இனி நீ நினைத்தால், நினக்குச் செய்தற்கியலாத அரிய செயல் யாதுளது?"

["மை ஆர் கதலி வனத்து, வருக்கைப் பழம் விழுதேன், எய்யாது அயின்று இளமந்திகள் சோரும் இரும் சிலம்பா" என்ற தோழியின் விளி, "நின் மலைக்கண் வாழும் எளிய விலங்குகளும்கூட, வருக்கைப் பலாவும் வாழைக் கனியும் கலந்து விளைந்த தேன் வெள்ளத்தினை இயல்பாகப் பெற்று இன்புற்றுத் திளைத்து வாழும் எனின், நினக்கு அரியது யாது? நீ நினைந்து முனைந்தால். எங்கள் தலைவியை விரைவில் மணந்து இன்புறலாம் என்னும் குறிப்பு நுண்பொருளை உணர்த்திற்று.

வேங்கை மரங்கள் பூக்கும் காலமும், சந்திரன் வானத்தில் மண்டலித்துப் பரிவேடம் கொள்ளும் முழு நிலா நாளும், மலைநிலத்து மக்கள் திருமணத்துக்குரியனவாகக் கருதுவர். "வேங்கையும் ஒள்ளிணர் விரிந்தன; நெடுவெண் திங்களும் ஊர்கொண் டன்றே" எனவும் "வருமோ தோழி நன்மலை நாடன் வேங்கை விரிவிடம் நோக்கி, வீங்கிறைப் பணைத்

தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே'' எனவும் வரும் அகநானூற்று வரிகளும்; "புனவர் புனமயில் அனைய மாதரொடு மைந்தரும் மணம்புணரும் நாள், கனகம் என மலர்கள் அணி வேங்கைகள் நிலவு காளத்தி மலையே'' எனவரும் திருஞான சம்பந்தர் பாடல் வரிகளும், இங்கு நாம் நினைந்து இன்புறுதற்குரியன] (262)

கூறுவிக்குற்றல் :

''தலைவியே! தேமாஞ் சோலைகள் நிறைந்ததில்லைச் சிற்றம்பலத்தின்கண் தேவர்கள் வணங்கவும், நாமெல்லாம் விரும்பவும் ஐந்தொழிற்றிருக்கூத்து ஆற்றும் சிவபெருமான் பாற் சென்று புகலடையாத பாவிகளைப் போல, ஊரவர் கூறும் அலரால் வரும் நாணத்தினையும், தம்மைக் காணாமையால் நாம் எய்தும் ஆற்றாமையையும் அடைந்து வருந்தும் நம் அல்லலை, நம் தலைவர் தாமாக அறிந்து தீர்க்கிலர் என்றால், தோழியாகிய யான் சென்று அவர்பால் சொல்லும் தன்மைகள் யாவை உள? வேண்டுமாயின், நீயே சென்று அவர்பாற் கூறவேண்டுவன கூறிக்கொள்க!'' (263)

செலவு நினைந்துரைத்தல்:

''கார்காலத்து மயிலைப்போலும் தோழியே! சிற்றம் பலவரைப் புகலடையாத பாவிகளைப் போல் நாம் வருந்த, சிங்கமானது தன் ஆண் யானையைச் சென்று தாக்காதபடி, பெண்யானையானது இரண்டிற்கும் இடையே சென்று புகுந்து தடுத்துக் காக்கும் காட்டு வழியின்கண் நீங்கள் இங்கு எவ்வாறு வந்தீர்கள்? என்று, பரிவுடன் வினவுபவரை நாம் பெற்றோமாயின், கரடிகள் தமக்கு உணவாகிய குரும்பியைப் பெறுவதற்காகப் பெரிய புற்றுக்களை அகழுகின்ற, செறிந்த இருளின்கண்ணும், அஞ்சாமற் சென்று அத்தகையோரை அடைதல், நமக்கு அரியதொரு செயல் அன்று. ஆனால் அவ்வாறு கொடிய இருளிலும் அஞ்சாது நாம் சென்றோ

மாயினும், நம்மை இங்கு நீங்கள் எவ்வாறு வந்தீர்கள்? என்று, தலைவர் நம்மை அன்புடன் வினவுகின்றிலரே! நான் என் செய்வேன்?'' (264)

பொலிவு அழிவுரைத்து வரைவு கடாதல் :

''யானைகளின் தந்தங்களிலிருந்து உதிர்ந்த முத்துக் களை, மலை நிலத்தில் வாழும் மகளிர், கள்ளிற்கு விலையாக முகந்து கொடுக்கின்ற சிறந்த மலைநாடனே! கங்கை நதியாகிய பெண்ணிற்குக் கொடுத்தற்குப் பொருந்திய, நல்ல பெரிய சடை முடியை உடைய சிவபெருமானின் தில்லையில் உள்ள, அழகிய மயில்போன்ற எம் தலைவி, எம் உறவினரின் காவல்களையெல்லாம் கடந்து, நின்னை விரும்பி, நின் வயத்தளாய், நின்னையே நினைந்து பொலிவழிந்து வருந்து கின்றாள். இங்ஙனம் அவள் தன் தன்மையை இழந்து, இத் தன்மையை எய்தி வருந்துவது எற்றுக்கு? பெறுதற்கரிய எம் தலைவியை நீ மணந்து கொள்ள 'முற்படாமல் இவ்வாறு இகழ்ந்து மதித்துக் காலந் தாழ்த்துதற்குக் காரணம் என்னை?''

[''அணைதற்கு அரிய யானையின் தந்தத்தினின்று உதிர்ந்த முத்துக்களின் அருமையைக் கருதாமல், மலைநாட்டு மகளிர் தமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் கள்ளைப் பெறுவதற்கு முத்துக்களைத் தருவர். அதுபோல நீயும் எம் உறவினரின் காவலைக் கடந்து, நின்பாற் காதல் வயப் பட்டுள்ள எம் தலைவியின் அருமை பெருமைகளை நினையாமல், நினக்கு இன்பஞ் செய்யும் களவொழுக்கம் காரணமாக, அவளை இகழ்ந்து மதித்துக் காலந் தாழ்த்துகின்றாய்'' என்பது 'வாரிக் களிற்றின் மருப்பு உகும் முத்தம், வரை மகளிர் வேரிக்கு அளிக்கும் விழுமலை நாட'' எனவரும் தோழியின் விளியில் அமைந்துள்ள உள்ளுறையாகும்.] (265)

வரைவு முடுக்கம் முற்றிற்று

(18) வரைபொருட்பிரிதல்

[தலைவன் தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்ளுதற்காகப் பொருள் தேடிக் கொண்டுவரப் பிரிந்து செல்லுதல்.]

முலைவிலை கூறல்:

தோழி: ''தலைவனே! எம் தலைவியை நீ மணந்து கொள்ளுதற்குரிய ஏற்பாடுகளுடன் வருவதற்காக, அவளது தாய் தந்தையர்களிடம் சென்று தலைவியை மணந்து கொள்ளுதற்குத் தரவேண்டிய பரிசப் பொருள் யாது? என்று, கேட்டு வரும்படி நீ என்னைப் பணிக்கின்றாய். எம் தலைவியை மணந்து கொள்ள விரும்பி நீ மிகவும் குறையிரந்து நிற்பது கருதியும்; நின்னுடைய கல்வியின்மிகுதி-செல்வச்செழிப்பு-குலத்தின் மேன்மை - மணம்பேசுவதற்காக நீ எங்கள் பால் அனுப்பி வைத்த சான்றோர்களின் பெருந்தகைமை- காதலர்களுக்கு இடையில் உள்ளப் பொருத்தம் அமைந்திருக்குமாயின், காதலனுக்குக் காதலியை மறுக்காமல் கொடுக்க வேண்டும் என்னும் உலகியல் நீதி ஆகியவற்றைக் கருதியுமே, ஒருகால் எங்கள் தலைவியின் தாய் தந்தையர், நின்னுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டு கொடுப்பர். அங்ஙனம் அல்லாமல், எம் தலைவியை மணந்து கொண்டு அடைதற்குரிய பரிசப் பொருளாக விலையைக் கேட்பதாயின், வில்லைப்போல வளைந்த நுதலை உடைய எம் தலைவிக்கு, ஏழு உலகங்களும்கூட ஈடான விலையாகமாட்டா!'' (266)

வருமது கூறி வரைவுடம் படுத்தல் :

தலைவனே! ''மாவடுவைப்போலும் நீண்ட அழகிய கண்களையும், தூய முத்துப்போன்ற முறுவலையும் உடைய தலைவியின்பாற் போந்து, இரவின்கண் நீ காட்டுகின்ற அருளின் திறன், எம்மைத் தன் திருவடிகளுக்கு ஆட்படுத்திக்

கொண்ட தில்லையம்பலவனைப் பணியாத பாவிகளுக்கு நேர்வது போன்று, ஒருவகையில் எமக்குத் தீங்கு பயப்பதாகும். ஆதலால் இரவின்கண் வருதலாகிய களவொழுக்கத்தினைக் கைவிட்டு, எமது தலைவியின் தாய் தந்தையாரால் கேட்கப் பெறும் பொருள்களை அனுப்பி வைத்து, எம் தலைவியை முறைப்படி உலகம் அறியமணந்து கொள்ளுதற்கு, நீ துணிவு கொள்வாயாக!'' (267)

வரைபொருட் பிரிவை உரைஎனக்கூறல் :

தலைவன்: ''மின்னலைப்போன்று மெல்லியதாய் நுடங்கி அசையும் இடையை உடைய தோழியே! இனி யான் குன்றுகளையும், அவற்றிற்குட்பட்ட சுரம்ஆகிய பாலைநில வழிகளையும் கடந்து சென்று, நும் உறவினர்கள் விதித்துக் கேட்கும் நிதியைத் தேடிக் கொண்டு வந்து சேருவேன். தேன் போலும் இனிய சொற்களை உடைய தோழியே! தில்லையம்பலவனது திருவிடைமருதூர், திருவேகம்பம், திருவாஞ்சியம் ஆகிய சிவ தலங்களைப் போன்று, சிறந்த பேரழகுடைய நும் தலைவியை, யான் திரும்பி வரும் வரையில் வருந்தாதிருக்கும்படி தகுந்த ஆறுதல் உரைகளைக் கூறுக!'' (268)

நீயே கூறென்றல் :

தோழி: ''ஒப்புயர்வற்ற வள்ளலாகிய தலைவனே! தில்லையம்பலவனின் புலியூர்க்கண் பயிலும் கிளியைப் போன்றவளும், யாழின் ஓசையை நிகர்த்த இனிய சொற் களை உடையவளும், ஆகிய எம் தலைவியானவள், நீ இரவில் வந்தாலும்கூட, பகலின்கண் பிரிந்து சென்று விடுவாய் என்று அதனையே நினைத்துக்கொண்டு, நின்னோடு கூடியிருக்கும் பொழுதும், 'யான்உயிர்வாழ்வேன் அல்லேன்' என்று, பெரிதும் வருந்திக் கொண்டிருப்பாள். அத்தகைய பிரிவாற்றாமை உணர்வுடைய எம் தலைவிக்கு, ஆறுதலுரை

ஏதும் யான் கூறுதல் இயலாது. யான்மிக விரைவில் வந்து விடுவேன், சிறிதும் காலம் தாழ்க்க மாட்டேன் என்று, தக்கவாறு ஆறுதலுரை கூறி, நீயே அவளை அமைதிப் படுத்திச் செல்லுக!'' (269)

சொல்லாதேகல் :

தலைவன்: ''தோழியே! 'எம் தலைவிக்கு நீயே நினது பிரிவைக் கூறிச் செல்லுக' என்று, நீ எனக்குப் பணிக்கின்றாய், நும் தலைவியோ, அவளது நுதலும் தோளும் முதலியன வற்றைத் தைவந்து, யான் ஏதேனும் சொல்ல முற்படு வேனாயின், 'இவர்', இதனை யாது கருதிச் செய்கின்றார்?' என்று நினைந்து மயங்கி நிற்பாள். இன்சொற்கள் கூறி வசப்படுத்தி ஏதேனும் சொல்லத் தொடங்கினால், அக் குறிப்பைஅறிந்துகொண்டு, மனம் நடுங்குவாள். இவ்வாறு அல்லாமல், வெளிப்படையாகவே பிரிவைக்கூறி, 'வேண்டும் பொருளைத் தேடிக் கொண்டு விரைவில் யான் வந்து விடுகின்றேன்' என்று சூளுறவு (சபதம்) செய்து தெரிவிக்க முயல்வேன் ஆயின், நும் தலைவி மனம் மகிழவோ, என்னை நம்பித் தெளிவு கொள்ளவோ மாட்டாள். இவ் வகைகளைத் தவிர, நும் தலைவிக்கு எம் பிரிவை அறிவிக்கும் வகை வேறு எதுவும் இல்லை. ஆதலின் சுருண்ட அழகிய கூந்தலை உடை நும் தலைவிக்கு, என் பிரிவை எவ்வண்ணம் யான் சொல்லிச்செல்வேன்? அஃது ஒருவகையிலும்இயலாது.''(270)

பிரிந்தமை கூறல் :

தோழி : ''நலங்கள் பலவும் நிறைந்த தலைவியே! நமக்குப் பெரிதும் சிறந்தவராகிய நம் தலைவர், நம்மவர்களால் நின்னைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்கு நிபந்தனையாக விதிக்கப் பெற்ற, எல்லா நிதியத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்துக் கொண்டுவந்து, செலுத்துவதற்காகச், சிவபிரானது தில்லையை வணங்காத பாவிகள் செல்லுகின்ற, வெப்பம்

மிக்க பாலைநில வழியில் இன்று சென்றார். அதனால், நமக்கு நேர்வதனை யாது என்று சொல்லுவேன்! பொருள் தேடிக் கொணர்ந்து செலுத்தி நின்னை மணந்து கொள்ளச் செல்லு கின்றார் ஆதலின், தலைவரின் பிரிவினை இன்பம் என்று சொல்லுகேனோ? கொடிய வெப்பம் மிக்க பாலைநில வழியில் சென்றனர் ஆதலின், துன்பம் என்று சொல்லு வேனோ? நின்னை மணந்து கொள்ளுதல் காரணமாகப் பிரிந்து சென்றார் ஆதலின், தலைவரின் பிரிவு நமக்கு இன்பம் பயப்பதேயாகும். எனவே நீ சிறிதும் வருந்தாமல், அவர் வருந்துணையும் ஆற்றியிருப்பாயாக!'' (271)

நெஞ்சொடு கூறல் :

தலைவி : ''அறிவில்லாத நெஞ்சமே! அருந்திய நஞ்சமே நிலைபெற்ற அழகுற்ற நீலமணி போலும் கண்டத்தை உடையவரும், தேவர்களுக்கெல்லாம் உறுதி பயக்கும் இன்சுவையை உடைய அமிழ்தம் போன்றவரும், யாவர்க்கும் மிக முற்பட்டவருமாகிய சிவபெருமானின், தில்லையை, இடையறாது எப்பொழுதும் வாழ்த்துகின்ற வள்ளல் ஆகிய நம்முடைய தலைவர், நமக்குத் திங்கு பயக்கும் களவொழுக்கம் நீங்கி, குற்றமற்ற கற்பொழுக்க நெறியில் நம்மை மணந்து கொள்ளுதற்பொருட்டுப் பொருள்தேடிக் கொணரப் பாலை நில வழியிற் சென்றார். சென்ற அந் நேர்மையானது, நமக்கு வருத்தத்தைத் தரும் என்று நீ கருது வாயாயின், நாம் இன்புற்று வாழ்தற்கு வேறு நல்வழியாது உளது?'' (272)

நெஞ்சொடு வருந்தல் :

தலைவி : ''அழகு மிக்க நப்பின்னை என்னும் தேவியின் தோள்களை முற்காலத்தில் மணந்து தழுவிய மாயோன் ஆகிய திருமால், பணிந்து பரவித் துதிக்க, எழில்விளங்கும் செம்பொன்னை வென்ற திருவடிகளை உடைய சிவ

பெருமானின் தில்லையைச் சூழ்ந்த சோலைகளில், கருமையான புன்னைமரம் பொன்போல மலர்கின்ற, முத்துப் போலும் வெண்மையான மணலை உடைய ஓர் இடத்தில், நம்மைக் கூடிப் பின்னர்ப் பிரிந்து சென்றார். அத்தலைவருடைய தேரின் பின்னே சென்ற என்னுடைய நெஞ்சமானது, அவரை யன்றோ வருத்துதல் வேண்டும்? அவரை விட்டுவிட்டு, இஃது என்னை வருத்துவது என்னோ?'' (273)

வருத்தம் கண்டுரைத்தல் :

தோழி : ''தேனைப் போலும் இனிய சொற்களையுடைய தலைவியே! காட்டின்கண் வாழும் குறவர்கள், வில்லை வளைத்துத் தமது காதுவரையில் சென்று பொருந்தும்படி வலித்த அம்பினை, தாங்கள் எய்துவதற்குக் குறித்த மானின் மருண்ட பார்வை, தம்முடைய மனைவியரின் அழகிய பார்வையோடு ஒத்ததாக இருத்தலைக் கருதி, தொடுத்த தம் அம்பினை, மானின் மீது எய்யாமல், வில்லினின்று எடுத்து அம்புப் புட்டிலில் மடக்கி வைத்துவிடுவார்கள். காதலியர்பால் அன்பும், சிற்றுயிர்கள் பால் இரக்கமும் உடைய அத்தகைய குறவர்கள் வாழ்கின்ற மலைநாட்டை ஆள்பவர், நம்முடைய தலைவர். ஆதலின் அவர் தில்லைக் கூத்தப்பிரானை வணங்காத பாவிகளைப் போலக் கொடிய கல்மனம் உடையவரல்லர். நின்னை மணந்து கொள்ளுதற் பொருட்டு, பொருள் தேடிக்கொண்டு, மிக விரைவில் வந்து விடுவார். நீ சிறிதும் கவலையுற்று வருந்தற்க!''

[''கான் அமர் குன்றர், செவிஉற வாங்கு கணை, துணையாம் மான் அமர் நோக்கியர் நோக்கு என, மான் நல் தொடை மடக்குவர்'' என்றது, கொலைத் தொழில் செய்பவரும், தம் துணைவியரோடு ஒப்பனவற்றிற்கு இடர்செய்யாத மலை நிலத்தை உடையவர், நம் தலைவராதலின், நீ வருந்தும்படி காலம் நீட்டியாமல் விரைந்து வந்துவிடுவர் என்னும் குறிப்புப் பொருளை உணர்த்தும்.] (274)

வழியொழுகி வற்புறுத்தல் :

தோழி : "ஏந்திய இழைகளை உடைய தலைவியே! தலைவரை முதன் முதலிற் புதுவதாக நாம் கண்ணுற்ற சோலையையும், அப்போது நம் தலைவர் நின்பால் "நின்னிற் பிரியேன், பிரியின் ஆற்றேன்" என்று கூறிய சூளுறவின் உண்மையையும், படிப்படியே தலைவருக்கும் நினக்கும் இடையே பெருகிய சிறந்த காதலின்ப அன்பையும், நம்முடன் இணை பிரியாது ஒருங்கு கலந்திருந்து பின்னர்த் திடீரெனப் பிரிந்து, கொடிய காட்டுவழியிற் சென்ற தலைவரின் போக்கையும், அவர்போய்த் தேடுகின்ற செல்வத்தின் அருமைப்பாட்டையும், ஆக இவ் எல்லாவற்றையும் நினைந்து வருந்தி, நீ கண்ணீர்விட்டுக் கலுழ்வாய் ஆயின், நம் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள், மணல்போலும் மெல்லிய இப் பாவை நல்லாளுக்கு இத்தகைய வேறுபாடுகள் வந்ததற்குக் காரணம் யாது? என்று, ஐயுற்று ஆராயத் தொடங்குவர். ஆதலின் நீ இவ் ஆற்றாமையைப்பிறர் அறியாமல் அடக்கிக் கொள்வாயாக!" (275)

வன்புறை எதிரழிந்திரங்கல்

தலைவி : "தோழியே! கொன்றை மாலை அணிந்த கூத்தப்பெருமானின் தென்தில்லையை வணங்காத பாவிகள் போல, மனக் கலக்கம் உற்று, ஒரு பற்றுக்கோடும் இல்லாமல் வருந்துகின்ற, தீவினையையுடைய என்போலும் பெண்களுக்கு, ஒருவரும் சென்று பார்த்துப் பாதுகாப்பது இல்லாத மயிலினது முட்டையை, இளங் குரங்கு பந்துபோல உருட்டி விளையாடுகின்ற சோலைகள் நிறைந்த, மலைநாட்டை உடைய தலைவனது இயல்பும் செயலும், மிகத் துன்பம் தருவனவாக உள்ளன. யான் எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பேன்?"

['திருவினர்' என்பதும், 'இனிது' என்பதும் குறிப்பினால் முறையே 'திருவிலார்' என்றும், 'இன்னாதது' என்றும் பொருள் உணர்த்தின. "வந்து ஆய்பவரை இல்லாத மயிலின்

முட்டையை, இளம் குரங்கு பந்துபோல உருட்டி விளையாடும்'' என்றது, காதலர் பரிந்து வந்து அணைத்துப் பாதுகாவாத என்னுடைய காதல் நோயினை, நீ இத்தன்மைத்து என்று உற்று அறிகின்றிலை யாதலின், என்னுடைய கவலையின் கொடுமையினையும், காமத்தினது மென்மையையும் கருதாது, இங்ஙனம் கூறுகின்றாய் என்று, தலைவி தோழிக்கு வன்புறை எதிரழிந்து கூறும் குறிப்புடையதாகும். இதன்கண் மயில் - தலைவி; மயிலின் முட்டை - தலைவியின் காதல்நோய்; இளமந்தி - தலைவன்; வந்து ஆய்பவர் - தோழி; பந்தாடுதல்-தலைமகளின் வருத்தம் பாராமல், தலைவன் தன் மனம் சென்றவாறு ஒழுகுதல் என்று, குறிப்புப் பொருள் கொள்ள அமைந்துள்ளன.

''கான மஞ்ஞை அறைஈன் முட்டை,
வெயில்ஆடும் முசுவின் குருளை உருட்டும்
குன்ற நாடன் கேண்மை, என்றும்
நன்றுமன் வாழி தோழி! உண்கண்
நீரோடு ஒராங்குத் தணப்ப,
உள்ளாது ஆற்றல் வல்லு வோர்க்கே''

என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுளின் (38) பொருளை இத்திருக்கோவையார் செய்யுளின் பொருள், அடியொற்றி நிற்றல், அறிந்து இன்புறற்பாலது.] (276)

வாய்மைகூறி வருத்தம் தணித்தல் :

தோழி : ''சுருண்ட கூந்தலையும், பொன்னால் இயன்ற வளையல்களையும் உடைய தலைவியே! அருவருப்பு மிக்க எலும்பினையே அணியாகக் கொண்டவனும், 'என்னைத் தன்னுடைய சிறந்த திருவடிக்கு ஆட்செய்க!' என்று வெளிப்பட்டுச் சொல்லிப் பணித்தவனும் ஆகிய சிவபெருமானின் தில்லையைச் சூழ்ந்த கடலை உடைய சேர்ப்பராகிய நம் தலைவரின் சொல்லும்கூட, ஒரு பெரும் பொய்யேயாகும்

என்பதுதான் நின்னுடைய கருத்தாகுமானால், இவ்வுலகத்தில் உண்மை என்பது சிறிதும் இல்லையேயாகும்.''

[பிரமன் திருமால் முதலியவர்களின் திருமேனியாகிய எலும்பினையே இறைவன் அணியாகக் கொள்ளுதலின், அதனை 'மொய் என்பு' என்றார். மொய்—வலிமை, இழிந்தனவற்றையும் விலக்காது கைக்கொண்டு காத்தருளும் இயல்பினன் ஆதலின், சிவபெருமான் எலும்பை அணிகலனாகவும், என்னை அடிமையாகவும் கொள்வன் என்பது கருத்து.] (277)

தேறாது புலம்பல் :

தலைவி : ''அடர்ந்த கூந்தலை உடைய தோழியே! முன்னர்த் தலைவர் நமக்குக் கூறிய சொல்லின் உண்மையை அறிந்துணர்ந்து வைத்தும், என் நெஞ்சமும் நிறையும், என் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டு, நிற்க மறுக்கின்றன. பொன் போலும் ஒளிமிக்க திருமேனியை உடைய சிவபெருமானின், தில்லையைச் சென்று வணங்காத பாவிகள் அடைகின்ற வருத்தம் போல, என்னுடைய இனிய உயிரும் பொறுத்தற்கரிய வருத்தத்தினை அடைகின்றது. இவைகள் இவ்வாறு ஆவதற்குக் காரணம், யான் முன்செய்த தீவினையோ? அல்லது, பிரியும் காலம் அல்லாத இக்காலத்தின் இயல்போ? யான் ஒன்றும் அறிகின்றிலேன்.''

[நெஞ்சம் நில்லாமையாவது, தலைவி தன்னிடத்துத் தலைவரின் அன்பு எத்தகையதோ என்று ஐயப்படுதல்; நிறை நில்லாமையாவது, பெறுதற்கு இயலாமையினால், பிரிவாற்றாமையால் விளையும் காதல்நோய் புறத்தார்க்குப் புலனாதல். இங்ஙனம் துன்பம் அடைவதற்குக் காரணம், தலைவனைப் பிரிந்தும் தான் உயிரோடு இருத்தலே ஆதலின், உயிர் வாழ்தலையும் ஒரு பெருந் துன்பமாகக் கருதித் தலைவி, ''இன்னுயிரும் பொறை அரிதாம்'' என்றாள்.] (278)

காலம் மறைத்துரைத்தல் :

தோழி : ‘வெண்மையான வளையல்களை அணிந்த குற்றமற்ற தலைவியே! தினைக் கதிர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு விரும்பி, கடவுளைப் பராவிப் பூசையிட்டு, நம்மவர்கள் ஆரவாரம் செய்தனர். அப்பூசையை ஏற்றுக் கொண்ட கடவுளின் ஆணையால், மேகங்கள் காலம் அல்லாத காலத்தும் மழையைச் சொரிந்தன. அது கண்டு, ‘இது கார்காலம் போலும்’ என்று கருதித் திருப்பரங்குன்றம் ஆகிய இம்மலையின்கண், காந்தள் மலர்கள் விரிந்து மலர்ந்தன. காந்தள் மலர்கள் மலர்ந்தமை கொண்டு, கார்காலம் வந்துவிட்டது என்று நீ அஞ்சுதல் வேண்டா. இன்னும் கார்காலம் வந்திலது. நம் தலைவர் கார்காலம் வருவதற்கு முன்னர், நின்னை வரைந்து கொள்ளுதற்குப் பொருள் தேடிக் கொண்டு விரைவில் திரும்பி வந்து விடுவார்.” (279)

தூது வரவுரைத்தல் :

“வரிசையாக வளைகளைக் கைகளில் அணிந்த தலைவியே! இதோ ஒரு தூது வந்து தோன்றுகின்றது. இத்தூது, முப்புரத்தை வென்றவரும், சிற்றம்பலத்தில் நின்று ஆடுபவரும், வெள்ளியங்கிரி மலையை உடையவரும் ஆகிய சிவபெருமானது, குறைவில்லாத அருளின் பயனாக வந்து நம்மைக் கூடிய பின்னர், நம்மைப் பிரிந்து சென்றவர் ஆகிய நம் தலைவர் அனுப்பிய நல்ல தூதோ? அல்லது தலைவர் பிரியவும், உயிரோடு இருந்து கொண்டிருக்கின்ற நம்மிடத்தில் துன்பச் செய்தியைச் சொல்ல வருகின்ற அயலார்களின் தூதோ! இதனை இன்னதென்று யான் அறிகின்றிலேன். இத்தூது ஒருகால் நம் தலைவர் நமக்கு அனுப்பி வைத்த தூதாகவும் இருத்தல் கூடும்! நீ கவலை தீர்க!” (280)

தூதுகண்டு அழுங்கல் :

தலைவி : “தோழியே! நம்மோடு தொடர்பு இலவாகிய அயலவரின் தூதுகள், வருவனவும் போவனவுமாக இருக்

கின்றன. சிறந்த புலியூர்க்கண் உள்ளவனாகிய சிவபிரானின் அன்பர்களைப் போல, யான் இன்பமுறவும், உள்ளம் உருகவும் இன்பக் கலவிகளை முன்பு என்பாற் செய்தவர்; பின்னர் என்னுடைய உயிரைத் தாம் கவர்ந்து கொண்டு சென்றவர்; தம்மை என்னுடைய நெஞ்சத்தின்கண் நிலை பெற்று இருக்கும்படி வைத்தவர்; என்னால் பெரிதும் காதலிக்கப்படுபவர் ஆகிய என் தலைவர், இன்று நமக்குத் தூது ஏதும் அனுப்பாமல் வாளா இருப்பது, யாது செய்யக் கருதியோ?''

[இப்பாடல், தன் காதலன் ஆகிய தலைவன், தன்பால் நிகழ்த்திய காதற் செய்திகளை, ஒரு தலைவி தன்தோழிக்குக் கூறும் முறையிலேயே அமைந்துள்ளது. ஆயினும், இதனை அருளிச் செய்த மாணிக்கவாசகர், தம்மை ஒரு தலைவியாக வைத்து, தம் காதலராகிய சிவபெருமான், தம்பால் நிகழ்த்திய அருட் செயல்களைக் குறிப்பிடும் முறையில் அமைத்துள்ள நுண்பொருள்களையும் உணர்த்துவதாக இருத்தல், அறிந்து வியந்து மகிழற்பாலதாகும். ''சிவபெருமான் ஆகிய காதலர், என்பால் இன்பக் கலவிகள் செய்தார்; என் உள்ளம் உருகும்படியாகப் பல அருளனுபவ நலங்களைத் தந்தார்; என்னுடைய உயிருணர்வைக் கவர்ந்து கொண்டு சென்றார்; என் நெஞ்சத்தில் தம்மை என்றும் நிலைபெறும்படி இருத்தி வைத்தருளினார். இங்ஙனமெல்லாம் முன்பு செய்தருளிய சிவபெருமானாகிய காதலர், இன்று என்பால் என்ன செய்யக் கருதியிருக்கின்றாரோ, அறிகின்றிலேன்'' என்னும் மற்றொரு சிறந்த நுண்பொருளும், இச்செய்யுளின்கண் அமைந்து விளங்குகின்றது

சிவபெருமானைக் காதலர் என்றும், அவர் தம் அருட் செயல்களை இன்பக் கலவிகள் என்றும் மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிட்டுள்ள மாட்சிமை, மிக்க சிறப்புடையதாகும். இவ்வாறே, ''சிவபெருமான் என் நெஞ்சில் தம்மை இருவினான் என்றும்; எனது ஆவிகொண்டு ஏகினான் என்றும்,

என் உள்ளம் உருகத் தருவன செய்தான்'' என்றும், மாணிக்கவாசகர் சுட்டியுள்ள தொடர்கள் மிகவும் பொருள் பொதிந்தவையாகும்.] (281)

மெலிவுகண்டு செவிலிகூறல் :

செவிலி.''திருந்திய இழைகளை அணிந்தஇத்தலைவியின் மூங்கில் போன்ற தோள்கள் மெலிந்துள்ளன; மேனியின் மினுமினுப்புவாடிக் குறைந்துள்ளது. அழகிய பார்வை வேறுபட்டுத் தன்னியல்பு இழந்து நிற்கின்றது. இவ்வாற்றால் பரந்த மேகலையை அணிந்த இத்தலைவியானவள், முன்பு கொண்டிருந்த இயல்புகளை உடையவளாகக் காணப்பட வில்லை. இத்தலைவி ஒருகால், பவளம் போன்று சிவந்த திருமேனியை உடையவரும், தேவர்க்குத் தேவனும், சிற்றம்பலத்தானும் ஆகிய சிவபெருமானின் புதல்வனாகிய, முருகனின் ஆட்சியிற் பட்டனள் (தெய்வக் குற்றம் உற்றனள்) போலும்'' (282)

கட்டு வைப்பித்தல் :

''சாலினி (கட்டுவித்தி) ஆகிய தாயே! எம் தலைவியின் பொன்னிறமான அழகுத் தேமல் (சுணங்கு) பொருந்திய கொங்கைகள், சூதாடு கருவியின் தன்மையை அடையவில்லை. சொற்கள் குதலைமை நீங்கி விளங்குந் தன்மையைப் பெறவில்லை. மேலும் இவள், நன்மையும் தீமையும் ஆராய்ந்தறிகின்ற பெதும்பைப் பருவத்தை இன்னும் அடைந்திலள். ஆதலின் இத்தகைய மிக இளம்பருவமுடைய இவள், காதல் வாய்ப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்று கருதவும் வாய்ப்பில்லை. அசுரர்களின் நிணம் பொருந்திய சூலப் படையை உடைய சிவபெருமானின் சிற்றம்பலத்தை நெஞ்சில் நினையாத பாவிகளைப் போல, இந்தப் பெண்ணுக்கு வந்து நேர்ந்த நோய், இன்னதென்று தெளிய அறிந்து சொல்லுவீராக!'' (283)

கலக்க முற்று நிற்றல் :

தோழி: (தனக்குள்) ''நம் தலைவியின் மையல் நிலையைக் கண்டு ஐயுற்று, செவிலித்தாய் கட்டுவித்தியின்பாற் சென்று, 'இவளுக்கு உற்ற நோய் யாது? என்று ஆராய்ந்து சொல்லுக' என்று வேண்டிக் கொள்கின்றாள். இனி இக்கட்டுவித்தி, நம் தலைவியின் உள்ளம் தலைவன்பாற் படர்ந்து சென்ற காதற் செய்திகளையும், அயலகத்துப் பெண்கள் அலர்தூற்றிச் சுட்டிக் கூறத் துணியாத பழிமொழிகளையும் நம்முடைய நாணம் அழியவும், நமது பெரிய குடிக்கு மாசு ஏற்படவும், தில்லையம்பலவனைக் குருமுகத்தால் அறியாத பாவிகளைப் போல நாம் வருந்தவும், ஊரவர் யாவரும் அறியுமாறு வெளிப்படுத்திக் கூறிவிடவும்கூட நேருமே! இனி நாம் என் செய்வோம்?'' (284)

கட்டுவித்தி கூறல் :

கட்டுவித்தி : ''குயிலோசை போலும் சொல்லை உடைய மலைமகளை ஒருபாகத்தில் உடையவனும், சிற்றம்பலத்தின் கண் உள்ளவனும், இன்ன தன்மையன் என்று கூறவொண்ணாத இயல்பினை உடையவனும் ஆகிய, சிவபெருமானின் புதல்வனாகிய முருகப்பெருமானின் ஊர்தியாகிய மயிலும், அவனது கொடியில் உள்ள கோழியும், வலிமை மிகுந்த சூரபதுமனைக் கொன்ற அவனது வீரவேலும், அவனது அழகிய திருவுருவமும், இதோ, இம் முறத்தில் உள்ள நெல்லில் தோன்றுவதைக் காணுங்கள்! இக்குறிகளெல்லாம் எதனை உணர்த்துகின்றன? இப் பெண்ணுக்கு ''முருகு அணங்கு'' (முருகனால் நோய்) ஏற்பட்டுள்ளது என்பது திண்ணம்.'' (285)

வேலனையழைத்தல் :

நற்றாய் : ''காலனைச் செற்ற காலகாலனும், என்னிடத்து அணியனாய் எளியனாய்ப் புகுந்து நின்றவனும், ஆகிய

சிவபெருமானின் திருவெண்காடு என்னும் தலத்தைப் போன்ற இப்பெண் இந்தக் குடியில் பிறந்து, வெறியாடு வித்தல் ஆகிய பெரியதொரு பழிச் செயலை, யாம் மேற்கொள்ளுமாறு செய்துவிட்டாள். இனி வேறு வழியில்லை. அந்தோ! வேலன் ஈண்டுப் புகுந்து வெறியாடு வானாக. அவ்வெறியாடலின்கண், ஐயகோ! வெள்ளாடும் பலியாக அறுக்கப் பெறுவதாக!''

[வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல் குடியின் பெருமைக்கு இழுக்கு என்பாள் ''இப்பரிசினில் நிற்பித்த'' என வெறுப் புற்றுக் கூறினாள். வேலனின் வெறியாட்டில் நிகழும் மறி அறுத்தல் (ஆடுவெட்டுதல்) தனக்கு உடன் பாடு அன்மையின், அவ்வெறுப்புத் தோன்ற 'வெறியாடுக' என்றதனோடு அமையாது, 'மறி அறுக்க' என வேறு பிரித்துக் கூறினாள். முயற்சியின்றி எளிதாகச் செய்ததனாலும், இரக்கத்தால் மென்மையாக எற்றுதலாலும், ''காலன் புகுந்து அவியக் கழல் வைத்து, எழில்தில்லை நின்ற மேலன்'' என்று சிறப்பித்தார். பாலன் என்னும் ஆண்பாற் சொல் ஈண்டுப் பெண்பால் குறித்து வந்தது.] (286)

இன்னலெய்தல் :

தலைவி: (தனக்குள்) ''பிரமனும் திருமாலும் முறையே வானில் உயரப் பறந்து சென்றும், நிலத்தின் கீழ்ப்புக்குத் தாழ்ந்து சென்றும், தேடிக் காண இயலாத சிவபிரானின் சிற்றம்பலத்தைத் தொழாத பாவிகளைப் போலத் துயரமுற்று, வெறியாடல் எடுத்தும், மறியின் உயிரைப் போக்கியும்கூட, காதல் நோயால் ஏற்பட்ட நமது பசலை நிறம் நீங்காவிட்டால், அயலார்கள் யாது பேசுவர்? 'இவள் முருகணங்கு உற்றாள் அல்லள். எவனோ ஓர் ஆடவனையே இவள் களவிற் காதலித்துள்ளாள்' என்றன்றோ, என் களவொழுக்கம் உணர்ந்து கொண்டு, அயலார்கள் என்னை இகழ்வர்? நம்முடைய பசலை நிறம், தலைவரின் பால்,

நாம் கொண்ட காதல் நோயால் விளைந்தது ஆதலின், அஃது அதற்குச் சிறிதும் தொடர்பு இல்லாத வெறியாட்டு ஆகிய வேறொரு காரணத்தால் நீங்குமோ? நீங்கின், 'இவள்நம்பால் உண்மையிற் காதல் கொண்டவள் அல்லள்' என்றன்றோ நம் தலைவர் நம்மைப் பற்றித் தவறாக நினைத்துவிடுவர். அதன்பின், அந்தோ! அவருக்கு நாம் என்ன உறவும் அன்பும் உடையமாவோம்? நம் பசலை நிறம் நீங்குதல், நீங்காமை யாகிய இருதிறத்தாலும், நாம் உயிர் வாழ்தல் அரிது, இனி என்செய்வோம்?'' (287)

வெறிவிலக்குவிக்க நினைதல் :

தலைவி: (தனக்குள்) 'சிவபிரானின் தில்லையைத் தொழாதவர்களைப் போல, நான் என்காதல் நோயால் பெரிதும் வருந்துகின்றேன். ஆயினும், இதனை என்னோடு பிரிவற ஒன்றியிருக்கும் உயிர்போன்ற தோழியாகிய இவளுக்கும்கூட, நாணத்தினால் வெளிப்படச் சொல்ல முடியாமல் இருக்கின்றேன். சொல்லாமலே வாளா இருந்து விட்டாலும், வேறு வழியில் யான் உயிர் வாழ்தல் இயலாது. மணற் குன்றுகள் நிறைந்த துறையை உடைய தலைவன்பால் மிகவும் காதல்கொண்ட யான் மிக மறைவான இக்காதலை, என் உயிர்போலும் தோழியாகிய இவளுக்கு, என் நாணத்தைத் துறந்து குறிப்பாகவேனும் சொல்லிவிடக் கடவேன். இறையருள் தலைக்கூட்ட நம்மைப் புணர்ந்து சென்ற காதலர், உண்டாக்கியது இக்காதல் நோய். இந் நோயைத் தீர்க்கத் தகுவோர், அக் காதலரே ஆவதல்லது, அதற்குச் சிறிதும் தொடர்பில்லாத முருகனோ பிறரோ, அதனைத் தீர்த்தல் எங்ஙனம்? தீர்ப்பின், அஃது எத்துணை இழிவு!'' (288)

அறத்தொடு நிற்றலை உரைத்தல் :

''ஒளி வீசும் குழையை அணிந்த தோழியே! என்னுடைய மனத்தையும் வாயையும் விட்டு நீங்காத, சிவபிரானின்

தில்லையை வாழ்த்துபவர்கள், எவ்வளவு தூய்மை உடையவர்களோ, அவ்வளவு தூய்மை யுடையவள் யான். எனக்குச் சிறிதும் தீங்கு கரந்த உள்ளம் இல்லை. ஒருகால் நீ என்னை நம்பவில்லையாயின், நீ நம்பும்படி நினக்குக் கடுமையான சூள் (சபதம்) செய்து தருகின்றேன் என்னை அயலார்கள் ஏசுவதாயின் ஏசுக! ஊர்மக்கள் நகுவதாயின் நகுக! நம் அன்னையும் வெகுள்வதாயின் வெகுள்க! இவர்கள் மட்டுமேயன்றி, நீயும் என்னை முனிவதாயின் முனிக! யான் நடந்ததனை நடந்தபடி நின்பாற் கூறுகின்றேன். கேட்பாயாக!'' (289)

அறத்தொடு நிற்றல் :

''ஆருயிர்த் தோழியே! முன்னொருநாள் நாமும் நம் தோழியருமாகக் கடற்கரைச் சோலையின்கண் மணற்சிற்றில் அமைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். அதுபோது அவ்விடத்தே, இளமையும் அழகும் மிக்க தோன்றலாகிய ஓர் ஆண்மகன் வந்தான். வந்த அவன் ''அழகிய வளையல்களை அணிந்த பெண்களே! நுங்களுடைய மணலால் அமைத்த வீட்டிற்குயான் விருந்தினனாக வந்துள்ளேன். நும்முடைய மணல் வீட்டில் சிறிது தங்கி, உணவு கொள்ள விரும்புகின்றேன்'' என்று சொல்லி நின்றான். அச்சமயத்தில், சிவபிரானது புலியூர் எல்லையின்கண் கீழ்க்காற்று எழுந்து மிகுதியாக வீசிற்று. அதனால் கடல்நீர், கரைமேலே மிகுதியாகப் பொங்கிப் பெருகிச் சீறிவந்து மோதுவதாயிற்று. அப்போது அவ் அலை வெள்ளத்தில் அழுந்தி நான் இறந்து போகாமல் என்னைக் கையாற் பற்றி அணைத்து, என் உயிரைக் காப்பாற்றி, எனக்கு என் உயிரைக் கொடுத்து விட்டு, வீரக் கழலணிந்த அவ்வெற்றித் திருமகன், கண்டல் என்னும் மரங்கள் மிகுதியாக வளர்ந்து அழகு செய்கின்ற அக்கடற்கரைச் சேரியின்கண்சென்று மறைந்தான். இதுவே

நிகழ்ந்த செய்தி. இதனையான் நினக்கு ஒளிவு மறைவு இன்றி, நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்தபடி உள்ளவாறு எடுத்துக் கூறிவிட்டேன். இனி நீ தக்கது செய்வாயாக!''

['தோன்றல்' என்றதானால், தலைவி தலைவனது இளமை அழகு பெருமை குடிச்சிறப்பு முதலியவற்றைக் குறித்தாள். 'கழலவன்' என்றதனால் தலைவனின் வீரமும் வெற்றியும் குறிக்கப்பட்டன. யான்அவனைத் தேடிச் சென்றிலேன், என்னை அவன்தேடிக் கொண்டு வந்தான் என்பாள் 'வந்துநின்ற பொழுது' என்றாள். வந்தவிருந்தினரை விலக்குதல் முறையன்று ஆகலின் விலக்காதிருந்தேன் என்பாள் "உண்டலுற்றேம் என்று வந்துநின்றான்" என்றாள். தலைவனின் பெருமித வுணர்வைப் புலப்படுத்த ஒருமையால் அன்றிப் பன்மையாற் கூறினாள். கடலின் அலை பெருகியதற்குக் காரணம் கூறுவாள் 'கொண்டல் உற்று ஏறும் கடல்' என்றாள். கொண்டல் - கீழ்த் திசைக் காற்று. அவன் செய்த நன்றி இது என்பாள் "எம் உயிர் கொண்டு தந்தான்" என்றாள். என்னுயிரைத் தான் கொண்டான், தன்னுயிரை எனக்குத் தந்தான் என்பது கருத்து. முதன் முதற் கண்ட அளவிலேயே ஈருயிரும் ஒருயிராயின ஆதலின் 'எம்உயிர்' என்றாள் என்றலும் ஒன்று. இதனால் மெய்யுறு புணர்ச்சியும் கூறினாளாயிற்று. நன்றி மறப்பது நன்றன்று ஆகலானும், உற்றார்க்குரியர் பொற்றொடி மகளிர் என்பது உலகியல் ஆகலானும், யான் அத்தலைவனைக் காதலிக்கின்றேன், யான் அவனையே மணத்தற்கு உரியேன் என்று, நீ செவிலித்தாய் நற்றாய் முதலிய நம்மவர்களுக்குக்கூறி, தோழியே! ஆவனவற்றை விரைந்து செய்க! என்பது இப்பாடலின் கருத்து.] (290)

ஐயந்தீரக் கூறல் :

தோழி : "வேல் போலும் கண்ணை உடைய தலைவியே! தில்லைக் கூத்தனின் தாள்களைத் தன்முடிக்கு மலராக

அளிகின்ற துறைவராகிய நம் தலைவருக்கு நேர்ந்த பழிகளை, நம் தாய் முன்னரே அறிவாள். அது மட்டுமின்றி, அதனை உலகத்தாரும் அறிவர். ஆதலால் நமக்கும் நம் தலைவருக்கும் இடையே நிகழ்ந்துவரும் காதற் களவொழுக்கத்தை நாம் நம் தாய் தந்தையருக்கும் உறவினர்க்கும், உள்ளபடி எடுத்துக்கூறி அறத்தொடு நிற்றலே நமக்கு முறைமையாகும். அங்ஙனம் அறத்தொடு நிற்குமிடத்து, நம் தலைவருக்குப் பழி நேரும்படி யான் எதனையேனும் கூறிவிடுவேனோ என்று, நீ சிறிதும் ஐயுற்றுக் கவலைப்பட வேண்டுவதில்லை. யான் நம் குடிக்கு அலர் கூறினும், நம் தலைவருக்குப்பழி நேரும்படி எதனையும் கூறமாட்டேன்.'' (291)

வெறிவிலக்கல் :

''வெறியாட்டில் தெய்வமேறி ஆடுகின்றவேலனே! இவ்வெறியாட்டு விழாவின்கண். வேரி(கள்) உண்ணுதற்கு விதி உடையவர்கள், அதனை உண்பார்களாக! யாம் அதனை வேண்டாம் என்று விலக்கவில்லை. அம்பலமாகிய இருப் பிடத்தை உடையவனாகிய சிவபெருமானின் திருப்பரங் குன்றத்தில், பொங்கிப் பரவிப் பெருகிய வெள்ளத்தினால் யாம் ஈர்க்கப்பட்டு அடித்துச் செல்லப்பட, அங்கு எம்மை அவ்வெள்ளத்தினின்று எடுத்துக் காப்பதன் பொருட்டு, தற்செயலாக வந்த தலைவனின் ஒளிமிகுந்த தோள்கள் இருக்கும்பொழுது, அவற்றை விட்டு விட்டு, இத்தலைவிக்கு உற்ற நோயைத் தீர்ப்பதற்கு வேறு ஓர் உபாயத்தைக் கருது கின்ற வெறியாட்டுத் தெய்வமே! நின்னைப்போன்ற அறிவுடையவர்கள், இவ்வுலகத்தில் இப்பொழுது வேறுயாரும் இல்லை.''

(தலைவி உற்ற நோய்க்குக் காரணம், அருவியின் வெள்ளத்திவின்று அவளைக் காத்து உதவிய தலைவனின் தோள்களே யாகும். அத்தலைவனை மணந்து அவனது

தோள்களைத் தழுவி அணைதலே, தலைவியின் நோய் தீர்தற்கு உரியமருந்தாகும். இதனைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், தலைவியின் நோய்க்கு வேறு ஏதோ காரணம் இருப்பதுபோல எண்ணிக் கொண்டு, இவ் வெறியாட்டு நிகழ்த்துதலும், இதன்கண் வேலன் தெய்வம் ஏறினான் போல நடித்துப் பல கூறி ஏமாற்றுதலும், அறிவுடைமை யன்று என்பது, இத் தோழி கூற்றின் கருத்து. தோழியின் இக்கூற்றைக் கேட்டுத் தலைவியின் தாய் தந்தையரும் பிறரும், நீ கூறுவது என்ன என்று விவரமாக வினவத் தலைப்படுவர். அப்போது தோழி அறத்தொடு நின்று, தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்துள்ள காதல் ஒழுக்கத்தினை விளக்கிக் கூறுவள் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து). (292)

செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடுநிற்றல் :

"செவிலித் தாயே! இன்றுயான் என் உள்ளத்தில் களிப்பு மிகப் பெற்று, மகிழ்ச்சியில் இன்புற்றுத் திளைக்கும் வண்ணம் தன்னுடைய கழலணிந்த திருவடிகளை எனக்கு அளித்தருள்கின்ற அம்பலவாணரின் கயிலாயமலைக்கண், எமது தினைப் புனத்தின்கண் வரும் சிவந்த வாயை உடைய பசுமையான கிளிகளைத் துரத்தி நாங்கள் காவல் புரிகின்ற இடத்திற்கு வந்த, தலைவர் ஒருவர், எங்கள் மீது பாய்ந்து கொல்ல வந்த மதயானையைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொன்றார். இச்செய்தியை யான் நினக்குக் கூறிவிட்டேன் இனி நீ அடுத்துச் செய்யத் தக்கதனைச் செய்வாயாக!" (293)

நற்றாய்க்குச் செவிலி அறத்தொடு நிற்றல் :

செவிலி : "தேவர்கள் தம் தலையைச் சாய்த்து வணங்கியும் வாழ்த்தியும் போற்றுகின்ற திருச்சிற்றம்பலவனின், கயிலை மலையின்கண் இடைவிடாது பயின்று பழகி வரும் செல்வியும், இளமை மிக்கவளும் ஆகிய நம் புதல்வியின்

சிறப்பினை என் சொல்லிப் புகழ்வேன். முதன் முதலாகத் தோன்றும் இரண்டு பற்களும் முளைக்கப் பெறாத மிக இளம் பருவத்தில் தானே, இவள் பெரிதும் அறிவு முதிர்ந்து திகழ்கின்றாள்.''

(தன்னைக் களிற்றினிடமிருந்து காப்பாற்றி உதவிய வீரத் தோன்றலையே, இவள் தன் கணவனாக வரித்துக் கொண்டு, காதலித்துக் கற்பொழுக்க நெறியில் நிற்கத் தலைப்பட்டுவிட்டாள். மிக இளம் பருவத்தினளாயிருந்தும், இவளுக்கு இத்தகைய கடமைப் பொறுப்புணர்வுமிக்க கற்பொழுக்கம் வாய்த்தமை, பெரிதும் வியந்து போற்றத் தக்கதாகும்.) (294)

தேர்வரவு கூறல் :

தோழி : ''மெல்லிய இயல்பை உடைய தலைவியே, வண்டினங்கள் ஆரவாரித்து, தேனை அருந்தும் கொன்றை மலரை அணிந்த தில்லையம்பலவனின் கரிய கடலிடத்தில், பறவைக் கூட்டங்கள் ஆரவாரிக்கவும், கரைமீது வந்து மோதும் அலைகள் ஆரவாரிக்கவும், மங்கலவாழ்த்துக் கூறும் புலவர் கூட்டங்கள் மகிழ்ச்சியினால் ஆரவாரிக்கவும், நறுமணத்தின் இனிமையினால் வண்டுகள் ஆரவாரிக்கவும், வெண்மையான வலம்புரிச் சங்கு ஒலிக்கவும், இதோ இந்தப் பெரிய தேர் வந்து கொண்டிருக்கிறது.'' (295)

மணமுரசு கேட்டு மகிழ்ந்துரைத்தல் :

மனையிலுள்ளோர் : ''பழையவராகிய பிரமன் திருமால் முதலியவர்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ளவரும், நெற்றிக் கண்ணை உடையவரும் ஆகிய சிவபிரானின், கடல்சூழ்ந்த தில்லைமாநகரைப் போன்றவளும், வாரால் கட்டப்படும் நிலையை எய்திய முலைகளையுடையவளுமாகிய தலைவிக்குத் திருமணம் என்பதனை அறிவித்து மணமுரசு ஒலிக்கின்றது. அதனால் நாம் வாயில்கள் தோறும் மங்கல

நீர் நிறைந்த பூரணபொற்குடத்தை வைப்போம். மணியும் முத்தும் பொன்னின்கண் அழுத்திச் செய்யப்பெற்ற தோரணத்தினை எங்கும் கட்டுவோம். திருமணநிகழ்ச்சியின் அறிகுறியாகப் பலவகை மங்கலத்தூரியங்கள் எங்கும் முழங்கச் செய்வோம்!'' (296)

ஐயுற்றுக் கலங்கல் :

தலைவி : ''நமது சிறந்த இல்லத்தின்கண், மிகவும் மகிழ்ச்சி பெருகுமாறு முழங்குகின்ற இப்பெரிய முரசத்தின் ஒலியானது, பிறவியால் வரும் துன்பமும் இன்பமும் கெட்டொழிய, இயல்பாகிய பேரின்பத்தை, யாவராயினும் அன்பராயினார்க்கு வரையாது கொடுப்பவனும், தேனை உண்டு வண்டுகள் இன்புற்றொலிக்கும் சோலைகள் நிறைந்த தில்லைக்கண் உள்ளவனுமாகிய சிவபிரானின் திருமலையில், நம்மை எதிர்த்துக் கொல்லவந்த மத யானையைக் கொன்று, நம்மைக் காப்பாற்றிய தலைவரின் பொருட்டோ? அல்லது நம்முடன் யாதோர் இயைபும் இல்லாத அயலவர் பொருட்டோ? யான் அறிகின்றிலேன்.'' (297)

நிதிவரவுகூறா நிற்றல் :

தோழி : ''தலைவியே! கடையாகிய என்னிடத்தும், யான் பிற தெய்வங்களை வணங்கி வருந்தாதபடி, என்பால் இரக்கம் கொண்டு, தனது கடைக்கண் நோக்கத்தினை வைத்தருளிய சங்கரனார் ஆகிய சிவபெருமானின் திருமலையின் கண் தமக்கு ஒரு பயனையும் கருதாமல், நமக்கு இறுதியைப் பயக்கவிருந்த ஒரு கொடிய மதயானையை, அன்றொரு நாள் வென்று கொன்றவராகிய நம் தலைவர், நம்மவர் விரும்பியபடியே, அருங்கலங்கள் பலவும் கொடுத்து நின்னை வரைந்து மணம் செய்து கொள்வதற்காகச் செல்வத் திரளெலாம் கொணர்ந்து சேர்ப்பித்து விட்டார். இதோ! நம் வீட்டு வாயிலின் முன்பெருஞ் செல்வம் வந்து குவிந்து கிடக்கின்றது. இதனை நீ காண்பாயாக!'' (298)

19. மணஞ்சிறப்புரைத்தல்

[தலைவனும் தலைமகளும் வரைந்து கொண்ட பின்னர், அவர்களுக்கு நிகழ்ந்த திருமணத்தின் சிறப்பினை விவரித்துக் கூறுதல்].

மணமுரசு கூறல் :

தோழி : ''அழகிய சிறந்த மேகலையை அணிந்த தலைவியே! அரி அயன் முதலிய யாவர்க்கும் முற்பட்ட அரசனாகத் திகழ்கின்ற மிகப் பெரியவனாயினும், மிக எளியவனாய்த் தில்லையம்பலத்தின்கண் ஆடுகின்ற முதல்வன் ஆகிய சிவபிரானின் திருவருளைப் பெற்றவர்கள்போல நாம் துயர் தீர்ந்து மகிழும்படி, தேன் பெருக்கும் மலையின்கண் யானையினை வென்று கொன்ற நமது காதலராகிய தலைவரின் முரசானது, நமது இல்லின்கண் பெரிதும் ஒலியா நின்றது. அதுமட்டுமின்றி, வெறியாடல் காரணமாக ஒலித்த முருகியம் நீங்கா நின்றது. எனவே நாம் நம் காதலரை மணந்து கொள்ளப் போவது திண்ணம். இனி நமக்கு யாது குறை?'' (299)

மகிழ்ந்துரைத்தல் :

''அன்பர்கள் துதிக்க, அவர்கள்பால் தான் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற சிறப்பு மிக்க பெருந்துதிப்பாடல்களை, என்னிடமிருந்து தானே உண்டாக்கிக் கொண்டவனும், யான் எப்பொழுதும் நினைத்து மகிழும்வண்ணம் சுவை மிக்க மருந்தாக விளங்குபவனும், திசைமுகன் திருமால் ஆகியவர்களுக்கு அரியவனும் ஆகிய சிவபெருமானின் தில்லையின்கண், சிலம்பனாகிய எம் தலைவன் கொணர்ந்து தந்த பெறுதற்கரிய தழை உடைகள், இப்பொழுது தீயை முன்னர் வலங்கொண்டு, பின்னர் வசிட்ட முனிவரின் இடப்பக்கத்தில் தோன்றும் அருந்ததியினைக் காணுகின்ற வரையிலும், தில்லையை வாழ்த்திய வர்களைப் போலவே வாடாதிருந்து விளங்கின''

(திகழுதல் விளங்குதல். தில்லையை வாழ்த்துபவர்கள் எக்காலத்தும் எதனாலும் வாட்டமின்றி மகிழ்ச்சியுற்று விளங்குவர். அது போலச் சிலம்பன் தந்த தழையும் வாடாதிருந்தது என்பாள், “தில்லைவாழ்த்தினர் போலத் திவண்டன” என்றாள். தழைகளை வாடவிடாமல் வைத்திருந்து, அத் தழையின் துணையே பற்றுக் கோடாக, தலைமகள் ஆற்றியிருந்தாள் எனத் தோழி தலைவியைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தாள். திவண்டன என்பதற்குத் தழை வாடாதிருந்து தலைவியைத் தீண்டி இன்புறுத்தின என்று பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். தழைகள் வாடா திருந்தன என்பது, தான் முன்னர்த் தலைவன் தந்த தழையினை ஏற்ற நல்ல முகூர்த்தத்தினை நயந்து வியந்து கொண்டாடுதற்கு) (300)

வழிபாடு கூறல் :

தோழி : “அன்பு மிக்க அருமைத் தாயே! மேகம் போலும் நீலநிறமான கண்டத்தை உடைய சிவபிரானின் தில்லையை வணங்குகின்ற எம்முடைய தலைவரும், எம் தலைவியும் உயிரும் உடம்பும்போல, ஒருவரை யொருவர் இன்றியமை யாத இயல்பினராக உள்ளனர். அதனால் அவர் எம் தலைவி யின் நெஞ்சகத்திலிருந்து ஒரு சிறிதும் நீங்காமல் உள்ளார். தாமரைப் பூவைச் சேர்ந்த தேனும், சந்தன மரமும் இடத்து நிகழ்பொருளும் இடமுமாய் இயைந்து, தம் பெருமையைப் புலப்படுத்துவது போல, எம் தலைவரும் தலைவியும் ஒருவரோடு ஒருவர் இணைந்து பிணைந்து இயைந்து சிறந்து விளங்குகின்றனர். தலைவர் தலைவியின் வழிபாட்டிற்கு இயைந்துநின்று ஏற்புற நடந்து கொள்ளுகின்றார். இருவரின் வாழ்க்கையும் இனிது நிகழ்ந்து வருகின்றது.”

(‘எண்ணகலார்’ என்றதனால் காதலியாதலும், ‘கற்பின் நிற்பர்’ என்றதனால் வாழ்க்கைத் துணையாதலும் கூறப் பட்டன. தலைவர் உடலாக உள்ளார். தலைவி உயிராக

உள்ளாள். தலைவர் தாமரையாக அமைய, தலைவி தாமரை மலர்களில் ஊறும் வேரி (தேன்)ஆகத் திகழ்கின்றாள் என்பார் ''சீரியல் ஆவியும் யாக்கையும் என்னச் சிறந்து, கமலம் கலந்த வேரியும் சந்தும் வியல் தந்தெனக் கற்பின் நிற்பர்'' என்று தோழி செவிலிக்குக் கூறினாள். ''காரியல் கண்டர் வண் தில்லை வணங்கும் காவலர்'' என்றதனால், இவர்களின் இல்வாழ்க்கை இன்று போலவே என்றும் இனிது நிகழும் என்பது குறிக்கப்பெற்றது.) (301)

வாழ்க்கை நலங்கூறல் :

செவிலி : ''தொண்டர்களின் கூட்டத்தைத் தேடிச் சென்று சேருகின்ற, சுடர்கழலை உடைய சிவபிரானின் தில்லை நகரில், யான் கண்ட நம் புதல்வியின் இல்லம், நம் இல்லத்தைப் போன்று உள்ளது. நம் புதல்வியின் கணவனாகிய திண்தோள்வீரன், நின் கொழுநனைப் போன்றே சிறந்தவனாக உள்ளான். நம் புதல்விக்குக் குற்றேவல் புரிபவள் என்னைப் போன்றவளாகவே இருக்கின்றாள். நம் புதல்வியின் இல்லத்திற்கு அயலிலுள்ளோர், நம் இல்லத்திற்கு அயலில் உள்ளவர்களைப் போலவே நல்லவர்களாக உள்ளனர். நம் புதல்வியாகிய தலைவியின் வாழ்க்கை, எல்லா வகையாலும், நல்லபடியே அமைந்து நடைபெற்று வருகின்றது.''

(தலைவனின் ஆண்மை கூறுவாள், ''திண்தோளவன்'' என்றும், தலைவியின்பால் அவன் கொண்டுள்ள அன்பும் பரிவும் குழைவும் உணர்த்த ''மென் தோளவன்'' என்றும் கூறினாள். ஆடவனின் தோளைத் திண்ணிது என்று குறிப்பதே பொருத்தமும் மரபும் ஆயினும், தலைவியாகிய தன் புதல்வி அணைத்துத் தழுவுங்கால், ஊற்று இன்பம் மிக விளைவிக்க வல்லன வாதலை உணர்த்த, தலைவனின் தோளிற்கு மென்மை கூறினாள்.)

(302)

காதல் கட்டுரைத்தல் :

"திருமுடி போலக் கட்டப்பெற்ற அழகிய நீண்ட சடையை உடைய சிவபெருமானின் தில்லையைப் போன்ற நம் புதல்வியின் காதலன், இவளது இடை இற்றுப்போய் விடும் என்று கருதி அணிகலன்களைப் பூட்டி, வீணே அழகு செய்யமாட்டான். மென்மையான கால்கள் வருந்துமே என்று அஞ்சி மலரின்மேல் அன்றி, வெறும் தவிசினை மிதித்து நடந்து செல்லுமாறு விடமாட்டான். வண்டுகள் வந்து மொய்த்துச் சுமையினை மிகுதியாக்கி விடுமே என்று அஞ்சிக் கூந்தலில் மலர்களையும் சூட்டமாட்டான். இது மட்டுமோ, மிகுந்த பாரமாகிவிடும் என்று கருதி இவளது நெற்றியில் பொட்டும் இடுதற்கு இசையமாட்டான். நம் மகள் மீது அவளுடைய காதலன் கொண்டுள்ள அளப்பரும் காதல் திறம் இது!" (303)

கற்பறிவித்தல் :

"தெய்வங்கள் எல்லாம் வணங்கும் திருவடிகளை உடைய சிவபிரானின், தில்லைச் சிற்றம்பலம் போன்ற நம் புதல்வி, தன் காதற் கணவனைத் தவிர, வேறு எந்தத் தெய்வத்தையும் எஞ்ஞான்றும் பணிந்து அறியாள். அவ்வாறே, அவளது காதலனும், தனக்குத் திறைகொடாத பகைவரை அடக்கிப் பணியச் செய்து திறை கொள்ளச் சென்றாலும் அன்றன்றும் அவளது இல்லத்திற்குப் திரும்பி வந்து சேர்தல் அல்லாமல், அவளைப் பிரிந்து வேறு எங்கும் தங்கி அறியமாட்டான். கடலில் தோன்றும் மணி போலப் பெருங்குடியில் பிறந்த தூயோராகிய இவ் இருவரின் இயல்பும், இங்ஙனம் பெரிதும் சிறந்து திகழ்கின்றது." (304)

கற்புப் பயப்புரைத்தல் :

"நுட்பமான சிற்பங்கள் விளங்கும் திண்ணிய மதில்களை உடைய தில்லையில் உள்ள சிற்றம்பலவனின் திருப்

பூவணம் போன்றவளாகிய நம் புதல்வியின் கற்பு, அந்திக் காலத்தில் தோன்றும் வடமீனாகிய அருந்ததியையும் வெற்றி கொள்ளும். அத்தகைய அவளது கற்பின் மாட்சிமையால், அவளது காதற் கணவன் மேற்கொள்ளும் செயல்களெல்லாம், ஒரு சிறிதும் இடையூறு இன்றிச் சிறப்புடன் நிறைவேறும். எனவே அவன் ஊர்ந்துசெல்லும் மதகளிறு நாடு கடந்து நெடுந் தொலைவு செல்ல நேரினும், அன்றன்று அவனது இல்லின்கண் யானைகள் சுட்டப்படும் பந்திகளிலன்றி, வேறு எவ்விடத்திலும் தங்கமாட்டாது.''

(விண்மீன்கள் பலவும் அவ்வப்போது நிலை பெயர்ந்து செல்லா நிற்கவும், வடமீன் (Pole Star) என்னும் அருந்ததி நட்சத்திரம் மட்டும், என்றும் ஓரிடத்திலேயே நிலைபெற்று நிற்கும். அதுபோலக் கற்பு என்பதும், ஒருவர்மாட்டுக் கொண்ட காதலின் நெறியும் நிலையும் மாறாமல், என்றும் ஒரு தன்மையாய் விளங்குவது ஆதலின் அதற்கு ''வடமீன்'' உவமையாகக் கூறப்பெறும். அஃது அந்திக் காலத்தில் கற்புடை மகளிரால் தொழப்பெறுதலின் ''அந்திவாய் வடமீன்' எனப்பட்டது. கணவன் ஒருவன் மேற்கொள்ளும் செயல்கள் அனைத்தும் வெற்றியுற நிகழ்வதற்குப் பெரிதும் துணை புரிவது, அவனுடைய அறிவு திரு ஆற்றல் முதலியன மட்டுமே யல்லாமல், அவனது மனைவியின் கற்புநலனே என்பது, இப் பாடலின்கண் உரையாசிரியரால் நுண்ணிதில் விளக்கப் பெற்றுள்ளது. ''கற்புப்பயந்த அற்புதமாவது, படி கடந்தும் கடிது வரும் வண்ணம் எடுத்துக் கொண்ட வினையை இடையூறு இன்றி இனிது முடித்தல்'' எனவரும் உரையாசிரியரின் விளக்கம் பொன்னினும் மணியினும் போற்றத் தக்கதாகும்.) (305)

மருவுதலுரைத்தல் :

''அரசனது பகைமுனை மேல் ஏவப்பட்டுச் சென்ற வழியும், நம் மகளின் கணவனும், பெரிய அரியேறு (சிங்கம்)

போன்றவனும் ஆகிய தலைவனின் தேரானது, தனது நிலையான இடத்தில் அன்றி, வேறு எங்கும் தங்காது; வரகுணன் என்னும் பாண்டிய மன்னனால் துதிக்கப்படும் சிற்றம்பலவனும், பிற தேவர்களுக்கெல்லாம் முற்பட்ட முதல்வனும் ஆகிய சிவபெருமானின் மூவலூர் என்னும் தலத்தைப் போன்ற அழகும் சிறப்புமுடைய நம் மகளும், தனது கணவனைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் மனத்தாலும் நினைக்கமாட்டாள்.'' (306)

கலவியின்பம் கூறல் :

''தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரது காதலும் களிப்பும், இன்ப வெள்ளத்தில் திளைக்கப் புகுகின்ற ஓர் உயிரானது, ஓர் உடம்பினால் இன்பம் துய்த்தல் ஆராமை காரணமாக, இரண்டு உடம்புகளைக் கொண்டு, அவ்வின்ப வெள்ளத்தில் கிடந்து திளைத்து மகிழ்ந்ததுபோலும். அது மட்டுமே அன்றித் தில்லையம்பலவனின் திருவருளைப் பெற்றவர்களின் இன்பம் போல, இவர்கள் எய்தி நுகரும் இன்பமும், ஒரு காலத்தும் குறைவுபடாமல் மேன்மேற் பெருகி வளரும்; இவர்களின் சேர்த்தியாகிய அணி நலமும் (அழகும்கூட) முதுமையுறாது எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மையுற்று இளமை வளம் நிறைந்து திகழும்.'' (307)

(20) ஓதற்பிரிவு

(தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொண்ட தலைவன், முன்னரே ஒப்பு உயர்வற ஓதிமுடித்தான் ஆயினும், தான் ஓதிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பனவற்றின் வேறாக, உறுதிப் பொருள்கள் வேறு உளவோ என்று ஆராய விரும்பும் கருத்தினனாயும், கல்வியில் தன்னினும் தாழ்ந்தார்க்குத் தனது கல்வி மிகுதி காட்டி, அவர்களை அறிவுடையவராக்கும் கருத்தினனாயும். தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்).

கல்விநலங்கூறல் :

தலைவன் : ''ஏந்திய இழைகளை அணிந்த தோழியே! எல்லையற்ற நன்மைகளை உடைய, கல்வியாகிய உயர்ந்த மேருமலையினது, அளவு அற்ற எல்லையை அடைந்தவர்கள், தில்லையம்பலத்தின்கண் ஓர் அளவும் ஒப்பும் இல்லாதவன் ஆகிய சிவபிரானின் திருவடிகளை அறிந்து நினைந்தவர்களைப்போல, எல்லையில்லாத நன்மைகளை அடையும் தன்மையராவர். ஆதலின் இதுவரையில் யான் கற்றதன் மேலும், இனியும் கற்றுத் தெளிவதற்காக, வேற்று நாடுகளுக்குச் செல்ல விரும்புகின்றேன்.''

(கல்வியானது தூய்மையும் பெருமையும் கலங்காமையும் ஆகிய நலங்களை விளைவித்தலால், ''கல்விச் செம்பொன் வரை'' என்றார். கல்வி கரையில்லாததாகலின், தலைவன் தான் முன்பு கற்றதன் மேலும் மிகப்பெரிதும் கற்க விரும்புகின்றான் என்பது தோன்றக் ''கல்விச் செம்பொன் வரையின் ஆர் அளவில்லா அளவு சென்றார்'' எனக் குறித்தார். ''ஆர் அளவு'' என்றது, காதமும் புகையும் (யோசனை தூரமும்) முதலாயின அளவுகளை. காட்சி கருதல் உரை முதலிய அளவைகளால் அறியப்படாதவன் ஆதலின், இறைவனை ''ஓர் அளவு இல்லா ஒருவன்'' என்று புகழ்ந்தார். தன்னை உன்னினரை எல்லா வகையானும் உயர்த்தி உய்விக்கும் சிறப்புடையனவாதலின், சிவபிரானின் திருவடிகளை ''இருங் கழல்'' என்று சிறப்பித்தார். எல்லையில்லாக் கல்வி நலம் எய்தப் பெற்றவர்கள் அடையும் சிறப்பினை வியந்து ''ஒருவன் இருங்கழல் உன்னினர் போல், ஏர் அளவு இல்லா அளவினர் ஆகுவர்'' என்று புகழ்ந்து போற்றினார்.) (308)

பிரிவு நினைவுரைத்தல் :

தோழி : ''தலைவியாகிய செல்வியே! இறந்தொழிந்தோர் தலைமாலைகளை உடையவனும், தில்லைக்கண் உள்ள பெரியோனும் ஆகிய, சிவபிரானின் திருவடிகளுக்கே

அன்புற்ற அடியவர்கள் எய்தும் நன்மைகளை யெல்லாம், கல்வியும்கூடத் தரவல்லதாகும் என்பதனை உணர்ந்து, ஓதுதலான் மிக்காரை அடைந்து, எல்லா நூல்களையும் உணர்தற்கு விரும்பி, நின்னுடைய புரவலர்ஆகிய தலைவர், துன்பமும் வெம்மையும் மிக்க கானகத்தூடே செல்ல நினைந்தார்.''

(''நின் புணர்முகை யுற்ற'' என்றதனால், காலந் தாழ்த் தாது வந்துவிடுவர் என்றும்; 'புரவலர்' என்றதனால், நின் நலம் அழியாமல் நின்னை அன்பிற் போற்றிப் பாதுகாப்பார் என்றும் கூறி, தோழி தலைவியைத் தலைவனின் பிரிவிற்கு உடன்படுத்த முயன்றாள்.) (309)

கலக்கங் கண்டுரைத்தல் :

தோழி : ''கருங்கல்லால் செய்யப்பட்ட பரந்த மதிலை உடைய தில்லைச் சிற்றம்பலத்தைக் காதலித்தவனும், மேரு மலையை வில்லாகச் செய்த எம்முடைய தலைவனும் ஆகிய, சிவபெருமானை விரும்பாதவர்களைப் போல, நம் தலைவர், சொல்லால் இயன்ற பாவாகிய நூல்களைக் கற்க விரும்பினார் என்று யான் கூற, அக் கூற்றானது, மெல்லிய கூந்தலை உடைய தலைவியினது செவியின்கண், கொல்ல னது வேலைப்பாடமைந்த கூர்மையான ஈட்டியைப் போலச் சென்று குத்தி வருத்தியது. தலைவனின் பிரிவு என்னும் சொற் கேட்ட அளவிலேயே இங்ஙனம் வருந்தும் இத்தலைவி இனி அவனது பிரிவுத் துன்பத்தை எங்ஙனம் ஆற்றுமோ?''

(பொருப்புவில்லி ஆகிய சிவபிரான்மேல் விருப்புடை யோர், கல்விக்கடல் நீந்தி வருந்தாமையின், 'விற்பா விலங்கல் எம் கோனை விரும்பலர் போலச் சொற்பா விரும் பினர்'' என்றாள். இறைவனை விரும்புபவர் கல்வியை விரும்பார். இறைவனை விரும்பாதவரே கல்வியை விரும்பு வர் என்பது தோழி கருத்து ''கற்றாரை யான் வேண்டேன்

கற்பனவும் இனி அமையும்'' என வரும் திருவாசகப்பகுதி, இங்கு நினைந்து இன்புறத் தக்கது. இனி 'வருந்த' என்று ஒரு சொல்லை விரித்து ''விரும்பலர் போல வருந்த, அச் சொல் தலைவியின் செவிக்கண் குறுகியது'' என்று உரைப்பி னும் அமையும்.) (310)

வாய்மொழி கூறித் தலைமகள் வருந்தல் :

தலைமகள் : ''சிவகாமியம்மையின் திருமேனியினின் றும் பிரியாமல் ஒன்றி நிற்கும் சிவபிரானின் தில்லையில் வாழுகின்ற, பெருந் தன்மையை உடைய நம் தலைவர் நம்மை விட்டுப் பிரியாமல் இருத்தலையும், தனக்கும் நமக்கும் உயிர் ஒன்றேயாதலையும், நம்மை விட்டுப் பிரிந் தால் தாம் பெரிதும் ஆற்றாமை மிக்கவர் ஆதலையும், முற் காலத்தில் ஒருங்கே நம் முன்னின்று கூறினார். இப்பொழுது அவற்றுள் 'நின்னிற் பிரியேன்' என்று கூறியமை, பொய்யாகி விட்டதனைக் கண்டோம். இனி இதுபோலவே, உயிர் ஒன் றாதலும், பிரியிற் பெரிதும் தரியாமையும் பற்றிக் கூறியன வும் கூடப், பொய்யேயாகி ஒழிதல் கூடும். இனி, அத்தகு தலைவர்க்கு நாம் சொல்லக் கடவது என்னை?''

[தையல் மெய்யில் பிரியாத பேரன்பினன் ஆகிய சிவ பிரானின் தில்லைக்கண் வாழ்ந்தும், அன்பு பேணாது பிரி தலை எங்ஙனம் வல்லவராயினார்? என்னும் கருத்தால், ''தையல் மெய்யிற் பிரியாமை செய்து நின்றோன் தில்லைப் பேரியல் ஊரர்'' என்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பு அமையத் தலைவி கூறினாள். பிரிவு காணப்பட்டமையால் ''அன்ன'' என்றது, எஞ்சிநின்ற உயிர் ஒன்றாதல், பிரியிற் பெரிதும் தரியாமை யாகிய இரண்டையும் குறித்தன.] (311)

(21) காவற் பிரிவு

[அரசன் எல்லா உயிர்களையும் பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்பது அறநூல் விதித்த கடமையாதலின், தனது நாட்டின்

பல பகுதிகளிலும் வாழுகின்ற உயிர்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு, தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்.]

பிரிவு அறிவித்தல் :

தோழி : ''கரிய கயல்போலும் கண்ணிணையும், மலரின் மணம் விளங்கும் சுருண்ட கூந்தலையும், அழகிய பூங்கொடி போன்ற உருவத்தினையும் உடைய தலைவியே! எல்லார்க்கும் மூத்தவனும் இளையவனும், முன்னவனும் பின்னவனும், முப்புரங்களை எரித்தவனும், விரிந்து பரந்த தில்லை நகரின் கண் உள்ளவனும் ஆகிய சிவபெருமானின், திருவருள் ஏவலால், நம்முடைய தலைவர், கடல்சூழ்ந்த உலகத்தி லுள்ள உயிர்களைக் காத்தற்கு விரும்பி, நம்மை விட்டுப் பிரியக் கருதுகின்றார்.''

[இச் செய்யுளில் சிவன் ''எல்லார் யாக்கைக்கும் முன்னே தனது இச்சையால் கொள்ளப்பட்ட திருமேனியை யுடைய வனாதலின், எல்லார்க்கும் தான் மூத்தவன்; பின் தோன்றிய யாக்கையை உடையார் எல்லாரும் மூப்பவும், தான் நிலை பெற்ற இளமையையுடையவனாதலின் எல்லார்க்கும் இளை யவன்; உலகத்திற்கும் முன்னுள்ளவன்; அதன் அழிவிற்குப் பின்னும் உள்ளவன்'' என்று உரையாசிரியர் வரைந்துள்ள விளக்கம் போற்றி மகிழ்தற்குரியது. தில்லையான் அருள் (ஏவல்) ஆவது, எல்லா உயிர்களையும் அரசன் காப்பாற்றக் கடவன் என்னும் அறநூல் விதி. காத்தலாவது, தன்வினை செய்பவரானும், கள்வரானும், பகைவரானும், உயிர்கட்கு வரும் அச்சத்தை நீக்குதல். ''மாநிலம் காவலன் ஆவான் மன்னுயிர் காக்கும் காலை, தான் அதனுக்கு இடையூறு தன்னால், தன் பரிசனத்தால், ஊனமிகு பகைத் திறத்தால், கள்வரால், உயிர் தம்மால், ஆன பயம் ஐந்தும் தீர்த்து, அறங் காப்பான் அல்லனோ?'' எனச் சேக்கிழார் பெருமான், பெரிய புராணத்தின்கண் அருளிச் செய்திருக்கும் திருப்பாடல், இங்குக் கருதியுணர்ந்து மகிழ்தற்குரியது.] (312)

பிரிவு கேட்டிரங்கல் :

தலைமகள் : "தேன் நிறைந்த மலரைச் சூடிய, சுருண்ட கூந்தலை உடைய தோழியே! சிறிய கண்ணினையும், பெரிய துதிக்கையினையும், வலிமை மிக்க தந்தத்தினையும், குழைந்த செவியினையும், சிவந்த புள்ளிகள் பொருந்திய முகத்தினையும் உடைய, கொடிய யானையினிடமிருந்து, முன்னொரு காலத்தில் நம்மைக் காப்பாற்றிய தலைவர், கரும்பு வில்லை உடைய காமனை எரித்த கண்ணுதலோனின் சிற்றம்பலத்தை நினையாத பாவிகளைப்போல, ஒரு சிறிதும் கண்ணோட்டம் இல்லாமல், நம்மை விட்டுப் பிரியக் கருது கின்றனரோ? நாம் நம் தாய் தந்தையர் முதலிய குரவரால் பாதுகாக்கப்பெறும் முற்காலத்தில், நம்மை வலியவந்து காத் தருளியவர், தம்மையன்றி வேறு துணையில்லாத இந்நாளில், நம்மைக் காக்க முற்படாமல் கைவிட்டுப் பிரிந்து செல்ல நினைத்தல் முறையோ?" (313)

(22) பகைதணி வினைப்பிரிவு

[தமக்குள் பகைமை கொண்ட இரு வேந்தர்களின் பகைமையைத் தணிவித்து, அவ்விருவரையும் நட்புற்றுப் பொருந்துமாறு செய்தற்குத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்.]

பிரிவு கூறல் :

தோழி : "சிவபிரானின் தில்லையைச் சூழ்ந்துள்ள சோலைகளின் மலர்களாலும், தனது நறுமணத்தினை மாற்றுதற்கரிய, சுருண்டு தாழ்ந்து நெருங்கிய கூந்தலை உடைய தலைவியே! ஒருவரின் உள்ள மிகுதியை ஒருவர் தணித்தற்கரிய, இரண்டு பெரிய வேந்தர்கள் தம்முள் பகைத்து, உடன் மடியப் புகுகின்றார்கள் எனக் கேள்வியுற்று, தாம் அவ்விருவேந்தரையும் அடக்கி ஆளவல்ல அறிவாற்றல் உடையவராதலின், அவர்களின் பகையைத் தணிவித்து

அவர்கள் தம்மில் நட்புற்று ஒன்றுபடுமாறு செய்ய விரும்பி, நம்முடைய தலைவர் நின்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோக நினைந்தார்.''

[இச் செய்யுளின்கண், ''பல் பிறவித் தொகை தணித்தற்கு என்னை ஆண்டு கொண்டோன்'' எனவரும் பகுதிக்கு, ''பேரருளினர் ஆதலின், தாம் அளிக்கும் இடத்துப் பல பிறவித் தொகையான் வரும் கழி பெரும் துன்பமுடையாரையே வேண்டுதலின் என்னை அடிமை கொண்ட சிவபெருமான்'' என்று உரையாசிரியர் எழுதியுள்ள விளக்கம், மிக்க நுட்பமும் சிறப்பும் வாய்ந்ததாகும்.] (314)

வருத்தந்தணித்தல் :

தோழி : ''தன்னிடம் மிக்க விருப்பம் கொள்ளும் அடியவர்களைத் தேவர்களினும் மிக உயர்ந்தோர் ஆகச் செய்து, விருப்பமற்ற பாவியராகிய பகைவர்கள் மாயும்படி சுழற்றி வீசுகின்ற, சூலப் படையை உடைய சிவபிரானின் தில்லையைப் போன்று, அழகும் சிறப்பும் மிக்க தலைவியே! மலையைச் சார்ந்த மயில்போல் வாய்! நெருப்பைச் சேர்ந்த வெண்ணெயும், நீரைச் சேர்ந்த உப்பும்போல, நீ இவ்வாறு உருகி வருந்தித் தனிமை யுறுதல் வேண்டா. நம்மிடத்தே அன்புள்ளவராகிய தலைவர், நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து செல்வது பொய்யாயிற்று. தலைவர் செலவு அழுங்கினார்; நம்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல மாட்டார்.''

[இச் செய்யுளில், 'சிவபெருமான் தன்கண் மிக்க விருப்பமுறும் அடியவர்களைத் தேவரினும் உயர்ந்தோராகச் செய்வன்' என்னும் உண்மையினை, ''புகவே தகேன் உனக்கு அன்பருள் யான், என் பொல்லா மணியே! தகவே எனை உனக்கு ஆட்கொண்ட தன்மை? எப் புன்மையரை மிகவே உயர்த்தி, விண்ணோரைப் பணித்தி; அண்ணா! அமுதே!

நகவே தகும் எம்பிரான்! என்னை நீ செய்த நாடகமே'' என வரும் திருவாசகச் செய்யுளும் குறிப்பிடுதல், நினைத்து இன்புறுதற்குரியது.] (315)

(23) வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிவு

[ஒரு வேந்தனுக்கு மற்றொரு வேந்தன் தோல்வியுற்றுத் தன்னை வந்து புகலடைந்தால், அவனுக்கு உதவி செய்வதற் காகத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்.]

பிரிந்தமைகூறல் :

தோழி : ''இளமை அழகினையும், மெல்லிய நோக்கத் தினையும் உடைய தலைவியே! மலர்கள் புனையப் பெற்ற முடியை உடைய பகை வேந்தர்கள், போர் செய்யும் பாசறையை நோக்கி, நம் தலைவர் சென்றார். காதிற் குழையணிந்த எழில்மிக்க புலியூர்ப் பெருமானை நினையாத வர்கள் அழிந்து பாழாவது போல, பகைவர்கள் அமைத்த மதில்கள், இன்று நம் தலைவரால் பெரிதும் அழிந்து பாழாகி ஒழிதல் திண்ணம்.'' (316)

பிரிவாற்றாமை கார்மிசை வைத்தல் :

தலைவி : ''தோழியே! நம் காதலர், வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்தமையால், யான் வருந்துகின்றேன் என்று கருதி, நீ எனக்கு ஆறுதல் கூற முற்படுகின்றாய். யான் நம் தலைவர் பிரிந்ததற்காக வருந்துகின்றேன் அல்லேன். பொன்னி (காவிரி) ஆறு சூழ்ந்து நிலைபெற்றுப் பொலிகின்ற புலியூரின்கண் உள்ளவனும், வன்னிமரத்தின் தளிர்சூழ்ந்த சடையை உடையவனுமாகிய சிவபெருமானை, வணங்காத பாவிகள் வருந்துமாறு போல, பகைவர்கள் இடர்ப்பட்டு வருந்தும்படி, அவர்கள் மேற் போரிடச் சென்ற தோன்றலா கிய நம்முடையது தலைவரது பாசறையின்கண், உலகம் முழு வதையும், சூழ்ந்து வளைத்து, மின்னலிட்டுக் கடல்நீரைப் பருகுகின்ற பெரிய மேகங்கள் தோன்றுமாயின், 'கார்காலத்

திற்குள் திரும்பி வந்துவிடுவேன்' என்று தாம் நமக்குக் கூறிச் சென்றதனை நினைந்தும், நம்மைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாமலும், தாம் மேற்கொண்ட போர்ச் செயலை முடித்து வெற்றி கொள்ளாமலே, தலைவர் விரைந்து திரும்பி வந்துவிடுவாரோ என்றுதான், யான் பெரிதும் வருந்துகின்றேன்.''

[தலைவி, தலைவனின் பிரிவால் எவ்வளவுதான் துன்பம் உற்றாலும், அத்துன்பத்தையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு, தலைவனின் வெற்றியையும் புகழையுமே பெரிதும் விரும்பி நிற்கின்ற இயல்பினளாக, அவன் வருந்துணையும் ஆற்றி எதிர்நோக்கியிருப்பாள் என்பது கருத்து.] (317)

வானோக்கி வருந்தல் :

தலைவன் (தனக்குள்) : ''சேவலாகிய ஆண் பறவையானது, தன் துணையாகிய பெண் பறவையையும், பார்ப்புகளையும் (குஞ்சுகளையும்), தன்னுடைய சிறகுகளால் வளைத்து அணைத்துப் பாதுகாத்து, கொண்டல் துவலையால் (கீழ்த்திசைக் காற்றினால் சிதறிவீழும் பனித்துளிகளால்) விளையும் கொடிய குளிரைப் தாங்க முடியாமல் வருந்தும் இவ் இரவு நேரத்தில், திருமால் சிறிதும் அறியாத சிவபிரானின் சிற்றம்பலம் போன்று, சிறப்பும் அழகும் மிக்க தலைவிக்கு, யான் அவளைவிட்டு இங்குப் பிரிந்து வந்து தனியே இருக்கும் தன்மை, எத்தகைய கொடியவருத்தத்தைச் செய்வதாக இருக்குமோ?''

[எளிய சிறிய சேவற் பறவையும்கூட, பனியினால் நேரும் குளிரினால் தன் பெடையும் பார்ப்பும் வருந்தாமல், அவற்றைத் தழுவி அணைத்துப் பாதுகாக்கின்றது. ஆனால் யானோ என் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து வந்து, அவளையும் வருந்த வைத்து, யானும் வருந்தா நிற்கின்றேன். இஃது என்னோ? எனத் தலைவன் இரங்குகின்றான் என்பது கருத்து.] (318)

கூதிர்கண்டு கவறல் :

தலைவி : "மழையானது நிரம்பப் பெய்யவும், அதன் குளிரைப் போக்கிக் கொள்ள மக்கள் எல்லோரும் நெருப்புத் திரளை மேவி நிற்கவும், தம்மைக் காண்பார்க்கு நெடுமாலின் எழில் புலப்படும்படி மிகவும் கருமை நிறம் உற்று, மலைத் திரள்களின்மீது ஏறித் துணையில்லாதவரைத் தேடும் மேகக் கூட்டங்கள், கரும்புச் சோலைகள் சூழ்ந்த தில்லையின் மன்னவனாகிய சிவபெருமானின் திருவருளால், அன்பு மிக்க தம்முடைய நண்பர்கள், தம்மால் உதவி பெற்று மகிழ்ந்து வாழும்படி செய்வதற்காக, நம் தலைவர் சென்றுள்ள பாசறையாகிய இடத்திற்கும் சென்று தங்குமோ? மேகங்கள் அங்குச் சென்று தங்குமாயின், நம்தலைவர் நம்மை நினைந்து ஆற்றாராய், தாம் மேற்கொண்ட செயலைச் செய்து முடிக்காமலேயே திரும்பிவிடுவரே! இதற்கு நாம் என் செய்வோம்?" (319)

முன்பனிக்கு நொந்துரைத்தல் :

தலைவி : "புற்றை இருப்பிடமாகக் கொள்ளாத, ஒளி மிக்க பாம்புகளை அணிந்த சிவபிரானின் தில்லையின்கண், ஆறறிவுடைய மக்களேயல்லாமல், சிற்றறிவை உடைய பறவைகளும்கூட, தம்முடைய பெண் துணையை இறக்கைகளால் அணைத்து, தமது குஞ்சுகளையும் தழுவி, இனத்துடன் சேர்ந்து, அச்சமில்லாமல் துயிலப்பெறுகின்ற, இருள் சூழ்ந்த இந்த இரவு நேரத்தில், பனியானது எங்கும் பெய்து, குளிரை விளைவித்து வருத்த, அதற்கு ஒரு துணையும் மருந்தும் பாதுகாப்பும் இன்றித் துவளுற்று வருந்துக என்று, என்னை என் தாயார் பெற்றெடுத்து விட்டாள்! தலைவரைப் பிரிந்து வருந்தும்யான், இனி யாது செய்வேன்?" (320)

பின்பனி நினைந்திரங்கல் :

தலைவன் : "முப்புரங்கள் வருந்தும்படி முன்னொரு காலத்தில் மேருமலையாகிய வில்லை ஏந்தி, தேவர்களின்

நடுவே அவர்களுக்குத் தலைவனாகிய பிரமனின் தலையைக் கொய்தவனாகிய சிவபிரானின், தில்லைச் சிற்றம்பலம் போன்ற சிறப்பும் அழகும் மிக்க தலைவியானவள், தாங்கும் அளவினது அன்று, இப்பனியின் கொடுமை! உலகமெங்கும் பரவித் தன் துளிகளைப் பரப்பி நிற்கும் பனியானது, தம் துணைவரைப் பிரிந்து தனிமையில் இருப்பவர்களின் உயிரைக் கவர, அவர்களின் மீது வானம் தன் கொடிய அம்புகளை விடுவது போன்று உள்ளது இத்தகைய கொடிய பனியைத் தலைவி எங்ஙனம் ஆற்ற வல்லள்? எனக்குக்கூட அன்றோ, இப்பனியின் கடுமை ஆற்றுதற்கு அரிதாக உள்ளது!'' (321)

இளவேனில் கண்டு இன்னலெய்தல் :

தலைவி : ''அழகிய தொண்டைக் கனிபோலும் சிவந்த இதழினையும், யாழின் இசை போன்ற இனிய சொற்களையும் உடைய, சிவகாமியம்மையை ஒரு பாகத்திற் கொண்ட சிவபிரானின் சிற்றம்பலத்தை விரும்பாமல், உணவின் மேலேயே மிக்க விருப்பம் கொண்ட மனத்தைப் போலக் கரியநிறமுடைய குயில்கள், இம் மாஞ்சோலையின்கண் வந்து குடைவதால், வண்டுகள் இச்சோலையின் சுற்றுப்புறங்கள் எல்லாவற்றிலும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டன. இத்தகைய இளவேனிற் பருவத்தில் தலைவரைப் பிரிந்து, உயிர் வாழும் நெறி ஒன்றினையும் யான் கண்டிலேன். இளவேனிற் காலத்தின்கண் தலைவரைப் பிரிந்து, ஆற்றியிருத்தல் எமக்கு இயலாது. தலைவரின் பிரிவாற்றாமையைத் தாங்காமல் யான் உயிர் நீத்தபடி உள்ளேன். இனி யான் என் செய்வேன்?''

(322)

பருவங்காட்டி வற்புறுத்தல் :

தோழி : ''கார் காலத்து மலர்களில் சென்று, தேனைப் பருகுகின்ற வண்டுகளின் இனிய இசையை ஆராய்கின்ற, கூந்தலை உடைய தலைவியே! பாம்புகளை அணிகலனாகக்

கொண்ட புலியூர்ச் சிவபிரானின் திருமிடறு போன்ற அழகுமிக்கது என்று அனைவரும் கூறுமாறு, வானத்தின்கண் பனிமுகில்கள் கருமையுற்றுப் பரவுகின்றன. அதனால் நம்மை முன்பு கலந்து, வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்து சென்ற நம் தலைவனது தேரானது இன்றாதல் நாளையாதல் வருவதை நாம் காண்போம் ஆதலின் இனி நீ கவலை கொள்ளுதல் வேண்டா.'' (323)

பருவம் அன்றென்றுகூறல்:

தோழி : ''சிறப்புமிக்க அன்னம்போலும் நடையையுடைய தலைவியே! அடியவர்கள் அளவற்ற களிப்பை அடையுமாறு, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் சிவபிரான் கூத்தாடா நின்றான். அதுபோது முழவங்கள் முகில் போல் முழங்கின. முழங்கவே அவற்றை முழவம் (மத்தளம்) என்று உணராமல், கார்காலத்து மேகத்தின் இடிமுழக்கம் என்று தவறாகக் கருதிக் கொண்டு, காந்தள் மலர்கள் பாம்புகள் போலும் தமது இதழ்த் துடுப்புக்களைப் பரப்பி மகிழ்ந்தன. ஆகையினால் இதனை நீ நம் தலைவர் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற கார்காலம் என்று கருதி, மயங்கற்க. இது கார்காலம் அன்று; கார்காலமாயின், நம் தலைவர் நம்பால் கூறிச் சென்றதுபோல், இதுபோது நம்மை நினைந்து திரும்பி வந்துசேர்ந்திருப்பார்.'' (324)

மறுத்துக் கூறல் :

தலைவி : ''தேன்போலும் இனிய சொற்களைப் பேசும் தோழியே! எண்டிசைகளிலும் விளங்குகின்ற வீரக் கழலை யுடைய அழல் வண்ணனும், சிற்றம்பலத்தில் உள்ள எம் தலைவனும், ஆகிய சிவபெருமானின், குண்டலமும் வில் நாணுமாகத் திகழ்கின்ற பாம்பைப் போல, காந்தள் மலரின் இதழ்கள் வெளிப்பட்டு விரிந்தன. சிவபிரானின் கையில் உள்ள தீயைப் போலச் சிவந்த தோன்றி மலர்கள் பூத்துப்

பொலிந்தன. இங்ஙனம் காந்தளும் தோன்றியுமாகிய பூக்கள் மலர்ந்து பொலிந்து, மெய்யாகத் தோன்றும் இவ்வழகிய காட்சியும், பொய்யாகுமோ? காந்தளும் தோன்றியும் மலர்ந்திருப்பதால், தலைவர் நம்பால் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற, கார்காலம் இதுவேயாகும்'' (325)

தேர்வரவுகூறல் :

தோழி : ''கூறிய வேல்போலும் கண்களையுடைய அழகிய தலைவியே! திருமாலால் அறியப்பெறாத தில்லைச் சிற்றம்பலவனின் திருநீலகண்டம்போல, இருண்ட மேகங்கள் எட்டுத்திசைகளிலும் சூழ்ந்து வருகின்றன. ஆதலின் நம்மைக் கலந்து பிரிந்து சென்ற தலைவரின்தேர், தமக்குள் பகைத்துப் போர் புரிந்தமன்னரை ஒன்று சேர்த்து வைத்த, மேற் கொண்டு சென்ற வினையை முடித்து, இன்று நமது இல்லத் திற்குத் திரும்பி வந்து சேரும்! இனி நீ கலக்கம்கொள்ளற்க!'' (326)

வினைமுற்றி நினைதல் :

தலைவன் : ''தேர்ப்பாகனே! வேலைப்பாடு மிக்க, உயர்ந்த பகைவர்களின் மதில்களை அழித்து, நாம் மேற்கொண்ட செயலை முடித்து நிறைவு கொண்ட இன்று, ஓர் அழகிய திருமுகம், சிவபிரானின் சிற்றம்பலத்தையே பரவும் பத்திநலம் மிக்க வரகுண பாண்டியன், இமயமலையின் கண் பொறித்த கயற்கொடியைப் போன்ற அழகிய கண்களை யும், கூரியவில்போன்ற புருவங்களையும், இந்திரகோபம் (தம்பலப் பூச்சி) போன்ற சிவந்த இதழ்களையும், காட்டிக் கொண்டு வாரா நின்றது. இதனால் தலைவியின் நினைவே என்னுள்ளத்திற் பெரிதும் நிலைபெற்று முந்துறுகின்றது. இனியேனும் தலைவியை அடைவதற்கு நாம் விரைந்து செல்லுவோம்!''

[தலைவன் தான் மேற்கொண்ட செயல் முடியப்பெற்ற நிலையில், பெரிதும் நினைவு கூர்வான். ஆதலின், தலைவியின்

கயல் போன்றகண்களும், வில்போன்ற புருவங்களும், இந்திர கோபம் போன்ற இதழ்களும் கொண்ட தலைவியின் அழகிய திருமுகம், தலைவனுக்கு உருவெளிப்பாடாகத் தோன்றுகின்றது. அதனால், தலைவியைச் சென்று அடைவதற்குத் தேரை விரைந்து ஓட்டுக என்று, தலைவன் பாகனுக்குக் கட்டளையிடுகின்றான், என்பது இப்பாடலின் கருத்து. இச்செய்யுள் "இன்று நம் அரசனின் ஆணைஓலை, அவனது இலச்சினையாகிய அம்பையும் வில்லையும் உடையதாய், இத்துணைக் கால நீட்டிப்பு ஏன்? என வினவும் சினத்தையும் காட்டுவதாய் வாரா நின்றது" என்று, இரட்டுற மொழிதலால். சிறந்த பிறிதொரு பொருளும் உணர்த்தி வந்தது. திருமுகம்-தலைவியின் அழகிய முகம்; அரசனின் ஆணை ஓலையாகிய கடிதம். கயல்—தலைவியின் கண்களுக்கு உவமையாகிய கயல்மீன்; பாண்டியனின் கொடியாகிய கயல்மீனின் இலச்சினை (முத்திரை SEAL) வில்—வில்போன்று வளைந்த புருவம்; சேர அரசர்க்குரிய விற்கொடியாகிய இலச்சினை. கோபம்-இந்திரகோபம், தம்பலப்பூச்சி; இங்குத் தலைவியின் சிவந்தயின் சிவந்த இதழ்களையும், அரசனின் சினத்தையும் உணர்த்தி வந்தது. இச்செய்யுள் சிலேடையணி எனப்படும்.

இப்பாடலிலும், மேலே 306 ஆம் செய்யுளிலும் "வரகுணன்" என்னும் பாண்டியன் ஒருவனின் பெயர்க் குறிப்பு வருதல் கொண்டு, கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்த முதலாம் வரகுணன் என்னும் பாண்டியனின் காலத்திலேயே மாணிக்கவாசகரும் வாழ்ந்திருந்ததாகச் சிலர் கூறுவர்.]

(327)

நிலைமை நினைந்து கூறல் :

தலைவன் : "பாகனே! செம்பொன்னால் அமைந்த உயர்ந்த மதிலை உடைய சிறந்த ஊரில், மாடப் புறாக்கள்

தெருவின்கண் சேர்ந்து விளையாடி, இறவாணத்தின்கண் உறங்கி, வாயில் முற்றத்தின்கண் இரை தேர்ந்து உண்ணுகின்ற நம் தலைவியின் எழில்மிக்க இல்லத்திற்கு, சிவபிரானின் சிற்றம்பலத்தைச் சென்று சேர்ந்தவர்களின் பிறவியானது விரைந்து கெடுவதுபோல, நம்முடைய தேரானது, விரைந்து முடுகிச் சென்று சேர்வதாக!''

[புறாக்கள் துணையோடு துயின்று, முற்றத்தின்கண் விளையாடுதல் கண்டு, தலைவி, தலைவனின் பிரிவை நினைந்து ஆற்றாமல் வருந்துவாள் என்பது தோன்ற, ''மடநடைப் புள் இறப்பில் துயின்று, முற்றத்து இரை தேரும்'' என்று தலைவன் குறிப்பிட்டான். சிற்றம்பலம் சென்று சேர்ந்தவர் பிறவியின் இறுதிக்கண் பேரின்பம் எய்துமாறுபோல, யானும் இச்சுரம் செல்லுதலின் இறுதிக்கண், தலைவியின் பெருந்தோள்களைத் தழுவி முயங்குவேன் என்னும் கருத்தால் ''பிறப்பில் துனைந்து பெருகுக தேர்'' என்றான். துனைதல்—விரைதல்] (328)

முகிலொடு கூறல் :

''வளம் மிகுந்த மேகங்களே! 'எம் தலைவியின் ஊர்க்கு, நீங்கள் யான்வரும் இத்தேர்க்கு முன்னதாகச் செல்லாதீர்கள். அன்றியும், என்னைப் பிரிந்த தனிமையால் வருந்தும் தலைவி கேட்குமாறு, இடி முழக்கம்செய்யாதீர்கள். நீங்கள் முன்னே சென்றாலும், இடிமுழக்கம் செய்தாலும், கார்காலம் வந்துவிட்டது; தலைவர் வந்திலரே என்று கருதித் தலைவி, தேவர்களின் துயர்க்கு மருந்தாகியவனும், தில்லையம் பலத்தின்கண் உள்ளவனுமாகிய சிவபிரானின் திருவடிகளை வணங்காதவர்களைப்போல, தன் அழகெல்லாம் அழிந்து அளவற்றதுன்பத்தை அடைவாள்.'' (329)

வரவெடுத்துரைத்தல் :

தோழி : "பாம்பாகிய நீண்ட குழையை அணிந்த அழகனாகிய சிவபிரானின் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை ஒக்கும் தலைவியே! நீ பொலிக! வாழ்க! நம்முடைய தலைவர், நம்மை வணங்கிப் பணிந்தவர்களுடைய திறையை (கப்பப் பொருளை)ப் பெற்றுக் கொண்டும், பகைத்தவர்களின் முடி முதலிய அடையாளப் பொருள்களைக் கவர்ந்துகொண்டும், தமது சிறந்ததேருக்கு முன்னாக வீரமுரசு ஒலிக்கவும், தேர்க்குதிரைகள் ஆலியா நிற்கவும், இதோ நம் இல்லத்தின் முற்றத்தில் வந்து சேர்ந்து விட்டார். ஆதலின் இனி நீ நின் கவலையை விடுத்து மகிழ்ச்சி கொள்க!" (330)

மறவாமை கூறல் :

தலைவன் : "பிரமனும் திருமாலும் அறியாத சிவபிரானின், தில்லையைப் போன்ற நல்ல தோழியே! பகைப் புலத்திற்குச் சென்றுபோர்ப் பாசறையின்கண் யான் தங்கியிருந்த காலத்தும், நெருங்கிய வளையல்களை அணிந்த கிளியைப் போலும் அழகிய இத்தலைவியானவள், தன்னுடைய கண்ணாகிய பெரிய கரியகுவளை மலரில், கண்ணீராகிய முத்துக்களைத் தேங்க விட்டுக்கொண்டு, ஒரு காலமும் என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காமல் இருந்தாள். இவளையான் இடையறாது நினைந்து கொண்டே இருந்தேன்; இவளை யான் மறக்குமாறு யாங்ஙனம்?" (331)

(24) பொருள் வயிற் பிரிவு

[தந்தை முதலிய முன்னோர்கள் சேர்த்துவைத்துச் சென்றபொருள் கொண்டு, இல்லறம் நடத்தினால், அதனால் எய்தும் பயன்கள், அவர்களுக்கேயாகித் தனக்குக் கிடைக்காது போதலின், தானே முயன்று தேடிய பொருள் கொண்டு இல்லறம் நடத்துதல் வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளுடன், தலைவன் பொருள் தேடுவதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல்]

வாட்டங்கூறல் :

தலைவன் : "முற்றத் துறந்த முனிவர்கள் விரும்புகின்ற மறுமை நலமும், பெரிய நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் விரும்பு கின்ற இம்மை இன்பமும் ஆகியன எல்லாம், பொருட் செல்வம் இருந்தால்தான் இனிது நிறைவேறும் என்று, யான் பொதுவாகத் தலைவியின்பால் சொல்லத் தொடங்கினேன். அவ்வளவிலேயே தலைவி என்னுடைய உள்ளக் குறிப்பை உணர்ந்து கொண்டாள். அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த் துளிகள் பெருகலுற்றன. தன் அறிவு அழிந்து வருந்தி, மயங்கி விழுந்தாள். உடனேயான், சிவபிரானின் திருச்சிற்றம்பலம் போன்ற சிறப்பும் அழகும் உடைய தலைவியே! இங்ஙனம் நீ துன்புறும் தன்மை எதனால் நேர்ந்தது? 'யான் நின்னைப் பிரிந்து செல்வேன்என்று, நீ கருதிக் கொண்டனையோ? யான் நின்னை ஒரு போதும் பிரிந்து எங்கும் செல்கிலேன்'' என்று ஆறுதல் கூறி, அவளது முகத்தில் நீர்தெளித்து, மயக்கம் தெளிவித்துத் தலையளி செய்தேன். மயக்கம் தெளிந்து உணர்வு வரப்பெற்ற நிலையில் தான் அறிவழிந்திருந்த காலத்தைப் பிரிந்திருந்த காலமாகவே பிழையாகக் கருதிக்கொண்டு, இத்துணை நீண்ட காலம் தாழ்த்து, இப்போதுதான் தாங்கள் வந்தீரோ, என்றுவினவி, என்னை வணங்கி நின்றாள். அத்தகைய பிரிவாற்றாமை இயல்பை உடைய தலைவிக்குயான் அவளைப் பிரிந்து செல்லுதல் குறித்து, என்னாற் கூறுதல் இயலாது; ஆதலின் தோழியே! யான் பொருள்தேடப் பிரிந்து செல்லுதலை, நின் தலைவிக்கு ஏற்றபடி நீயேகூறிவிடுக!''

(332)

பிரிவு நினைவுரைத்தல் :

தோழி : "பிரமனும் திருமாலும் அறியாத சிவபிரானின் தில்லைச்சிற்றம்பலம் போன்ற அம்மையே! அடர்ந்து நீண்ட கரிய கூந்தலையும், வெண்மையான பற்களையும், சிவந்த

இதழையும் உடைய தலைவியே! பொருள் இல்லாத வறியவர் கள், இம்மையும் மறுமையும் ஆகிய இருமையின்கண் வரும் இன்பங்களுள், எதனையும் அறியமாட்டார்கள் என்று கருதி, தொலையாது நிலைபெறும் பெரிய பொருட்செல்வத்தினைத் தேடுதற்கு விரும்பி, நமது தலைவர் செல்லுதற்கரிய சுர நெறியில் செல்ல நினைந்துள்ளார்.!! (333)

ஆற்றாது புலம்பல் :

தலைவி : (தனக்குள்) ''தோழியாகிய கொடியவள், யான் என் கண்ணிற்கு மை எழுதுகின்ற சிறிதளவு நேரத்திலும், காதலரின் உருவம் காணப்படாமல் மறைந்து போதலைக்கருதி, அச்சிறிது நேரமளவும்கூட, காதலரைக் காணப்பெறாமல் இருத்தலை வெறுத்து, அதற்காகவே கண்களுக்கு மை எழுதாமல் ஒழிதலை அறிந்திருக்கின்றாள். அங்ஙனம் அறிந்து வைத்தும், அம்பலவாணராகிய சிவபிரானை வணங்காதவர்கள் தாம் முன்பு வணங்காமையின் விளைவாகத் துன்புற்று வாழ்கின்ற கொடிய பாலைநில வழியில், நமது தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து செல்ல இருக்கின்றார் என்று, என்பால் வந்து தெரிவிக்கின்றாளே!. சிறிய அளவிலேயே அழிந்து சிதறிப் பொடியாகி விடுகின்ற குவளை மலரைப் பறித்தற்கு, மிகப் பெரிய வாட்படையை உறையினின்று உருவி எடுக்க முற்படுகின்றாளே!. இத்தகையவர்களுக்கும் யான் கூறுவது ஒன்று உண்டோ?''

[தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து செல்ல நினைக்கும்போதே, தோழி அவருக்கு நமது பிரிவாற்றாமை இயல்பினை எடுத்துக் கூறி, அவரைச் செல்லாமல் தடுத்திருக்கலாம். அது, குவளை மலரை நகத்தாற் கிள்ளிப் பறிப்பது போன்ற எளிய செயலாகும். அதனைச் செய்யாமல் விடுத்தொழித்து, மெல்லிய குவளைமலரைப் பறித்தற்கு, உறையினின்று பெரிய வாளை உருவி எடுக்க முயலும் அறிவிலிகளைப்போல நம் தலைவரின் பிரிவை ஆற்றியிருக்குமாறு, தோழி நமக்கு

ஆறுதல்கூற வந்துவிட்டாள். இவள் எனக்கு இனியவள் அல்லள். உண்மையில் எனக்குக் கொடியவளே யாவள்.]

(334)

ஆற்றாமை கூறல் :

தோழி : "தில்லையில் உள்ள எம் கூத்தப் பெருமானை, வாழ்ந்தி வணங்காத பாவிகளைப்போல, நம்முடைய காதலர் கானகங்கள் நிறைந்த பாலைநில வழியில், பொருள்தேடி வருவதற்காகப் பிரிந்து செல்லக் கருதியிருக்கின்றார் என்று, யான் தலைவியின்பால் சொல்ல முற்பட்டேன். அவ்வளவில் அவளுடைய ஒளி மிக்க மார்பகங்கள், சுணங்கு பூத்துப் பொன்னைத் தாரா நின்றன; மலர்போலும் அழகியகண்கள் முத்துக்களை மிகுதியாகப் பொழியத் தொடங்கின. இந் நிலையில், தேன்நிறைந்து மணம் கமழ்கின்ற மலர் மாலை களை அணிந்த மன்னவனாகிய தலைவனே! இத்தகைய தலைவியைப் பிரிந்து நெடுந்தொலைவு சென்று, நீ தேட விரும்புகின்ற பொருள்தான் யாது?"

[தலைவனது பிரிவைக் கேட்ட அளவில், தலைவி பசலைநிறம் எய்தினள்; தலைவனின் பிரிவாற்றாமையினை நினைந்து கண்ணீர் சிந்திப் புலம்பினள் என்பதனை, "கானக்கடம் செல்வர் காதலர் என்னக், கதிர்முலைகள் மானக்கனகம் தரும்; மலர்க்கண்கள் முத்தம் வளர்க்கும்" என்று, கவிதை நலம் பொருந்த ஆசிரியர் பாடியருளினர். கானம்-காடு. கடம்-சுரம். பாலைநிலவழி. கனகம்-பொன். மானக்கனகம்-மாற்றாணிபோலும் பொன். தலைவியின் மேனியில் பசலைநிறம் பூத்தமை, கனகம் தரும் என்று குறிப்பிடப்பெற்றது. முத்துக்களைப் போலக் கண்ணீர்கள் துளித்தமை, "மலர்க்கண்கள் முத்தம் வளர்க்கும்" எனக் குறிக்கப்பெற்றது. வெண்ணெய் கையில் இருப்பவும் நெய்தேடி அலைந்து வருந்துவோர்போலப், பொன்னும் முத்தும் விளைதற்கு உரிய நிலைக்களனாகத் தலைவியே

விளங்காநிற்கவும், இத்தகைய தலைவியைப் பிரிந்து சென்று, நீர் தேடக்கூடிய வேறு ஒரு பொருளும் உளதோ? என்று எள்ளி இகழ்ந்துரைக்கும் குறிப்பில், ''தேன் நக்க தார்மன்ன! என்னோ இனிச்சென்று தேர்பொருளே?'' என்று தோழி வினவினாள்.] (335)

திணை பெயர்த்துரைத்தல் :

தலைவி : ''சுருண்ட செஞ்சடையின்கண், வெண்சுடர் மதியை அணிந்த சிவபிரானின் பொதியில் மலையில், அடர்ந்து இருண்ட ஒரு சிறந்த பூம்பொழிலில், எனது இன்னுயிர்போல மிகவும் இனியதாய் ஒன்றுபட்டு வந்து கூடிய தலைவர், அதுபோது நமக்குச் சொன்ன அருள்நிறைந்த பலப்பல இனிய சொற்கள் எல்லாவற்றையும் அறவே மறந்துவிட்டு, மிகவும் கொடிய பாலைநில வழியில் சென்றோ தீவினைமிக்க எனக்காகச் செல்வப் பொருளைத் தேடிக் கொண்டுவரப் புறப்படுகின்றார்! இது தகுமோ?'' (336)

பொருத்தம் அறிந்துரைத்தல் :

தோழி : ''பூங்கொடி போலும் தலைவியே! நான்முகன் மால் இந்திரன் ஆகிய மூவரும் துதிக்க, எல்லாப் பொருளுக்கும் காரணராகிய சிவபெருமான், நடனம் ஆடுகின்ற தில்லையம் பலத்தின் சிறப்பைப் புகழாத பாவிகள், சென்று தங்கும் நரகத்தைப் போன்ற கொடிய காட்டு வழியன்கண், நமது தலைவர் பொருள் தேடிவருவதற்காக நம்மைப் பிரிந்து செல்லுகின்றார். இனி நாம் கூறுவது உண்டோ?'' (337)

பிரிந்தமை கூறல் :

தோழி : ''தென்திசை வசைதீரத் தில்லைச் சிற்றம் பலத்தில் எரியாடுகின்ற, சிவபெருமான் எழுந்தருளி விளங்கும் அழகிய சிறந்த மதில்களை உடைய, திருப்பூவணம் என்னும் தலத்தைப் போன்ற தலைவியே! நமது தலைவர் இன்று

வலிய பெரிய களிறுகளுடன், பகைவர்களின் மதிலைக்கால் சாய்த்து அழித்தற்காக நம்மிடம் சொல்லாமலே இன்று புறப்பட்டுச் சென்றார்.''

[செல்வர், என்னாது 'சென்றார்' என்றமையால், தலைவன் சொல்லாது பிரிந்தமை சுட்டப் பெற்றது.]

இரவுறு துயரத்திற்கு இரங்கியுரைத்தல் :

தோழி : ''சூரியனது தேர், ஒற்றைச் சக்கரமே உடையது; சூரியனுடைய பாகனோ இரண்டு கால்களும் இல்லாதவன். இந்நிலையில், ஐந்து பூதங்களும் தோன்றியவாறு ஒடுங்கும் ஊழிக்காலமும் ஒவ்வாதபடி, மிக நீண்ட நான்கு யாமத்தின் கண்ணும், ஏழு கடல்களையும் எட்டுத் திசைகளையும் கடந்து திரிந்து இளைத்தபின் அன்றோ, சூரியனுடைய பெரிய தேரானது இங்கு வந்து தங்கும்! அதனால் சூரியன் எப்போது வந்து தோன்றப் போகின்றான்? இவ் இரவு நேரம் எப்போது கழியப்போகின்றது? இரவின் இருள் கழிவதும், சூரியனின் ஒளி தோன்றிப் பொழுது புலர்வதும், விரைவில் நிகழ்வதாகத் தோன்றவில்லையே. இத்தலைவி தலைவனைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமையை, இந்த இரவுக் காலத்தில் எங்ஙனம் ஆற்றியிருக்கப் போகின்றனள்?''

[இரவும் பகலும் ஒப்பவே வருமாயினும் இரவுறு துயரத்திற்கு ஆற்றாமையால், இராப் பொழுது பலகால் வருவதுபோல, 'பயில்தரும் இரவு' என்றாள். இச்செய்யுளில் ஒன்று முதல் எட்டு வரையில் எண்கள் அடுக்கி வந்தது. எண்ணலங்காரம் எனப்படும்.] (339)

இகழ்ச்சி நினைந்தழிதல் :

தலைவி : ''முன்பெல்லாம், தலைவர் உலகின்மேல் வைத்துப் பிரிவு பற்றிக் கூறியபோது, இவர் பிரிவாராயினும் இப்பொழுது பிரியார்; நெடுநாள் கழித்தே பிரிவார் என்று, யான் அவர்தம் கூற்றை மிகுதியாகப் பொருட்படுத்

தாதிருந்தேன். இவரோ, இப்போது நாம் பிரிவதாகத் தெரிந்தால், இவள் உயிர்தாங்கமாட்டாள் என்று எண்ணித், தம் பிரிவைப் பற்றி எனக்குக் கூறாமலே சென்றுவிட்டார். யான் அவரையும், அவர் என்னையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் இருந்தமை, தக்கனது வேள்வியை அழித்தவனும், எவர்க்கும் அரியவனுமாகிய சிவபிரானின் அருளைப் பெறாதவர்கள் வருந்துமாறு போல, என்னை வருந்துமாறு செய்து அழிவித்தது.''

[உண்மையிற் காரணம் ஆவனவும், உணரப்பட்டாற் காரணம் ஆவனவும், எனக்காரணம் இருவகைப்படும். அவற்றுள் பிரிவு தரியாமைக்கு உணரப்பட்டாற் காரணமாம் ஆதலின் 'பிரியின்' என்புழிப் 'பிரிகின்றாராக உணரின்' என்பது, ஆற்றலாற் பெற்றாம். 'புலிவரின் அஞ்சும்' என்புழிப்போல. 'எரியார் எழில் அழிக்கும்' என்பதற்கு 'எரியினது எழிலை அழிக்கும்' என்பார் ஆரைக் கிளவி கொடுத்து இழித்துக் கூறினார் எனினும் அமையும். அழிக்கும் என்பது காலமயக்கம். கற்பந்தோறும் அவ்வாறு செய்தலின், நிகழ்காலத்தாற் கூறினார் எனவும் அமையும். ''முக்காலத்திலும் ஒத்தியல் பொருளைச் செப்புவர் நிகழுங் காலத்தானே'' என்னும் விதி ஈண்டுஅறிதற்குரியது.

''செல்வார் அல்லர்என்று யான்இகழ்ந் தனனே
ஒல்வாள், அல்லள்என்று அவர்இகழ் தனரே
ஆயிடை, இருபேராண்மை செய்த பூசல்
நல்லராக் கதுவி யாங்கு, என்
அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக்குஉறுமே''

என்று அவ்வையார் பாடிய குறுந்தொகைச் செய்யுளை (43) இப்பாடல் முழுவதாக அடி ஒற்றி அமைந்திருத்தல், மகிழ்ந்து உணர்தற்குரியது.]

(340)

உருவுவெளிப்பட்டு நிற்றல் :

தலைவன் (தனக்குள்) : "நீண்ட தொலைவிலும் தெரிகின்ற உயர்ந்த மதிலை உடைய சிற்றம்பலத்தில் நடனம் புரிபவனும், கடலில் தோன்றிய நஞ்சை உணவாகக் கொள்ளும் ஒப்பற்றவனும் ஆகிய சிவபெருமான், திருத்த மாகப் படைத்த இவ்வுலகம் முழுவதிலும், பார்க்கின்ற திசைதோறும், கண்ணாகிய கரிய கயல்மீன்களையும், இதழாகிய சிவந்த கனியையும், பசும்பொன்னால் இயன்ற பூண்களையும், தம்முள் இணைந்து திரண்ட தனங்களையும் உடையதாய், ஓர் அழகிய பூங்கொடி தோன்றா நிற்கின்றது. இங்ஙனம் நம் தலைவியின் உருவு வெளிப்பட்டு எங்கணும் தோன்றி, நம் நினைவிற்போந்து நம்மை வருத்துதற்குக் காரணம், தலைவிக்குக் கூறாமலேயே நாம் பிரிந்து வந்ததே போலும்! ஆதலின், இனி நாம் மேற் செல்லாது திரும்பி, மீண்டு செல்லுதலே நலம்." (341)

நெஞ்சொடு நோதல் :

தலைவன் (தனக்குள்) : "பொருட் செல்வத்தைத் திரட்டுவதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து இவ்வளவு தொலைவு ஓடிவந்த நெஞ்சமே! தில்லை வளநகர் போன்றவளும், அன்ன நடையினை உடையவளுமாகிய, நம் தலைவியின் மின்போலும் நுண்ணிய இடையினையோ, அல்லது நீ தேடித் திரட்டுதற்கு எண்ணிப் போந்த பொருளினையோ, இவ்விரண்டனுள் எதனைப் பெறுதற்கு நீ விரைகின்றாய்? தீப்பொறி பறக்கும் இக்கொடிய காட்டினைச் சேர்ந்து போவதும் செய்யாமல், மீள்வதும் செய்யாமல் தயங்கித் தடுமாறி நிற்கின்ற நின் செயலை யாதென்று கூறுவது? நின் இயலும் செயலும் மயலும் எனக்குப் பெருந் துன்பத்தை விளைவிக்கின்றன." (342)

நெஞ்சொடு புலத்தல் :

தலைவன் : ''நாயினிடத்திலுள்ள நல்ல குணமும் இல்லாத என்னை நல்ல தொண்டனாக ஏற்றுக்கொண்ட தீவண்ண மேனியனாகிய சிவபிரானின் சிற்றம்பலம் போன்றவளும், சில மெல்லிய சொற்களையே பேசுபவளும், ஆகிய நம் தலைவியின்பால், பழகிவிட்டாற் பின்னர் பேயினிடத்தும்கூடச் செய்தற்கு அரிதாகிய பிரிவை, எளிதாகச் செய்வித்து, பிரிதற்கரிய தலைவியைப் பிரிந்து இவ்வளவு தூரம் வந்து விட்டு, பின்னர்த் தலைவியை நினைந்துகொண்டு, என்னை வருத்துகின்ற கொடிய நெஞ்சமே! உன்னுடைய இரக்கமற்ற கடினத்தன்மை, பெரிதும் அஞ்சத்தக்கதாகும்.''

['பணியுமாம் என்றும் பெருமை' என்னும் பொய்யா மொழிக்கு மெய்யான விளக்கமாகத் திகழும் மணிவாசகப் பெருமான், இச்செய்யுளில் தம்முடைய பணிவுடைமையும், இறைவன் தமக்குச் செய்த அருளின் திறனும் தோன்ற, ''நாய்வயின் உள்ள குணமும் இல்லேனை, நல்தொண்டு கொண்ட தீவயின் மேனியன் சிற்றம்பலவன்' என்று குறிப்பிட்டருளியிருத்தல், எண்ணி இன்புறத்தக்கது.

''பேயோடேனும் பிரிவொன்று
இன்னாதுஎன்பர், பிறரெல்லாம்
காய்தான் வேண்டிற் கனிதான்அன்றோ?
கருதிக் கொண்டக்கால்
நாய்தான் போல நடுவே திரிந்தும்,
உமக்கு ஆட்பட்டோர்க்கு
வாய்தான் திறவீர்; திருவாரூரீர்
வாழ்ந்து போதீரே''

என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தம்முடைய திருவாரூர்த் திருப்பதிகத்தில் 'பேய் வயினும் அரிதாகும் பிரிவு' என்று,

இத் திருக்கோவையார் செய்யுளில் வரும் தொடரை, நம்மனோர் நினைவு கூரும் முறையில் பாடியருளியிருத்தல் கருதி மகிழ்தற்குரியது.] (343)

நெஞ்சோடு மறுத்தல் :

தலைவன் : "நெஞ்சமே! நீ மேவிய நிருத்தனாகிய சிவபிரானின் திருச்சிற்றம்பலம் போன்றவளும், பூவின்கண் மேவிய திருமகள் போல அழகுடையவளுமாகிய, பொன்னான நம் சிறந்த தலைவியை எளிதாக எண்ணி இகழ்ந்து பிரிந்து வந்து, அழிந்து போகின்ற இழிந்த வேறு பொன்னைத் தேடிக்கொண்டு அலைந்து, தீப்பொறி பறக்கும் இக்கொடிய காட்டில் நீயே நடந்து செல்க. யான் நின்னுடன் வருதலை ஒழிந்தேன். வஞ்சிக்கொடி போன்ற, அழகிய மேகலையை உடைய தலைவியைப் பிரிந்து வருந்தச் செய்தோ, நீ பொருள் தேடி எம்மை வாழச் செய்யப் போகின்றாய்? தலைவியைப் பிரிந்து சென்று, பொருள்தேடி வர யான் உடன்படேன், வேண்டுமாயின் நீயே செல்க!" (344)

நாள் எண்ணி வருந்தல் :

தோழி : "தெளிந்த கங்கை யாற்றினைச் சூடிய சடையை உடைய, சிவபிரானின் சிற்றம்பலத்தைச் சிந்தியாத பாவிகளைப்போல, இனிய பண் போலும் சொற்களை உடைய இத்தலைவி நோயுற்று வருந்தவும், இவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகவும், மேனியின் ஒளி குறையவும், தலைவர் பிரிந்து சென்றார். அவர் பிரிந்து சென்று நெடுநாள்கள் ஆகின்றன. அந்நாள்களை எண்ணிக் கணக்கிடுதற்கு யான் சுவரிற் பலகாலும் புள்ளியிடுதலால், என்னுடைய விரல்கள் தேய்ந்தன; சுவரும் குழி விழுந்தது. இங்ஙனம் நெடுங்காலமாகப் பிரிந்துள்ள தலைவரின் பிரிவை, நம் தலைவி எங்ஙனம் ஆற்றியிருப்பாள்?" (345)

ஏறுவரவு கண்டு இரங்கியுரைத்தல் :

தலைவன் : ''வலிமைமிக்க தன் கொம்புகளால் புற்றுக்களை இடந்து, மணிகள் ஒலிக்கும்படி, வெற்றிமிக்க நல்ல ஆனேறுகள், தமக்கு ஏற்ற இனிய இளம் பசுக்களுடன், புல் மேய்ந்துவிட்டு ஊர்க்குத் திரும்பிச் செல்லுகின்றன. செக்கர் வானத்தை உடைய இம்மாலைக் காலம், தில்லைச் சிற்றம்பலம் அனைய நம் தலைவி, பொறுத்துக் கொள்ளும் அளவினது அன்று. இம் மாலைநேரத்தில் தலைவி என்னை நினைந்து கொண்டு, பொறுத்தலாற்றாத் துயரமுறுவாள். அந்தோ என்பொருட்டு அவள்படும் துயரம்எத்தகையதோ?''

[சிவபெருமான் தமக்குச் செய்த அருளின் திறனை நினைந்து ''சுற்றம் பலமின்மை காட்டித் தன் தொல்கழல் தந்த தொல்லோன்'' என்று மணிவாசகர் அருளிச் செய்துள்ள நுட்பம், உன்னி உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியது. இக்கருத்தினையே கூறுவனவாக ''இணையார் திருவடி என் தலைமேல் வைத்தலுமே, துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்'' என்பன போலவரும் திருவாசகப் பகுதிகள், இங்கு ஒப்புநோக்கி உணர்ந்து மகிழ்தற்குரியன.] (346)

பருவங்கண்டிரங்கல் :

தலைவன் : ''வானத்தில் மேகங்கள் மிகவும் செறிந்து நிற்கின்றன. அதனால் இருள்சூழ்ந்து அடர்ந்து, கண்கள் எதனையும் பார்க்கமுடியாமல் உள்ளன. எங்கும் முல்லை மலர்கள் பூத்துப் பொலிகின்றன. மயில் இனங்கள் திரண்டு, தம் தோகையை விரித்து நின்று ஆடுகின்றன. தில்லைச் சிவபிரானின் இனிய திருவருளைப் போன்றவளும், பண்ணினும் சிறந்த இனிய சொற்களை உடையவளும் ஆகிய தலைவி, தீவினையேன் ஆகிய என்னை நினைந்து, எத்தகைய துயரத்தை அடைந்து வருந்துகின்றனளோ? யான் என்செய்வேன்?'' (347)

முகிலொடு கூறல் :

தலைவன் : ''மாலைக்காலத்து இருளில் மயானத்தின் கண் நின்று ஆடுபவனும், சிற்றம்பலத்தானுமாகிய சிவ பெருமானின், கருமையான திருமிடற்றைப்போல, இருண்டு திரள்கின்ற மேகங்களே! நீங்கள், முதிய பெண்டிர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு, வில்போலும் புருவத்தை உடைய தலைவியின் துயரத்தைப் போக்குதற்கு விரும்பி, நறுமணம் மிக்க மலர்களைத் தூவியும், நெல் விரவிய தூய பலியைக் கொடுத்தும், இல்உறை கடவுளுக்குப் பூசனை புரிகின்ற, தலைவியினது பெரிய மாளிகையின் கண், எனக்கு முன்னே சென்று சேர்தலை ஒழியுங்கள்!''

[மேகங்கள் திரள்கின்ற மாலைக்காலத்தில், முதிய பெண்டிர்கள் கூடி, நறுமலர்களைத் தூவி, நெல் விரவிய பலியைக் கொடுத்து, இல்உறை கடவுளுக்குப் பூசை புரிவர், அல்லது விரிச்சி கேட்டு நிற்பர் என்னும் இச்செய்யுளின் கருத்து,

'பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை
அருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழ்இசை இனவண்டு ஆர்ப்ப, நெல்லொடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்க் கைதொழுது,
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பர்''

எனவரும் முல்லைப்பாட்டு வரிகளில் அமைந்திருத்தல் அறிந்து இன்புறுதற்குரியது.] (348)

தேர்வரவு கூறல் :

தோழி : ''மேகங்கள், பாவை போலும் அழகிய தலைவியின் உயிரைச் செகுப்பதன் பொருட்டுக் கறுத்துச் சினங்கொள்ளுகின்ற, இம்மாலைப் பொழுதின்கண், நீல மலர்போலும் மிடற்றை உடைய சிவபெருமானின் திருவருள்

போல, நம் அன்பராகிய தலைவரின் தேர், அவர் தேடிக் கொணர்ந்த அளவற்ற பெருஞ் செல்வத்துடன், விரைந்து வந்து பொருந்திற்று. ஒருவர்க்கு ஊழான் வருவதற்குரிய நலங்களைத் தடுத்து நிறுத்தவல்லது எதுவும் இல்லை. ஆதலின் தலைவியே, நீ நின்கவலையை விடுத்து மகிழ்ச்சி கொள்க!'' (349)

இளையர் எதிர்கோடல் :

இளையர் (ஏவலர்) : ''தலைவியின் இடையிலுள்ள ஒளி மிகுந்த மேகலை, தன் நிலையில் நின்றும் பிறழ்ந்தது; வரி வளைகள் கழன்று விழுகின்றன. இவ்வாறு தலைவனின் பிரிவால் கவலையுற்று வருந்துகின்ற, மெல்லிய இயல்பை உடைய தலைவியின் உயிர் பிரிவதற்கு முன்னே, நம் அன்பராகிய தலைவரின் தேரானது, திரண்ட பெருஞ் செல்வத்துடன் வந்து சேர்ந்து விட்டது. யாழின் மொழி மங்கைபங்கனும், சிற்றம்பலவனும் ஆகிய சிவபிரானால் அமைக்கப்பெற்ற, ஊழினும் வலிமை மிக்குடையது யாது?''

[அன்பரின் தேர் திரும்பி வந்து சேர்ந்திலதாயின், தலைவியின் உயிர் பிரிந்திருக்கும். அங்ஙனம் தலைவியின் உயிர் பிரிந்து செல்லாதபடி, தலைவனின் தேரைத் திரும்பி வந்து சேருமாறு செய்து, ஊழானது தலைவியின் உயிரைப் பாதுகாத்தது. ஆதலின் ''சிற்றம்பலத்தான் அமைத்த ஊழின் வலியது ஒன்று என்னை?'' என்று இளையர்கள் வியந்து மகிழ்ந்துரைத்தனர். இச்செய்யுள் ''ஊழிற் பெருவலி யாவுள, மற்றொன்று சூழினும் தான் முந்துறும்'' என்னும் திருக்குறளின் கருத்தைத் தழுவி அமைந்துள்ளது. (350)

உண்மகிழ்ந்துரைத்தல் :

தலைவன் : ''மயில் போலும் சாயலையும், மான் போலும் மென்மையையும் உடைய, இத்தலைவியைப்

பிரிந்து, பொருள் தேடுவதற்காக வெப்பம் மிக்க பாலைநில வழியில், யான் சென்ற துன்பமெல்லாம், விடையேறும் வித்தகனாகிய சிவபெருமானது புலியூரின்கண், குயிலோசை போன்ற இனிய சொற்களை உடைய, இத்தலைவியின் மெல்லிய கொங்கைகள், என் உடலின் கண் முழ்கும் வகையில், அவற்றை யான் இம்மலர்ப்படுக்கையில் அணைவதன் முன்னரே, மாய்ந்து மறைந்து நீங்கி ஒழிந்தன. இனி எமக்கு ஒரு துன்பமும் இல்லை.''

[தலைவியின் சாயலும் மென்மையும் குறித்து ''மயில் மன்னு சாயல் இம்மான்'' என்று தலைவன் புகழ்ந்தான். 'இம் மான்' என்று சுட்டியது, தலைவி பிரிதற்கரிய பெற்றியினள் என்னும் சிறப்பினை உணர்த்தி நின்றது. பொருள் தேடுவதற்காகப் பாலைநில வழியில் சென்று தான் எய்திய அளப்பருந் துன்பங்களெல்லாம், தலைவியை அணைந்த மாத்திரத்தில், ''வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும் கவாஅன் மகற்கண்டு தாய் மறந்தாங்கு'' மாய்ந்து மறைந்தொழிந்தன என்று, தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்துரைத்து மகிழ்ந்தான்.] (3:1)

25. பரத்தையிற் பிரிவு

கருத்துத் தொகுப்பாசிரியர் விளக்கம்

மணிவாசகப் பெருமான், தாம் பெற்று நுகர்ந்த இறையருட் பேரின்ப அநுபவத்தின் சிறப்பினை, நம்மனோரும் உணர்ந்து உய்தற் பொருட்டு, நாம் விரும்பும் சிற்றின்ப அநுபவ நிலைகளில் வைத்து,

''அய்ந்திணை உறுப்பின் நாற்பொருள் பயக்கும்
காமம் சான்ற ஞானப் பனுவல்''

என்று குமரகுருபர அடிகள் புகழ்ந்து போற்றிப் பாராட்டுகின்ற, திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்னும் இந்தச் சிறந்த செந்தமிழ்த் தெய்விக நூலின்கண்,

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலநெறி வழக்கம்''

என்று, தொல்காப்பியர் முதலிய நம் பண்டைப் பெருந் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் வகுத்துச் சென்ற, மரபு நெறியினையே தாமும் பின்பற்றி, ஒரு கதை போலத் தொடர்ந்து வளர்ந்து நிறைவு பெறும் நாடகத் தமிழியற் பாங்கு அமையும் படி, பாடிச் செல்லுகின்றார். ஆதலின், அப்புல நெறி வழக்கமே பற்றி, இந்நூலின் இறுதிப் பகுதியாகப் ''பரத்தையிற் பிரிவு'' என்பதனை இலக்கியச் சுவை நலங்கள் கெழும, இனிது அமைத்து இயற்றியருளி முடிக்கின்றார்.

தலைவன், தலைவியை மணந்து கொண்டு இன்புற்று வாழ்ந்து வருங்கால், ஓதற்பிரிவு-காவற் பிரிவு-பகைதணி வினைப்பிரிவு-வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிவு-பொருள்வயிற் பிரிவு என்னும் பலவகைப் பிரிவுகளை, இடையிடையே மேற் கொள்ளுதல் போல, இசை ஓவியம் நடனம் நாடகம் முதலிய பலதிற நுண்ணியல் எழிற் கலைகளின்பால் தான் கொண்ட அளவிலா ஆர்வத்தால், தலைவியைப் பிரிந்து ஒரோ வழிப் பரத்தையர்பாற் செல்லுதற்கும் தலைப்படுவான். இங்ஙனம் பரத்தையர்பாற் செல்லத் தலைவன் தலைவியை ஒரு சில நாட்கள் பிரியும் பிரிவே, ''பரத்தையிற் பிரிவு'' என அகப் பொருள் நூல்களில் வழங்கப்பெறும்.

இருவகை நூல்கள்

நமக்கு அறிவு தெருட்டும் நூல்கள் எல்லாம், பொதுவாக நாம் இருக்கும் நிலை கூறுவன (Realistic Portraiture) இருக்க வேண்டும் நிலை கூறுவன (Idealistic Delineation) என்றும், இருவகைப்படும். முன்னையது பற்றித் தொல் காப்பியரும், பின்னையது குறித்துத் திருவள்ளுவரும், இப் பிரிவு நிகழ்தலை, முறையே தம் நூல்களில் ஏற்ற பெற்றி குறிப்பிட்டு விளக்கிப் போந்தனர். மணிவாசகரோ, தம்மை

யும், தம்போலும் ஞானிகளையும் கூட, ஒரோ வழி "ஆறு கோடி மாயா சத்திகள் வேறுவேறு தம் மாயைகள் தொடங்கி" (திருவா.4, 44-45) மயக்கி மருட்ட முயன்று, தம் முடைய திருவருட் பேற்றின்பத்திற்கு இடையூறு விளை விக்கும் இயல்புகளை யெல்லாம், நம்மனோர்க்கு விளக்கி விழிப்பூட்டும் ஒருவகைக் கருவியாக மட்டுமே, இப்பகுதியை மேற்கொண்டருளினார்.

சீரிய தெய்விக நுண்பொருள் :

தலைவன் என்பது, உயிர் (சிவான்மா). திருவருள் தான், சிவான்மா அணைதற்குரிய தலைவி! அத்தலைவியொடு கூடி இன்பம் நுகரவொட்டாமல், உயிரை அருள்நெறி நின்று பிரித்து, மருள்நெறி ஆகிய உலகியல் நெறிக்கு ஈர்த்து மயக்கி மருட்ட முயலும் ஆறுகோடி மாயாசத்திகள் தாம், பரத்தையர்கள். தலைவி ஒருத்தியேயாதலை, ஒன்றேயாய் விளங்கும் திருவருட் டிறன் உணர்த்துகின்றது. பரத்தையர் பலராதலை, ஆறுகோடி மாயாசத்திகள் என்னும் தொடர் சுட்டுகின்றது. பரத்தையர்கள் பலர் மயக்கிக் கெடுக்க முயலினும், தலைவன் அவர்களின் புன்மையினை என்றேனும் ஒருநாள் நன்குணர்ந்து தெளிந்து, அவர்களை அறவே வெறுத்து ஒதுக்கி, இறுதியில் தலைவியுடன் கூடி இன்பம் நுகர்ந்து இனிது வாழப் பெறுவான்; அதுபோல ஆறுகோடி மாயா சத்திகள் வேறுவேறு தம் மாயைகள் தொடங்கினும், ஆருயிர்கள் அனைத்துமே என்றேனும் ஒருநாள் மாயாசத்தி களைப் புறங்கண்டு, திருவருட்டிறனை உணர்ந்து போற்றி, அதனுடைய "பேரா-ஒழியா-பிரிவில்லா-மறவா-நினையா-மாளா-இன்ப-மாகடலில்" (திருவா-488) படிந்து திளைத்து வாழ்தல் திண்ணம் என்பது, இப்பகுதியின் சீரிய தெய்விக நுட்பத் தெளிபொருள் ஆகும். ஆதலின், இது குறித்துச் 'சிறியன சிந்தியாமல்', இதன் கருத்துத் தொகுப்புச் சுருக்கத் தினை மட்டும், நாம் இங்குக் கண்டு பயன் கொள்ளுவோம்,)

கண்டவர் கூறல் :

கண்டோர் : ''அரவைக் கச்சாகவும் உடுத்து, அணியாக வும் அணிந்த சிவபிரானின் தில்லையின்கண் வாழும் தலைவன், இவ்வீதியில் வந்தான். அது போது தம் கைகளில் அணிந்த வளையல்கள் ஒலிக்க, இள மயிலின் எழிலை உடைய பரத்தை மகளிர், தமது கரிய புருவமாகிய வில்லில், கண்மலர் ஆகிய அம்பைச் சேர்த்து எய்து, தலைவனைச் சூழ்ந்து சுற்றிப் பற்றிக் கொண்டனர். இங்ஙனம் இத்தலைவன், பரத்தை மகளிரால் சூழ்ந்து சுற்றிப் பற்றிக் கொள்ளப் பெற்றமை. இவனது காதலியாகிய தலைவியின் பால் எத்தகைய விளைவுகளை நிகழச் செய்யுமோ?''

[''அணியினும் கையினும் உளவாகிய சங்குகள் ஒலிக்க, இளமையான் உண்டாகிய மன எழுச்சி மிக்கு, வில்லோடு அம்பை எடுத்துப் பற்றி, அரையின்கண் அணிந்த உடை வாளையுடைய இளைய போர் வீரர்கள், திசை முழுவதும் சூழ்ந்து தலைவனைப் பற்றினர்'' என்று, வீரரையும் பரத்தையரையும் ஒருங்கே குறிக்கும் வகையில், சிலேடை அணி பொருந்த, வேறு ஒரு பொருளும் இதன் கண் அமைந்து தோன்றுதல், இங்கு அறிந்து மகிழற்பாலது] (352)

பொறை உவந்துரைத்தல்

தோழி : ''நீர் வளம் மிகுந்து, கரும்புகள் ஓங்கி வளரும் செழிப்பு மிக்க, ஊரை உடைய தலைவன், தலைவியோடு கலந்து மகிழ்ந்து இன்புற்றிருந்தும், அவளை விட்டுப் பிரிந்து பரத்தையர்பாற் சென்றனனே என்று நினைப்பதனால், என்னுடைய கண்ணில் உள்ள கருமணிகளும், பயனின்மை யால் தாங்குதற்கு அரிய பாரம் ஆகா நின்றன; என்னுடைய உயிரும் தேய்ந்து சிதைந்து அழியா நிற்கின்றது. இவ்வாறு யான் கலங்கி வருந்தவும், வண்டுகள் மொய்க்கும் கொன்றை மலரை அணிந்த சிவபிரானின் புலியூரிலுள்ள, நுண்ணிய

இடையை உடைய எம் தலைவியோ, ஒரு சிறிதும் கலங்காமல், மிகவும் பெரிய பொறுமை உடையவளாக விளங்குகின்றாள். அவளுடைய பெருமையினை, யான் எவ்வாறு புகழ்ந்து பேச வல்லேன்?'' (353)

பொதுப்படக்கூறி வாடியழுங்கல் :

தலைவி : ''கங்கை நதியைச் சடையில் அணிந்த சிவபிரானின் தில்லையை, மன மொழி மெய்களால் அணுகாத பாவிகளைப் போல, ஒரு சிறிதும் கண்ணோட்டம் இன்றித் தலைவர் என் எழில் நலத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு பிரிந்து சென்றார். அதனால் யான் அகத்தும் புறத்தும் மிக்க வெப்பத்தையுற்று, வேறு துணையின்மையால் மெல்லிய அணையே துணையாக அமைய, மிகவும் கொடிய பெருமூச்சு விட்டு வருந்திக் கொண்டுள்ளேன். சிமிழ் போலும் தனங்களை உடைய மகளிருள், யான் அல்லது இங்ஙனம் தலைவனால் ஆருயிர் தேய்ந்து வருந்துவார், வேறு பிறர் உளரோ?''

[இச்செய்யுள், தனது பொறுமைத் தன்மையைப் புகழ்ந்துரைத்த தோழிக்கு, முன்னிலைப் புறமொழியாக, 'தலைவனைப் பிரிந்து என்னைப் போல உயிர் தேய்பவர் இனியாவரோ?' என்று, பொதுப்படப் பரத்தையர்க்கு, இரங்குவாள் போன்று, தலைவி தலைவனது கொடுமை கூறி வருந்துதலை யுணர்த்திற்று.] (354)

கனவிழந்துரைத்தல் :

தலைவி : ''நற்பண்புகள் நிறைந்த தோழியே! மலர் தூவிய படுக்கையின் கண், தலைவன் தனது மாலை அணிந்த மார்பினால், கனவில் என்னைத் தழுவினான். அவனோடு சேராமையினால், யான் மேலும் தனிமையுற்று, நனவு நிலை என்று மயங்கி, அவனது தவறுகளை நினைந்து, யான் தலைவனைப் புல்லி அணைக்க மறுத்தேன். அது மட்டுமேயன்றி அந்நிலையில் பாவியேனாகிய யான், கனவு நிலையில்

இருந்து விழித்துக் கொள்ளவும் செய்தேன். தேவரும் அசுரரும் பணிந்து வணங்கும் சிவபிரானின் தில்லையைச் சேராத பாவிகள், இன்பம் இழப்பதோடு துன்பமும் உறுவது போல, யானும் நனவு நிலையில் தலைவனைக் கூடி நுகரும் இன்பத்தை இழந்ததுடன், உறங்குங்காற் கனவுகண்டு அவனை எய்தும் இன்பத்தையும் கூட இழந்து, பெரிதும் வருந்துகின்றேன்.'' (355)

விளக்கொடு வெறுத்தல் :

தலைவி : ''நெய்யைப் பருகி, இருளை ஒழிக்கின்ற, நெடிய நல்ல விளக்கே! வயல்களில் நீலப்பூக்கள் மலர்கின்ற தில்லையில் உள்ள, சிற்றம்பலவனின் கழல்களைக் கை குவித்துப் பணியாத பாவிகளைப் போல, உண்மையும் கண்ணோட்டமும் இல்லாமல், பொய்யாக முகத்தால் போலி அன்பைக் காட்டி, நம்பியிருப்பவர்களை வஞ்சகம் செய்து நீங்குதல் முறையன்று என்று, நீயும்கூட எம்மைக் கலந்து பிரிந்த எம் தலைவருக்குத் தக்க அறிவுரைகள் கூறாது ஒழிந்தனையே! கூறியிருந்தால், தலைவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்திருப்பாரோ?''

[''நெய்ம்முகம் மாந்தி, இருள் முகம் கிழும் நெடுஞ்சுடர்'' என்றது. 'நெடிய விளக்கே! நீ நெய்யாகிய சிறந்த உணவை நிரம்ப உண்டு, அதனால் ஒளியும் வனப்பும் மிக்க மேனியினைப் பெற்று, பகைசெகுக்கும் வலிமையும் பெருமையும் உற்று, அக்களிப்பின் மிகுதியால் மயங்கி அயர்ந்திருந்து கூறா தொழிந்தனை' போலும்! என்னும் குறிப்புப் பொருளினை உட்கொண்டுள்ளது.] (356)

வாரம் பகர்ந்து வாயின்மறுத்தல்:

தலைவி : ''பகைவர்களின் முப்புரங்களை அழித்த, மேரு மலையாகிய வில்லை உடைய சிவபிரானின், தில்லைநகர்க்கு அயலாகிய இடங்களில் வாழும் பரத்தை மகளிர்க்கு, யான்

என் தலைவனை, எல்லா உரிமைகளுடனும் அனுபவித்துக் கொள்ளுதற்குரிய முற்றூட்டுப் பொருளாக, வழங்கி விட்டேன். ஆதலின் தலைவனது பெரிய குவளைப் பூமாலையையும், அதனை அணிந்த பொன்மலை போலும் அவனதுதோள் இணைகளையும், தத்தம் இல்லங்களில் வளைத்து வைத்துக்கொண்டு, விரும்புபவர்கள் யாராயினும் அனுபவித்துக் கொள்வார்களாக! தோழியே! பரத்தையரிற் பிரிந்து தலைமகன் நம் வாயிலின்கண் வந்து, நிற்பினும், அவன் பொருட்டு நீ என்பால் வந்து வாயில் நேர்விக்க (ஊடல் தணிவித்து ஒன்றுபடுத்திவைக்க) முயற்சி செய்தல் வேண்டா!" (357)

பள்ளியிடத்தூடல் :

தலைவி : "உலகத்திலுள்ளார் எல்லார்க்கும் தந்தையாகிய அத்தனும், இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கிய முத்தனும், எவ்வுயிர்க்கும் எப்பொழுதும் நன்மையைச் செய்கின்ற சித்தனும், ஆகிய சிவபிரானின் அருள்நிறைந்த தில்லைக்கு உரிய தலைவனே! நின்னை இடைவிடாதுகூடி இன்பம் நுகர்தற்கு முற்பிறப்பில் தவஞ்செய்யாத கொடிய தீவினையை உடைய யான், என்னையே நொந்துகொள்ளுவது அல்லது, இப்பொழுது இனி நின்னை நொந்து கொள்வதனால் யாது பயன்? இது கிடக்க. நின்னுடைய பரத்தையர்கள் நின்பால் புதிதாகச் செய்தபோலி அன்புப் புல்லுதல்களை, யான் செய்யவல்லேன் அல்லேன். ஆதலின், எனது ஆடையணிகளை நீ இனி தொடுதல் வேண்டா: விடுத்துச் செல்க!" (358)

செவ்வணி விடுக்க இல்லோர்கூறல் :

இல்லத்தார் : "தம்முள் பகைமை கொண்ட அரவையும் பிறையையும், தனக்கு அணியாகக் கொண்ட சிவபிரானின் தில்லையில், இத்தலைவியின் பழைய தோழியர் கூட்டமாகிய

ஆயத்தின் நல்லார்கள் முன்னே, அரவு போலத் தோன்றி நுடங்கும் இடையை உடைய பரத்தையரின் வீடுகளில், வளர்ந்து பருத்த தன் கொங்கைகளைத் தாங்கி வருத்தும் இடையை உடைய தலைவியானவள் வருந்தும்படி, இப் பேதையாகிய தோழிப்பெண், இன்று சென்று தலைவி பூப்பெய்திய செய்தியினைத் தலைவன் பால் அறிவித்தற்கு முயல்கின்றாள். இச்செயல் பெரிதும் இளிவரவு உடையது ஆகும்''

[தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் வீட்டிற்குச் சென்று, சிலநாள் தங்கி இன்புற்றிருப்பான். அதுபோது தலைவியின் இல்லத்துள்ளோர், தலைவி பூப்பெய்திய (மாதவிடாய் கொண்ட) செய்தியினைத் தலைவன் அறிந்துகொள்ளுதற் பொருட்டு, அவளுடைய தோழியர் சிலரைச்சிவந்த பூச்சூட்டி, சிவந்த ஆடை உடுத்திச், சிவந்த சாந்து பூசிச், சிவந்த அணிகள் அணிவித்து, அவன் தங்கி இருக்கும் பரத்தையர் வீடுகளுள்ள தெருக்களில் சென்று வருமாறு, அனுப்பி வைப்பர். தலைவன் அவர்களைக்கண்டு, தலைவி மாதப் பூப்பெய்தி இருத்தலைக் குறிப்பால் உணர்ந்து, தலைவியின் இல்லத்திற்குத் திரும்புவான். பூப்பெய்திய நாளில் இருந்து மூன்று நாள் கழித்து, நான்காம் நாள் முதல் பன்னிரண்டு நாள் காறும், கருவுறும் காலம் ஆதலால், தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்திருத்தலாகாது என்பது, நம் பண்டையோர் கண்ட சமுதாய ஒழுகலாற்று நெறி.

''பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்
நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்''

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா, தலைவி பூப்பெய்திய நாள்முதல் 12 நாட்கள் வரையில், தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்காமல் உடனிருந்து உறைதல் வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தி யுணர்த்தும்.] (359)

அயலறிவுரைத்தவள் அழுக்கம் எய்தல் :

தலைவி : "பிறை போலும் நுதலைஉடைய, இளைய அழகிய பரத்தைப் பெண்களின் முன்னே, செவ்வணியாகிய கோலத்தைச் செய்து, குரவமலர் சூடிய கூந்தலை உடைய இப்பெண்ணின் மூலமாக, யான் பூப்பெய்திய செய்தியினை அறிவித்து, சிவபிரானின் தில்லைக்கண் உள்ள ஊரனாகிய தலைவனை, அவ்விடத்தில் உள்ள, பரத்தையாகிய இழிதகவினள் ஒருத்தி, அனுமதிதந்து நம்மிடம் அனுப்பி வைக்க, அதன்பின் நாம் நம் தலைவனை அடைந்து அணையும்படியான ஓர் இளிவரவு நிலையினை, நம்முடைய பெண் தன்மை எய்திவிட்டது போலும்! என் ஊழ்வினை இருந்தவாறு என்னே!" (360)

செவ்வணிகண்ட வாயிலவர் கூறல் :

பரத்தையின் வாயிலோர் : "திருச்சிற்றம்பலவனின் சிவந்த அழகியதாள்களைத் தனது முடிக்கு அணியாக்குகின்ற தலைவனுக்கு, உலகியல் நெறியை அறிவித்தற் பொருட்டு, நமது சிறப்புமிக்க வீட்டின்கண், சிவந்த நிறமுள்ள செவ்விப்பூவும், அழகிய சிவந்த பூவேலைப்பாடு அமைந்த பட்டுடையும், மார்பின்மேல் பூசுதற்குரிய அழகிய செஞ்சாந்தும், அணிந்த தோழியர் தலைவியின் இல்லத்துள்ளாரால் அனுப்பி வைக்கப்பெற்று வந்து சேர்ந்துவிட்டனர். இனி உலகியல் அறநெறிக்கு ஓர் இழுக்கு வாராமல், தலைவன் நம் இல்லம்விட்டு நீங்கித், தலைவியின் இல்லத்திற்குச் செல்லுதல் வேண்டும்." (361)

மனைபுகல் கண்டவாயிலவர் கூறல் :

தலைமகளின் வாயிலோர்: "களவுநிலையில், முன்பெல்லாம் இரவும் பகலும் வாயில் உள்ளே நுழைதற்குரிய தலைவியின் இசைவைப் பெறாமல், தலைவன் இக் கடைவாயிலின்கண் நம் உதவியைப் பெறுதற்காகப் பெரிதும் பணிந்து ஒழுகிக்

காத்துநின்று, வருந்திக் கொண்டிருப்பான். ஆனால் தலைவியை வரைந்து மணந்து கொண்ட இப்பொழுதோ, இங்குச்சிறுதும் நின்று நீட்டித்து வருந்தவேண்டாமல், மிக விரைவில் நுழைந்து இவ்வாயிலைக்கடந்து, உள்ளேயுள்ள தலைவியின் மனைக்கண்புகுகின்றான். குரவம் பூவை அணிந்த கூந்தலை உடைய தலைவி, இவன்பாற் சினந்து ஊடிப் பெரிதும் புலந்து நிற்கின்றாள். இவளைக் காட்டிலும் தம் கணவர்பால் மிகுதியாகப் புலந்து நிற்கும் மகளிரும்கூட மனையறக் கடமை பூண்டபின்னர், தம் புலவி தணிந்து அடங்காதவர் எவர்? மனைக்கடன் பூணுதலால் மகளிர் யாவருமே, தம்புலவி தணிந்து தலைவனுக்குப் பணிந்தே ஒழுகுவர் போலும்!'' (362)

முகமலர்ச்சி கூறல் :

கண்டோர் : ''பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன், தோழியரின் செவ்வணி கண்டு நம் வாயிலுக்கு வந்துள்ளான் என்று தெரிவிக்கப்புகும் அளவிலேயே, வாள் போன்று கூரிய தலைவியின் கண்கள், சீற்றத்தால் செந்தாமரை மலர்போலச் சிவந்து நின்றன. அந்நிலையில் அவளது புலவி நோக்கத்திற்கு எதிராகத் தலைவன் காதல் நோக்கம் நோக்க, தலைவியின் புலவிதணிந்து, அவளது முகமாகிய பொய்கையில், கண்களாகிய கரிய குவளைப் பூக்கள் விரிவாக மலர்ந்து, தண்ணென்று அழகுற்றுத் திகழ்கின்றன.'' (363)

கால நிகழ்வுரைத்தல் ;

உழையர் (தலைவியின் அருகிலிருப்பவர்) : ''காம உணர் வினை வென்ற அடியார்கள் செய்கின்ற அன்பினை விரும்பி, அவர்களைத் தேடிச் செல்பவனும், தனது கையாகிய மலரின் கண் எரி ஏந்தி இருப்போனுமாகிய சிவபிரானின், தில்லையம் பலத்தைச் சூழ்ந்து, மல்லிகையின் மலர் ஆகிய வெண் சங்குகளை, வண்டுகள் ஆகிய பாணர்கள் ஊதுதலானும்,

அந்தி மாலையில் அழகிய இளம்பிறைச் சந்திரன் வளம் கெழுமத் தோன்றுதலானும், செறிந்த இருள் நிறைந்து பரவுதலாலும், வேற்படை ஏந்திய தலைவன், ஆற்றாமை யுற்று, நம்மைத் தேடிக் கொண்டு நம்பால் வந்தடைந்தான்! ஆதலின் தலைவியே! இனி நீ தலைவன்பாற் புலவி கொண்டு சினத்தல் முறையன்று. இனித் தலைவனை வரவேற்று மகிழ்விப்பதே நின் கடமை.''

[''வில்லி கைப்போதின் விரும்பா அரும்பாவியர்கள் அன்பிற்செல்லி'' எனவரும் வரிக்குக் ''காமனின் கையில் உள்ள அம்பு ஆகிய பூக்களினால் காம விருப்பத்தினை எய்தாமல், அதனை வென்று அடக்கிய அரிய குறிப்பினையுடைய அடியவர்கள் தனக்குச் செய்கின்ற அன்பினை விரும்பி, அவர்களைத் தேடிச் செல்வோன்'' என்று, பேராசிரியர் வரைந்துள்ள உரை, மிக்க நுட்பமும் நயமும் பொருந்தியது.

காம தேவன், தேவர்கள்மேல் எய்ய அரும்பு வில்லும், மக்கள்மேல் எய்யக் கரும்பு வில்லும், அரக்கர்மேல் எய்ய இரும்புவில்லும் வைத்திருக்கின்றான் என நூல்கள் கூறுதலால், பொதுவாக அவனை இங்கு 'வில்லி' (வில்லையுடையவன்) என்றார். 'பாவியர்' என்றது இங்குத் தீவினையாளர் என்ற பொருளில் வராமல், 'பாவம்-பாவனை' என்னும் சொற்களின் அடிப்படையில் 'குறிப்பையுடையைவர்கள்' என்னும் பொருளில் வந்தது. அரும்பாவியர்கள்-அரிய குறிப்பை உடையவர்கள். செல்லி-செல்லுபவன்; அன்பிற் செல்லி-அடியவர்களின் அன்பை விரும்பித் தேடிச் செல்பவன்; சிவபெருமான்.] (364)

எய்தலெடுத்துரைத்தல் :

இல்லத்துறைவோர் :''புலவியாகியதிரைகள் வந்து மோத சிறிய அடியாகிய பூங்கலத்தினைத் தலைமேற்கொள்ளுதலால், அப்புலவி நீங்க, கலவியாகிய கடலுள் துகிலைச்

சென்று பற்றி, ஒளி பொருந்திய முத்தத்தின்கண் பொருந்தி, நிறைந்த நீர் ஆகியமதுவைப் பருகிய, இத்தலைவனுக்கு தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் நின்ற சிவபெருமானது திருவரு ளைப் போன்று, ஒரு நாளும் தளர்வில்லாத தனங்கள் எய்துவன ஆயின.''

(இப்பாடல் மணிவாசகப் பெருமானின் ஒப்புயர்வற்ற சிறந்த புலமை நலனுக்குச் சீரிய நல்ல திப்பிய எடுத்துக் காட்டாகும். ''எய்தல் எடுத்து உரைத்தல்'' என்னும் அகப் பொருள் இலக்கணத் துறைக்கு ஏற்பத் தலைவன் தலைவி யைக் கூடி இன்புற்று மகிழ்ந்தான் என்று கூறற்பாலவற்றைக் கூறுதலும் வேண்டும்; ஆனால் அதே சமயத்தில் தமது தூய புனிதத் தன்மைக்குச் சிறிதும் மாசுமறு ஏற்படாதபடி பார்த்துக் கொள்ளுதலும் வேண்டும். ஆதலின் 'கொள்ளுவ தும் மிகை கொளாது, கொடுப்பதும் குறைகொடாது இருவர் மாட்டும், சரிசமமாக நிகழ்தற்குரிய தன்மையின் ஒப்புமை இயல்பு பற்றிக் காதல் புரிதலை, வாணிபம் புரிதலாக ஒரு சிறிதுமாற்றி மறைத்து, தலைவன் திரைகடலோடி அயல் நாடு சென்று வாணிபம் செய்து பொருளீட்டினான் என்பது போலும் கருத்தமைய, மணிவாசகப் பெருமான் அணிமிகப் பாடுகின்றார்;

''புலவித் திரைபொரச், சீறடிப்
பூங்கலம் சென்னிஉய்ப்பக்,
கலவிக் கடலுட் கலிங்கம் சென்
றெய்திக், கதிர்கொள்முத்தம்
நிலவி, நிறைமது ஆர்ந்து, அம்
பலத்து நின் றோன் அருள்போன்று,
உலவிய லாத்தனம் சென்றுஎய்தல்
ஆயின ஊரனுக்கே''

எனவரும் இப்பாடலில், பொதுவும் சிறப்புமாகிய இருவகைப் பொருள்கள் அமைந்து விளங்குகின்றன. அவைகள் பின்வருமாறு :

(1) ''புலால் நாற்றம் வீசி, அலைகள் மோத, சிறிய அடிப்பகுதியினை உடைய அழகிய மரக்கலத்தினை, அலைகளின் தலையிற் கொண்டு செலுத்தி, எல்லா ஆறுகளும் பொருள்களும் வந்து கலக்கும் கடலின்கண் சென்று கலிங்க நாட்டினை அடைந்து, முத்து வாணிபம் செய்து ஈட்டிய பொருள் வளத்தால், தலைவன் மைந்துற்று மயங்கி, மது அருந்தி மகிழா நிற்பவும், சிற்றம்பலவாணரின் திருவருட் செல்வம் போல, அழியாத பெருஞ் செல்வமானது, தலைவனுக்கு எய்துவதாயிற்று'' என மேல்நோக்காக வாணிபம் பற்றிய ஒரு பொருள் காணக் கிடக்கின்றது.''

(2) ''புலவியாகிய அலை வந்து மோத, காதலியின் சிற்றடியாகிய அழகிய அணியினைத் தலைவன் தன் தலையிற் சூடுதலால், அப்புலவி நீங்கியது; அதனால் தலைவன் தலைவியாகிய கடலுள் தலைவியின் துகிலைப் பற்றிச்சென்று அவளது அழகிய பற்களாகிய ஒளிமிகுந்த முத்தத்தின்கண் பொருந்தி, நிறைந்த நீராகிய மதுவைப் பருகி மகிழ்கின்றான். இங்ஙனம் நம் தலைவனுக்குச் சிற்றம்பலவனது திருவருளைப் போன்ற, என்றும் தளர்வில்லாத முலைகள் சென்றெய்தலாயின'' என்று, இதன்கண்ணேயே காதல் பற்றிய பிறிதொரு பொருளும் அமைந்து விளங்குகின்றது. இவ்வழகிய இனிய செய்யுளின்கண், ''புலவித்திரை-சிறடிப்பூங் கலம்-சென்னி உய்த்தல் - கலவிக்கடல் - கலிங்கம் சென்று எய்தல் - கதிர்கள் முத்தம் நிலவல் - நிறைமது ஆர்தல் - உலவியலாத் தனம்'' என்னும் சொற்றொடர்களை, இரு பொருள் வளச் சிறப்புடன் மணிவாசகப் பெருமான் அமைத்து வழங்கியிருக்கும் திறன், அறிஞர்களுக்கு ஆராப் பெருவிருந்தாகும்.

தலைவன் தலைவியரது புணர்ச்சியின்கண் உள்ளமும் உடலும் உயிரும் உணர்வும் ஒன்றாகிக் கலத்தலின் அப் புணர்ச்சியைக் ''கலவி'' என்றும்; அக் கலவி இன்பத்தின் எல்லைக்குக் கரை காணாமையின் ''கடல்'' என்றும்; கடலில் அலைபோலப் புணர்ச்சியின்கண் முன் நிகழ்வது புலவியாதலின் ''புலவித் திரைபொர'' என்றும்; புலவி நிகழ்ந்தவழி தலைவன் தலைவியைப் பணிந்து நிற்றல் ''மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும், நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய'' என்று தொல்காப்பியனார் கூறுதற்கேற்ப இயல்பாகலின், 'சிறடிப் பூங்கலம் சென்னி உய்ப்ப' என்றும்; தலைவன் பணியவே தலைவி புலவி நீங்கப் புணர்ச்சி நிகழுமாகலின், அதனைக் குறிப்பால் ''கலிங்கம் சென்றெய்தி'' என்றும் அதுபோழ்தத்துப் 'பாலொடு தேன் கலந்தற்றே பணிமொழி வாலெயிறு ஊறிய நீர்' என்று திருவள்ளுவர் கூறுமாறு போல, இதழ்நீர் பருகல் இயல்பாகலின் ''கதிர் கொள் முத்தம் நிலவி, நிறைமது ஆர்ந்து'' என்றும், புணர்ச்சியுட் கொங்கை வருடுபவாகலின் ''தனம் சென்றெய்த லாயின'' என்றும்; இங்ஙனம் காமச்சுவை கனியத் தொடுத்துரைப்பினும், கடவுளருணர்ச்சியைக் கலந்து புகுத்திப் பெருக்கச் ''சார்ந்தனன் சார்ந்தனன் சங்கிலி மென்தோள் தடமுலை, ஆர்ந்தனன் ஆர்ந்தனன் ஆமாத்தூர் ஐயன் அருளதே'' என நம்பி ஆரூரர் பாடுமாறு போல, ''அம்பலத் தான் அருள் போன்று'' என்றும்; மணிமொழியார் பாடும் திறம், எத்துணை அணிநலம் உடையதாய்த் திகழ்ந்தொளிர்கின்றது! காமச்சுவை கனிந்ததாயினும் அருளுணர்வுடன் கலந்து சிறந்தொளிரும் அழகிய இனிய இப்பாடல்,

''பவழவாய் பரவை அல்குல்
என்றிவை பருகும் வேலான்
கவழமார் களிற்றை ஒத்தான்!
காதலி கரும்பை ஒத்தாள்!

தவழ்மதுக் கோதை மாதர்
தாமரைப் பூவ தாக,
உமிழ்நகை வேலி னானும்
ஒண்சிறை மணிவண் டொத்தான்!''

எனவரும் சிந்தாமணிப் பாடல்போல வெளிப்படையாய் இழிந்து செல்லாமல், எத்துணை மேம்பாடுடையதாக விளங்கித் திகழ்கின்றது!) (365)

கலவி கருதிப் புலத்தல் :

தோழி : "இனிய புன்முறுவலை உடைய தலைவியான வள், தனது சிவந்த இதழ்கள் துடிதுடிப்ப, கருமையான கண்கள் மாறி மாறிப் பிறழ, சிற்றம்பலவனின் திருவருள் பெற்ற அடியவர்களைப்போல, தலைவனைத் தழுவி முயங்கி இன்பக் களிப்பில் மூழ்கி மயங்கி நிற்கின்றாள். எனினும், 'தலைவன் இவ்வாறு நமக்கு அருளும் அருளின் திறம், என்றே னும் ஒருநாள் வேறு பிறர்க்கும் ஆகும்போலும்' என்று, ஏதோ ஒன்றனை உள்ளத்திற்கொண்டு, வெம்மைமிக்க நெட்டுயிர்ப்புவிட்டுப் பொருமி அழுது புலம்பி வருந்தினாள்."

[தலைவி தலைவனைப் புணர்ந்து மகிழ்ந்த மாட்சி மைக்கு, அடியவர்கள் இறைவனை அடைந்து எய்தும் இன்பத்தினை உவமையாக்கி "சிற்றம்பலத்து எம்மொய்வார் சடையோன் அருளின் முயங்கி மயங்குகின்றாள்" என்று அருளிச் செய்திருக்கும் திறன், பெரிதும் போற்றுதற்குரியது. இச் செய்யுள், தோழி தனக்குள் கூறிக் கொண்டது; இனி, இதுவன்றோ இவள் புலக்கின்றவாறு எனத் தோழிக்குத் தலைமகன் கூறியது எனினும் ஒக்கும்] (366)

குறிப்பறிந்து புலந்தமை கூறல் :

அருகிருப்போர் : "இங்கு, மன்னனைப் போலும் மாட்சிமை உடைய நம் தலைவன் ஒருவனே இருக்கின்றான்; மென்மைத் தன்மையால் ஒருசிறு நறுமலரையும் கூடத்

தாங்கமாட்டாத பாதங்களை உடைய, மானைப்போலும் தலைவியும், தனித்து ஒருத்தியாகவே இருக்கின்றாள். ஆயினும், இப் படுக்கைக் கட்டில் பலரைத் தாங்காது என்று கூறி, படுக்கைக் கட்டிலினின்று மிகமிக விரைந்து இறங்கி நிற்கின்றாள்; மன்மதன் எய்த மலரம்பை வெகுண்டு, முன்னொரு காலத்தில் தனது நெருப்பாகிய நெற்றிக் கண்ணை விழித்து அவனை அழித்த, சிவபிரானின் திருச்சிற்றம்பலத்தை வணங்காத பாவிகளாகிய தீயமக்களைப் பொறுக்கலாற்றாதவளும், இளையவளும் ஆகிய நம் தலைவி, இந் நிலைமைக்கண் தனனுள் நினைத்துக் கொண்டது யாதோ?''

(தீய மக்கள் என்று கூறும் சொல்லையும் பொறுக்கலாற்றாதவள், தீயமக்கள் செய்யும் செயலைச் செய்தாள் என்னும் பொருளில், ''கலரைப் பொறாச் சிறியாள் என்றார்''. 'கலர்' என்னும் சொல், இங்குத் தீயமக்களைக் குறித்து வந்தது. முன்னரும் ''கலராயினர் நினையாத்தில்லை அம்பலத்தான்'' (259) என வந்திருத்தல் காணலாம். தலைவன் தோழியின்பால் ''இவ்வாறு அருள் பிறர்க்கும் ஆகும் என நினைந்து இன்னகை புலந்தாள்'' என்று கூறியது கேட்டுத் தவறாக நினைந்து, நம்மை ஒழிந்து பிறரும் சிலர் உளராகக் கூறினான் போலும் எனக் கொண்டு, தலைவி இவ் அமளி பலரைப் பொறாது என்று புலவி கொண்டு பள்ளியினின்று எழுந்து நின்றாள் என்று, வாயில்கள் தம்முள் சொல்லியது, இச் செய்யுள்) (367)

வாயிலவர் வாழ்த்தல் :

வாயிலோர் : ''வில்போல் வளைந்த நெற்றியையும், வேல்போல் கூரிய கண்களையும் உடைய தலைவியினது, பிரிவாற்றாமையாகிய வாட்டம் அறிந்து, அதனை நீக்குதற்காக விரைந்து வந்தமையால், தில்லைச் சிற்றம்பலவனை இடையறாது சிந்தை செய்யும் அடியவர்களைப் போல வளத்

தால் பொலியும், வயல்களை உடைய ஊரன் ஆகிய நம் தலைவன் உண்மையிலேயே நல்ல தகுதியும் வாய்மையும் உடையவன் ஆவான்.''

(தில்லைச் சிற்றம்பலத்தை இடையறாது சிந்தை செய்யும் அடியவர்கள். வளத்தாற் பொலிவர் என்பதையும், அவர்கள் மெய்யே தக்க வாய்மையராகத் திகழ்வர் என்பதையும், இப்பாடலில் நுட்பமாகச் சுட்டியருளிய மணிவாசகரின் ஒட்பம் பெரிதும் மகிழ்ந்து போற்றுதற்குரியது)

புனல் வரவுரைத்தல் :

உலகத்தார் : ''கருப்பம் முதிர்ந்ததும், துள்ளும் நடையை உடையதுமாகிய பெண் பறவைக்கு, அது முட்டையிடும் கூட்டைப் பின்னுதற்கு விரும்பி, அதன் துணையாகிய ஆண் பறவை, தேன்போலும் இனிய சாறு மிகுந்த கரும்பினது மெல்லிய பூவைக் கோதுகின்ற ஊரை உடைய, தலைவனின் திண்ணிய தோள்களை, மான்போலும் பார்வையினை உடைய பரத்தையர்கள் பலரும் கூடி இன்புறும் வண்ணம், தில்லைச் சிற்றம்பலவனின் திருவருளைப் போன்ற, இப் பொய்கையின்கண் தலைவன் பரத்தையரொடு கூடிப் புனலாடுதலால், தலைவன் தலைவியைப் புலவி கொள்ளுமாறு செய்வான் போலும்!''

[பெண்பறவை, சூல் (கருப்பம்) முதிர்தலாற் குறுக அடியிடுதலின், அதனது நடையைத் ''துள்ளும் நடை'' என்றார். ஆண் பறவை தனது சூல் முதிர்ந்த பெண் பறவைக்கு ஈனில் (முட்டையிடும் கூடு) இழைத்துப் பாது காப்பது போல, இத்தலைவனும் தன்தலைவிக்கு வேண்டுவன செய்து வீட்டின்கண் தங்கி இன்புறுகின்றான் என்னும் குறிப்புப் பொருள், ''சூல் முதிர் துள்ளு நடைப் பெடைக்கு, இல் துணைச்சேவல் செய்வான், தேன்முதிர் வேழத்தின் மென்பூக் குதர் செம்மல் ஊரன்'' என்னும் வரிகளில் அமைந்து விளங்குகின்றது.

யாரினும் இனியன் பேரன் பினனே!
உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
சூல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாறா வெண்பூக் கொழுதும்
யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே''

எனவரும் குறுந்தொகை என்னும் சங்க இலக்கியத்தின் (85) செய்யுளைத் தழுவி, இப்பாடல் அமைந்துள்ளமை அறிந்து இன்புறுதற்குரியது] (369)

தேர்வரவு கண்டு மகிழ்ந்து கூறல் :

பரத்தையர் : ''ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற வடிவம், மிக்க பெருஞ்சோதியே என்று சொல்லுமாறு, நிலைபெற்ற சிற்றம்பலவரின் தில்லை நகரில் வாழ்கின்ற, மலர்போன்ற பாதங்களை உடைய பரத்தைமைப் பெண்காள்! இளமை அழகு வடிவம் முதலியவற்றால், முருகனே என்று சொல்லத் தக்க, நம் தலைவனின் நெடிய தேர், இதோ இங்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டது. நுங்களில் இவனைப் புணர்தற்கு முற் பிறப்பிற் பெருந் தவத்தினைச் செய்தவர்கள் யாரோ, அவர்கள் இனி இவனைத் தழுவித் தோய்ந்து மகிழ்வீர் களாக!''

[இச் செய்யுள், தலைமகளின் வரவைச் சேரிப் பரத்தையர்க்குப் பாங்காயினார் உணர்த்துவதாக அமைந் தது. இனி, பரத்தையர் சேரிக்கண் தலைமகனது தேர் செல்லத் தலைமகள் மனம் நொந்து கூறியது எனவும் கொள்ளலாம்] (370)

புனல் விளையாட்டில் தம்முளுரைத்தல் :

பரத்தையரின் சேடியர் : ''தேவர் உலகத்து மகளிரைப் போல வந்து, புனலாட்டு விழாவின்கண் கூடியுள்ள பரத்தைமைப் பெண்களே! நாமெல்லாம் இங்குக் கூடி

யிருக்கவும், அரம்பை மேனகை ஊர்வசி திலோத்தமை என்னும் தேவருலகத்துப் பெண்களின் தலைவிபோல, இற்பரத்தையானவள், இதோ வந்து நம் தலைவனை அணுகா நிற்கின்றாள். இவள் நம் தலைவனைத் தன்பால் கவர்ந்து மயக்கி, நம்மிடமிருந்து தலைவனைப் பிரித்துக் கொள்ளினும் கொள்வாள். ஆதலின், பிரமனின் தலையினை நகத்தாற் களைந்த சிவபிரானின், சிற்றம்பலத்தை வழுத்தி வணங்காத முப்புர அசுரர்களின் மனைவியரைப்போல, நாமும் பின்னர் வருந்த நேரிடாதபடி, பொலிவுமிக்க நம் தலைவரை நமக்கே யுரியராகும்படி, முன்னதாக விழிப்புடனிருந்து காத்துக் கொள்வோமாக!''

[தலைவனை இற்பரத்தை கவர்ந்து கொள்வாளாயின், பரத்தையர்களுக்கு அதனால் நேரக்கூடிய வருத்தத்திற்குத் திரிபுர அசுரரின் மனைவியர் எய்திய வருத்தத்தினை உவமையாக்கி, ''தில்லைச் சிற்றம்பலம் வழுத்தாப் புரமங்கையரின் நையாது ஐய காத்தும் நம் பொற் பரையே'' என்று அருளிச் செய்த மணிவாசகரின் கவிதைக் கற்பனை மாட்சிமை பெரிதும் போற்றுதற்குரியது] (371)

தன்னை வியந்துரைத்தல் :

பரத்தை : ''முப்புரத்தை எரித்த சிற்றம்பலத் தானுடைய அருளைப் பெற்றவர்களைப் போலச் செம்மாந்து, யான் தலைவனை நெருங்கித் தழுவி அணைந்து மகிழ்வேன்; மற்றும் ஒளி பொருந்திய புன்முறுவலை உடைய பிற பரத்தையர்கள்பால், தலைவனது அருள் செல்லாதபடி யான் தடுத்து நிறுத்துவேன். அங்ஙனம் நிறுத்தாவிடில், யானும் தலைவனைப் பிரிந்து வருந்திப் புலம்புகின்ற தலைவியைப் போன்றவளே ஆவேன்.'' (372)

நகைத்துரைத்தல் :

தலைவி : "எனக்குத் தங்கையாக ஒரு பரத்தை தோன்றினாள். அதனால் தனது அழகிய கையின்கண் சிறிய மானை ஏந்திய சிற்றம்பலத்தானின், தில்லைக்கண் உள்ள, தலைவனுடைய திண்ணிய தோள்களைப் பெற்று மகிழ்தலால் உண்டாகிய பெருமையும், அவனோடு ஏற்பட்ட மிக நெருங்கிய தொடர்புகளும், இறுமாப்பும் என்பால் அடங்கி நீங்கி ஒழிந்தன; என்னுடைய இணை முலைகளும் நிமிர்ந்து நிற்றல் ஒழிந்து, தலைசாய்ந்து அடங்கி நிற்பன வாயின. எனக்கு ஒரு தங்கை ஏற்பட்டாற்போல, இப் பரத்தைக்கும், இனி ஒரு தங்கை ஏற்படுவாளாயின், இப் பரத்தையாகிய என்னுடைய தங்கையும், தன்னுடைய இறுமாப்பு அடங்கிப் பணிந்து நிற்பாள். இங்ஙனம் பின்னர்த் தனக்கு நேர இருப்பது அறியாமையால், இப்பரத்தை தன்னைத் தானே புகழ்ந்து மகிழ்ந்து செருக்குறுகின்றாள். (373)

['எங்கை' என்றது என்தங்கை என்றவாறாயினும், 'என் எங்கை' என இயைபு மிகுதி கூறி, தலைவி பரத்தையை நகையாடினாள்]

நாணுதல் கண்டு மிகுத்துரைத்தல் :

தோழி : "தீயின்கண் நின்று நடனம் புரியும் சிவபிரானின் சிற்றம்பலத்தைப் போன்ற சிறந்த தலைவியானவள், தலையில் சூடப்படாமல் ஒரு பளிங்குச் செப்பின்கண் இட்டு அடைத்து வைக்கப்பெற்றுத் தனியே வைகுகின்ற ஓர் அழகிய நறுமலரைப் போல வாடி வதங்கி மெலிகின்றாள். ஆயினும் இதனைப் பிறர் அறியின், தில்லை ஊரனாகிய தலைவனுக்கு இன்று இது ஒரு தகுதியற்ற பழிச் செயலாகும் எனக்கருதி நாணமுற்று, தன்னுடைய அளவற்ற வருத்தத்தை என்னிடத்தும் கூட வெளியிடாமல், இவ்வாறு மனத்துள்

அடக்கிக் கொண்டு மறைத்து ஒழுகுகின்றாள். இதனால் இத் தலைவியின் கற்பின் பொற்பு, நமக்குத் தாயாகும் இயல்பை உடையதாகத் திகழ்கின்றது. இத்தலைவியின் அச்சம் நாணம் மடம் பயிர்ப்பு முதலாகிய இயல்புகள், மிகவும் ஒப்புயர்வற்று நல்லனவாய்ச் சிறந்துவிளங்குகின்றன. (374)

பாணன் வரவுரைத்தல் :

தோழி : "அறல் மணல் போல வளைந்து நெளிந்த அழகிய கூந்தலை உடைய நல்ல தலைவியே! இராப்பொழுதின்கண் இரை தேடும் பொருட்டு, எல்லாத் திசைகளுக்கும் சென்று பறக்கின்ற இயல்பினை உடைய வெளவாற் பறவைகள், இரை தேடுகின்ற காலம் அல்லாமையால், பகற்பொழுதின்கண் தங்கி உறைகின்ற பெரிய ஆலமரம் போன்று, தலைவனின் துணையில்லாமல் இராப்பொழுதில் தனியே வருந்திக் கொண்டிருக்கின்ற நம்முடைய நிலைமையினை, விறலியும் பாணனும் அறிந்து கொள்ளவில்லை போலும். அறியாமையினால்தான், இவர்கள் நம்முடைய தலைவனாகிய வேந்தனுக்குத் துயில் எழும் மங்கலம் (திருப்பள்ளி எழுச்சி) பாடுவதற்காகத் தில்லை இறைவன் அமைத்த சிறந்த யாழினை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, இங்கே நிற்கின்றார்கள். இவர்கள் நம்மை எள்ளி நகையாட வந்தார்கள் அல்லர். தலைவன் இரவிற் பரத்தையர்பாற் செல்லுதலை அறியாமையால்தான், இவர்கள் தலைவனுக்குத் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாட இங்கே போந்துள்ளனர். ஆதலின் தலைவியே! இவர்கள்பால் நீ சினம் ஏதும் கொள்ளுதல் வேண்டா?" (375)

தோழியியற் பழித்தல் :

தோழி : "தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் கண், தனது சடைமுடியிற் கொக்கிறகினை அணிந்துகொண்டு நடனம் புரிகின்ற

சிவபிரானின், தெற்கேயுள்ள கூடல் என்னும் மதுரை மாநகர் போன்று, அழகிய சிறந்த தலைவியானவள், அக்குமணி போலும் இனிமையான அழகிய தனது பற்கள் தோன்றுமாறு புன்முறுவல் புரியாமல் வருந்தும்படி, சிவந்த வேற்படையை ஏந்திய வீரனும், ஒப்பற்ற வள்ளலுமாகிய நம் தலைவன், பரத்தையர்பாற் பயின்று கலந்து காதலித்து ஒழுகுகின்றான். அதனால் முன்பு தக்க சான்றோனாக இருந்தவன், இன்று தகுதியற்ற புல்லியோனாக மாறி உள்ளான். அந்தோ! இது பெரிதும் வருந்துதற்குரியது.

(376)

உழையர் இயற்பழித்தல் :

அருகிருப்பவர் : ''அடியவர்களின் உடலில் என்புகள் தோறும் அமிழ்தம் தோன்றி ஊறிப் பெருகும்படி, அம்பலத்தின் கண்ணே நின்று ஆடுகின்ற சிவபெருமானின், திருச்சுழியல் என்னும் சிறந்த பெருந்தலத்தின்கண், தன்னுடைய பெண்பறவை வருந்தும்படி, ஒழுக்கத் தகுதி கெட்டு, அன்னப் பறவையானது, வலிமையான சலஞ்சலம் என்னும் பெண் சங்கின் மேல் கிடந்து உறங்குகின்றது. அங்ஙனம் அன்னங்கள் உறங்குகின்ற வயல்களை உடைய தலைவன், தன்பால் பேரன்புமிக்க நெஞ்சத்தை உடைய இந்தச் சிறந்த தலைவியானவள் வருந்தி மயங்கித் துன்புறவும், இது குறித்துச் சிறிதும் இரக்கமும் பரிவும் கொள்ளாதிருக்கின்றான். அதனால் இவன் தகுதியற்றவனேயாவான்.''

[தலைவியை 'அன்புடை நெஞ்சத்தவள்' என்றதனால், பரத்தையரது அன்பற்ற புன்தன்மை புலப்படுத்துப் பெற்றது. சலஞ்சலத்தை 'வன்பெடை' என்றதனால், அதனையொத்த பரத்தையரின் அன்பற்ற வன்தன்மை விளங்கும். அன்னமானது, தன் பெண் பறவை வருந்தும்படி சலஞ்சலத்தின் மேல் துயிலும் என்றது, தலைவன் தலைவி வருந்தும்படி

பரத்தையர் இல்லம் சென்று தங்கி உறங்குகின்றான் என்னும் உள்ளுறை உவமைப் பொருளை இது கொண்டுள்ளது] (377)

இயற்பட மொழிதல் :

தலைவி : "இறைவன் ஒருவன் உளன் என்று உட்கொண்டு, அஞ்சி ஒழுகாத கொடிய அசுரர்களின் திரிபுரங்களை அழித்த, சிற்றம்பலவரின் அழகிய குளிர்ந்த கயிலாய மலையின்கண், மேகங்கள் படிகின்ற குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள நம் தினைப்புனத்தின்கண், அந்நாளில் நம் அன்பைப்பெற விரும்பி, மாந்தழையினை ஏந்தி வந்தவராகிய நம் தலைவர், இன்று நனவில் என் நெஞ்சத்தின்கண் இருக்கின்றார்; யான் தடுத்தாலும் அவ்விடத்தில் இருந்து நீங்கிச் செல்லமாட்டார்; எனக்குத் துயில் உண்டாகுமாயின், கனவின்கண் வந்து இலவம் பஞ்சால் அமைந்த படுக்கையின் கண், எனது மார்பகத்தினின்று பிரியாமல் உடனுறைந்து தங்குவார். அத்தகைய அன்பும் பெருந்தகைமையும் மிக்க நம் தலைவரை, நீ கொடுமை கூறுவது எற்றுக்கு?" (378)

நினைந்து வியந்துரைத்தல் :

தலைவன் : "தெளிந்த நல்ல நீரையுடைய கங்கைநதி தங்கும் சடையை உடைய சிற்றம்பலவனும், வஞ்சகம் நுழையும் நெஞ்சத்தை உடைய பாவிகள் ஒருநாளும் காண்பதற்கு அரியவனும், ஆகிய சிவபிரான் உறைகின்ற சீர்காழி என்னும் தலத்தைப் போன்று, சிறந்த அழகிய தலைவியானவள், யான் தன்னை நினையாமல் வேறு ஒன்றின்மேல் உள்ளத்தைச் செலுத்துகின்றபோதும், தான் என்னை நினைந்து, ஒருகாலும் என்னைவிட்டுப் பிரியாமல், என் உள்ளத்திற் புகுந்து தங்கி நிலை பெற்று நிற்கின்றாள். அன்றியும், யான் தன்னை நினையுந்தோறும், உயர்ந்த மேட்டு நிலத்தினின்றும் இழிந்து, பள்ளத்தில் விரைந்து புகுகின்ற வெள்ளத்தைப்போன்று, தடுப்பதற்கு அரியவளாய்

என் உள்ளத்தின்கண் விரைந்து ஓடிவந்து சேருகின்ற இயல்பு உடையவளாகத் திகழ்கின்றாள். அதனால் அத்தகைய அழகிய இனிய தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து, யான் இங்கு இப் பரத்தையர் சூழலில் தங்கி இருத்தல், எனக்கு மிகவும் கடினமாகவே உள்ளது. குணநலங்களில் சிறந்துயர்ந்த தலைவியின்பால், யான் இப்போதே விரைந்து சென்று சேர்தல் வேண்டும்.'' (379)

வாயில் பெறாது மகன் திற நினைதல் :

தலைவன் : ''தேனும் வண்டும் உறைகின்ற கொன்றை மலரை அணிந்த சிவபிரானின், சிற்றம்பலத்தை வழுத்து கின்ற அன்பர்கள் பெறுவது, இன்பம் மிக்க வானுலகம். அதன்கண் உளவாகிய, வளவிய இடங்களின் நுகர்ச்சி நலங் களையெல்லாம் உண்மையில் எனக்குத் தருகின்றவனும், நிலைபெற்ற குதலைச் சொற்களைப் பேசுகின்ற வாயை உடையவனும், வளம் நிறைந்த திருப்பாற்கடல் அளித்த பெருமை மிக்க அமிழ்தம் போன்றவனும் ஆவான். என்னு டைய இளம்சிறு புதல்வன்! அவன் என்னை வந்து அணைகின் றிலன். என்னுடைய இனிய சிறியமகனின் துணையின்றி, நறு மணத்தால் வண்டுகள் தேடிவந்து உறைகின்ற அழகிய கொங்கைகளை உடைய தலைவியை, யான் இனிச் சென்று அடைந்து பொருந்துவது எவ்வாறு?'' (380)

வாயிற்கண் நின்று தோழிக் குரைத்தல் :

தலைவன் : ''தனக்கு நேர்ந்த இடர் நீங்குதல் குறித்து வந்து அடைந்த பாம்பினை, தனது சடையின்கண் உள்ள இளம் பிறையின் பக்கத்தில் சூடி, அதனை வருந்தாமற் செய்து, மகிழ்ச்சியுடன் ஆடும்படி வைத்தருளியவன் சிவ பெருமான். அப்பெருமானின் சிற்றம்பலம், நிலைபெற்ற மேகங்கள் தங்கிய பெரிய மதிலை உடைய தில்லையில் உள்ளது. அத் தில்லையைச் சூழ்ந்துள்ள நல்ல நாட்டிற் பொலிவுற்று வாழ்கின்ற,கற்புமிக்க அழகிய இளம் மகளிர்கள்

அழகிய கயல்போலும் கண்களை உடைய தலைவியின் இரண்டு கண்களால் நோக்கப்பெற்று, ஒரு காலைக்கு ஒரு கால் மிகுந்து பெருகுகின்ற அச்சத்தாலும், மயக்கத்தாலும் யான் எய்துகின்ற வாட்டத்தினையும், மயக்கத்தினையும் தவிர்த்து, எனக்கு உதவிபுரியும் கடப்பாடு உடையவராவர். ஆயினும், அவர்கள் எனது வாட்டத்தினையும் மயக்கத்தினையும் நீக்க முயலாமல், பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம், என் துன்பங்களைத் தீர்க்கலாகாது என்று, இவர்கள் ஏதேனும் விரதம் கொண்டுள்ளனர் ,போலும்! இங்ஙனம் இவர்கள் பூண்டுள்ள விரதம்தான் யாதோ? எற்றுக்கோ? தெரிந்திலது!''

[இச் செய்யுள், முன்னிலைப் புற மொழி. நீ என் வாட்டமும் வருத்தமும் கண்டு வறிதே இராமல், அவற்றை நீக்கியருள்க என்று தலைவன் தோழியை வேண்டிக் கொள்வது இதன் கருத்து. 'தில்லை நன்னாட்டுப் பொலிபவர்' என்றது தோழியை. 'கயல் வந்த கண்ணியர்' என்றது தலைவியை. காதரம்-அச்சம். மயல்-மயக்கம். இதன்கண் ''மாமதியின் அயல், வந்த ஆடு அரவு ஆட வைத்தோன்'' என்பது அழகிய இனிய உள்ளுறை உவமைப் பொருள் உடையது. மதி தலைவி, அரவு தலைவன், இறைவன் தோழி. இறைவன் பாம்பையும் மதியையும் தம்மிற் பகையறுத்து ஓரிடத்தே விளங்க வைத்தாற்போல, என்னுடன் தலைவிக்கு உண்டாகிய ஊடலைத் தவிர்த்து ஒற்றுமைப்படுத்தி இன்புற வைத்தல், தோழியாகிய நினக்குக் கடன் என்று தலைவன் வேண்டிக் கொள்ளும் குறிப்பு, இதன்கண் அமைந்துள்ளது. ''விரதம் உடையர் விருந்தொடு பேச்சின்மை, மீட்டு அது அன்றேல் சரதம் உடையர், மணி வாய் திறக்கின் சலக்கு என்பவே'' (57) என முன்னரும் வந்திருத்தல் அறிதற்குரியது]

(381)

வாயில் வேண்டத் தோழி கூறல் :

தோழி : ''தலைவரே! கூற்றம்போலச் சினத்தை உடைய யாளிகள், நாம் செல்லும் காட்டு வழிகளில் உள்ளன. அவைகள் நமக்கு ஊறு செய்யுமே என்று கருதாமலும்; கண்களின் பார்வையைக் கெடுத்து, அதன்கண் உள்ள பாவையையும் சிதறச் செய்ய வல்லதாய், அடர்ந்து செறிந்த கொடிய இருளை இடையூறாக எண்ணாமலும்; கன்றைப் பிரிந்த தாய்ப் பசுபோல, முன்பெல்லாம் எங்கள் தலைவியை அடைய விரும்பி, நீர் வந்து கொண்டிருப்பீர்! இன்றோ, அத்தகைய நீர், எம் ஈசராகிய சிவபெருமானின் தில்லையில், எம்மோடு பொருந்தாத தீய பரத்தையர்களின், கொடியை உடைய நெடிய தெருவின்கண், எந்தத் தேரில் முன்பெல்லாம் எங்கள்பால் ஏறி ஊர்ந்து வந்தீரோ, அந்தத் தேரிலேயே, எம்மைப் புறக்கணித்துவிட்டுப், பரத்தையர்கள்பால் அவர்களைத் தேடிக் கொண்டு செல்கின்றீர்! எங்கள் பால் நீர் கொண்டிருந்த அருள், இவ்வாறோ மாறிப்போதல் வேண்டும்?'' (382)

தோழிவாயில் வேண்டல் :

தோழி : ''கார்காலத்து மயிலைப் போன்ற தலைவியே! கயிலாய மலையை எடுக்கவந்த அரக்கனாகிய, இராவணனது கையும் தலையும் உடலிலிருந்து நீங்கும்படி, கால் விரலால் மிதித்து நசுக்கியவன், புலியூர்ச் சிவபெருமான்! அப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் இம்மலை நிலத்தின்கண், முன்பொரு காலத்தில் நம்மைக் கொல்லவந்த மெல்லிய தலையை உடைய யானையை, நமக்கு அதனால் ஊறுபாடு ஏதும் நேராதபடி வென்றுகொன்ற விருந்தினர், நம் தலைவர்! வானளாவிய தமது வெண்கொற்றக் குடையின்கீழ் அரசர் போல வைகியிருக்கும் அவரை, இக் கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்துள்ளார் எல்லாரும், வியந்து உவந்து பணிந்து வணங்குவர். அத்தகைய அவர், தமது பெருமையினைச் சிறிதும்

நினையாது, நம்முடைய வாயிலின்கண் வந்து, தமது வேட்கைப் பெருக்கம் மிகுதியாகத் தோன்ற, மிகவும் பணிவுடன் நின்று கொண்டுள்ளார். மேலும் அவர், தாம் ஒன்றும் சொல்ல இயலாதவராய்ச் செயலற்றுக் காணப்படுகின்றார். ஆதலின் இனியும் நாம் நம் தலைவரைப் புறக்கணித்து மறுத்தல் முறையன்று'' (383)

மனையவர் மகிழ்தல் :

வீட்டிலுள்ளோர் : ''தேவியைத் தன் திருமேனியின் இடப்பாகத்தில் கொண்டவர் சிவபிரான். அவரது சிற்றம்பலத்தின்கண் எழுதப்பட்ட ஓவியம் போன்று அழகிய ஒளி பொருந்திய நெற்றியை உடையவள், நம் தலைவி. அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் செய்தியைக் கொண்டு செல்ல விரும்பி ''நின் காதலர் வந்துவிட்டார்; அதற்கு அடையாளமாக எழுகின்ற இனிய இயங்களின் ஒலியைக் கேட்டனையோ?'' என்று, தலைவியின்பால் நேரிற் சென்று சொல்லினர். அது கேட்டுத் தலைவி பெருமூச்சு விட்டாள். அவளுடைய குவளைப் பூப்போன்ற கருமையான கண்கள், ஊடலின் சினத்தால் செங்கழுநீர் மலர்கள் போலச் சிவந்த நிறத்தை அடைந்து நின்றன. இனி யாது நிகழுமோ?''

['தேவி அங்கண் திகழ் மேனியன்' என்பதற்குத் தேவியினுடைய அழகிய கண்மலர்கள் சென்று படிந்து விளங்கும் திருமேனியையுடையவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்]. (384)

வாயின் மறுத்துரைத்தல் :

தலைவி : ''முத்துப்போன்று ஒளிமிகுந்த, அழகிய பற்களை உடைய தோழியே! நம்முடைய காதலராகிய தலைவர், உடை மணியை அரையில் அணிந்து, சிறு தேர் உருட்டி, உலாவி நடக்கின்ற, மணிபோலும் இப்புதல்வனை, நமக்குத் தந்த பின்வர், நான்முகனும் மாலும் தேடியும் அறியாத,

விடை மணிகண்டராகிய சிவபெருமானது வளம் பொருந்திய தில்லையின்கண், மெல்லிய மயிலைப் போன்ற நமது தோழியர் கூட்டத்தின் முன்னிலையில், நம் வாயிலை இன்றுதான் வந்து கண்டுள்ளார். நம்பால் நம் தலைவர் கொண்டுள்ள அருளின் திறம் இதுவே போலும்! இத்தகைய நம் தலைவரை, இங்கு நாம் ஒரு சிறிதும் அன்புகாட்டி வரவேற்றல் வேண்டா. அவரைத் தம் விருப்பம்போல், தாம் விரும்பும் பரத்தையர் இல்லங்களுக்கே செல்லுமாறு சொல்லுதல் அமையும்.'' (385)

பாணனொடு வெகுளுதல் :

தலைவி : ''மீனின் புலாலை உண்ணுகின்ற புலையனாகிய இழிந்த பாணனே! கூர்மை பொருந்திய ஊசியைக், கொல்லரது சேரியின் கண் கொண்டு சென்று விற்க முயன்று, வீணாக அலைந்து திரிபவர்களைப்போல, நீ எம்முடைய இல்லத்திற்குப் பலநாலும் போந்து, புதிய புதிய வெவ்வேறான பொய்யுரைகளை நாள்தோறும் வீணாகப் புனைந்து கொண்டுவந்து கூறுகின்றாய். கருமை பொருந்திய கண்டத்தை உடைய சிவபெருமானின் தில்லையின் கண் உள்ளவரும், வளம் மல்கிய ஊரை உடையவருமாகிய தலைவர், என்பால் உண்மையான அன்புடையவர் என்றும், எம்மிடத்தில் என்றும் நீங்காத அருள்நலம் பெரிதும் உடையவர் என்றும், நீ கூறுதல் வேண்டுமோ! இப்பொய்யுரை கூறவோ நீ இங்கு வந்தாய்? எம் தலைவரின் போலி அன்பின் திறனை, யான் நன்கினது உணர்வேன்.'' (386)

பாணன் புலந்துரைத்தல் :

பாணன் : ''கொல்லனது தொழிற் றிறன் நன்கு விளங்குகின்ற, மழுப்படையை ஏந்திய சிவபெருமானின் குளிர்ந்த தில்லையைப் போன்று சிறந்த தலைவியே! வில்லினும் சிறந்து வளைந்த அழகிய நினது புருவம் நெரியவும்,

சிவந்த இதழ்கள் துடிக்கவும், என்பால் சீற்றம் மிகவும் கொண்டு, என்மேல் எறிவதற்காக நீ கல்லை எடுத்தல் வேண்டா! நினது கருமையான கண்களில், சினத்தினால் எழுந்த சிவந்த நிறத்தை மாற்றிக்கொண்டு, சினந் தவிர்ந்து என்னைப் பொறுத்தருள்க. பணிவு மிக்க இனிய சொற்களை உடைய தலைவியே! நீ பல்லாண்டு வாழ்க! இனி யான் இங்கு நிற்கவும் மாட்டேன். நினது சீற்றத்திற்கு ஆளாகிவிட்ட யான், இனி இவ்வூரை விட்டு அகன்று, வேறு எங்கேனும் சென்றுவிடுகின்றேன். அதற்காக உன் திருவடிகளைப் பணிந்து வலஞ்செய்து வணங்கி, நின்பால்விடையும்பெற்றுக் கொள்கின்றேன்.'' (387)

விருந்தொடு செல்லத் துணிந்தமை கூறல் :

வீட்டிலுள்ளோர் : ''மதக் களிப்பை உடைய யானையின் தோலை உரித்துப் போர்த்த, சிவபிரானின் தில்லையிலுள்ள ஊரவராகிய ''நம் தலைவர் வருகின்றார்'' என்று சொல்லத் தொடங்கி, முடிக்காத முன்னரே, கிளியைப் போலும் இனிய சொற்களை உடைய நம் தலைவியின் முகமாகிய தாமரையில், நெருப்புப் பொறி பறக்கும் கூர்மையான வேலைப் போன்று,கண்கள் பிறழ்ந்து பாய்ந்து நின்றன. அம்மட்டோ! சினத்தால் செங்கழுநீர் போலச் சிவந்து, கண்ணீர்த் துளியாகிய முத்துக்களையும் சிதறலாயின. அந்நிலையில், ''தலைவர் தனியாக வரவில்லை, விருந்தினருடன் வந்து கொண்டிருக்கின்றார்'' என்று சொல்லத் தொடங்கி முடிக்காத முன்னரேயே, சினத்தால் சிவந்திருந்த தலைவியின் கண்கள் சினம் தணிந்து, முன்பு எப்போதும் இருப்பதுபோலக் கருமைநிறம் உற்றுக் கருங்குவளை மலர்கள் போல, அழகாக மலர்ந்து மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தின. இத்தலைவியின் மனையறத்தின் மாண்பு இருந்தவாறு என்னே!''

(388)

ஊடல் தணிவித்தல் :

தோழி : ''பேய்க் கூட்டங்கள் கரணங்கள் பாய்ந்து மகிழும்படி, புறங்காட்டின்கண் நடனம் செய்தலை விரும்பிய அழிவற்ற சிவபிரானின், தில்லையைப் போன்ற சிறந்த தலைவியே! தழுவி அணைத்தும், முத்தம் கொண்டும், தனது தோளில் ஏறி விளையாடுகின்ற, நம்முடைய மைந்தனைத் தனக்குத் துணையாக எடுத்துக்கொண்டு, நம் தலைவர் நம்மிடம் வந்திருக்கின்றார். தன்பால் நாம் கொண்டுள்ள ஊடலாகிய சீற்றத்தைத் தணிவித்தற் பொருட்டே, நம் முடைய புதல்வனைத் துணைக்கொண்டு, நம் தலைவர் இங்கு வந்துள்ளார். ஆதலால், இனியேனும் நீ நினது ஊடலும் கவலையும் ஒழிந்து, நம் தலைவராகிய அரசனுக்குக் குற்றேவல் புரியக் கடமைப்பட்டுள்ளாய்.'' (389)

அணைந்தவழி ஊடல் :

தலைவி : ''சேல் மீன்கள் விளங்குகின்ற வயலை உடைய, சிற்றம்பலவரின் தில்லை மாநகரிடத்தில், வேல் போலும் கண்ணை உடையராய் இருக்கின்ற, நின் காதலி யராகிய இளம்பரத்தைப் பெண்கள், நீ இப்போது எம்பாற் காட்டுகின்ற பணிவு அடக்கச் செயல்களை அறிந்தால், நின்பால் வெகுளி கொள்வர். அது மட்டுமன்று. இச் சிறு வனால் உண்டாக்கப் பெற்ற பால் பெருகி, எம் மேனியில் புலப்படுகின்ற தன்மையில் யாம் உள்ளேம். ஆதலால் நின்னை அணைவதற்கு, யாம் தகுதி உடையேம் அல்லேம். மேலும் யாமும் நீயும் பொருந்துகின்ற இச்செயல், நாணம் அற்றதும், கள்ளம் உடையதும் ஆகும். அதனால் நின்போலி அன்பை யாம் விரும்பவில்லை. நீ எம்முடைய கால்களைத் தொட்டு வணங்க முற்படுதல் வேண்டா. யாம் மறுத்து வெறுத்துக் கூறவும், நீ எம்மை விடாது பின்பற்றித் தொடரு தல் வேண்டா. என்னுடைய கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு இரந்து கெஞ்சி மன்றாடுதலை விடுக. நீ எம் கைகளைத் தீண்டுதற்கும் தகுதி உடையை அல்லை.''

(ஊடல்காரணமாக எழுந்த சினத்தினால், தலைவனைத் தாழ்த்தி ஒருமையினும், தன்னை உயர்த்திப் பன்மையினும் தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள்). (390)

புனலாட்டுவித்தமை கூறிப் புலத்தல் :

தலைவி : ''சொத்துக் கொத்தான மாலைகள் நிறைந்த பெரிய தோள்களையும், நஞ்சைக் கக்குகின்ற கூர்மையான வேற் படையினையும் உடைய கொற்றவராகிய நம்தலைவர், தீவினையேன் ஆகிய என்பொருட்டு, எமது வளமனையில் வந்து நிற்கின்ற தன்மை என்னே! நெருதல் இவர், பந்து பயின்ற விரல்களை உடைய பரத்தை ஒருத்தியைப் பலரும் காணுமாறு புனல் ஆட்டுவித்தார். இங்ஙனம் வெளிப்படை யாகத் தவறு செய்தனராயினும், தாம் எவ்வகைத் தவறுமே செய்யாத நல்லவர்போல் நடித்தலை மேற்கொண்டு, தலைவர் இங்கு வந்து நிற்கின்றார். இவ்வகைப் போலிச் செயல்களை நம்மாற் பொறுத்தல் அரிது.'' (391)

கலவி கருதிப் புலத்தல்:

தலைவி : ''மின்னல் போலும் ஒளிமிகுந்த செஞ்சடையின் கண், வெண்பிறையைச் சூடியிருப்பவனும்; நல்ல ஆசூழை உடைய சிறந்த அன்பர்கள், சிற்றின்பத்திற்குக் காரணமான புலன்களைவிட்டு நீங்கிச் சென்று, நினைந்து தியானிக்கின்ற திருவடிகளை உடையவனும்; ஆகிய சிற்றம்பலவரின், தெற்குத் திசையின்கண் உள்ள பொதிய மலையைச் சார்ந்த எமது குடும்பம், மிகமிகத் தாழ்ந்து வறிய சிறியவர்களின் குடும்பமாகும். அதனால் நல்ல ஊர்களை உடைய தலைவனே! முற்காலத்தில் நீ செய்த உண்மை அன்பையும், தலையளியினையும், நாம் விரும்புகின்றோம். என்றாலும், இப்பொழுது உனது திருவருள் எங்களுக்கு இதனின்மேல் வேண்டுவதில்லை. எங்ஙனமோ எம்மை நினைவு கூர்ந்து, நீ இங்கு வந்த இத்துணையே எமக்குப் போதும்.'' (392)

மிகுத்துரைத்தூடல் :

தலைவி : ''செல்வச் செழிப்புமிகுந்த மாளிகைகளால் சூழப்பட்ட சிற்றம்பலத்தை உடையவரும், அன்பர்களின் உள்ளத்திற் சென்று தங்கி மகிழ்ந்து கூத்தாடுபவரும் ஆகிய சிவபெருமான் தோற்றுவித்த ஏழு உலகங்களிலும், சிறந்த நாட்டின் கண், சிறந்த நல்ல ஊரில், சிறந்த பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக நீர் விளங்குகின்றீர். அத்தகைய பெரு நிலையினர் ஆகிய தாங்கள், மிகவும் இழிந்த எங்களைப் போன்றவர்களிடத்தில், இத்தன்மையாகிய காதல் இன்பச் செயல்களை விரும்புதல், உமக்குச் சிறப்பும் பொருத்தமும் உடையதுஅன்று! நீர் விரும்பும் பரத்தையர் இடத்திலேயே நீர் செல்லலாம்.'' (384)

ஊடல் நீட வாடியுரைத்தல் :

தலைவன் : ''ஒருவகையாலும் திருந்தாத கொடிய பாவியாகிய யான், பிறவித் துன்பத்தினின்று தப்பி உய்யும் படி வந்து தோன்றியருளிய சிற்றம்பலவரின், தெற்கின்கண் உள்ள பொதிய மலையின்பால், ஒருமுயற்சியும் இன்றிவறிதே இருந்த யான், உய்யும்வண்ணம், என்முன்னே வந்து காட்சி தந்து, தன்னுடைய இணைந்த மலர்போலும் கண்களினது உள்ளக்கருத்தை வெளிப்படுத்தி, நாணத்தோடு கூடிய காதற் பார்வையாகிய, இனிய கடைக்கண் நோக்கத்தை முன்னதாக எனக்கு அளித்து, பெரிய தேன்போல இனிமைமிகுந்து, என் நெஞ்சம் உருகும்படி என்னைப் பற்றிப் பிடித்துத் தன்வய மாக்கிக்கொண்ட, நமது பெண் அமிழ்தமாகிய அது, இதோ இங்கிருக்கின்ற இந்தப் பெண் அல்லள். இந்தப் பெண்வடிவம் இதோ இங்கு வந்திருப்பது, ஏதோ ஒரு வஞ்சனையான மாயச் செயலேயாகும். அன்பும் பண்பும் அற்ற இந்தப்பெண் வடிவினை, அந்தப் பழைய சிறந்த தலைவியே என்று நினைத்து, நாம் மயங்கி மருண்டு வருந்துதலிற் பயனில்லை.''

[திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார், ஏனைய பிற கோவை நூல்களிற் காணப் படாத ஒரு பெரும் தனித் தெய்விகச் சிறப்பியல்பை உடையது. மாணிக்கவாசர் வெறும் அகப் பொருளை மட்டுமே பாடாமல், அகப்பொருளில் அருட் பொருளையும் பிணைத்துக் குழைத்து, பெரிதும் சிறப்புறத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரினை அருளிச் செய்துள்ளார். "ஊடல் நீட வாடி உரைத்தல்" என்னும் அகப்பொருள் துறையில் அமைந்த இச்செய்யுளில், துறைக்குரிய பொருளுடன், சிவபெருமான் அம்மையப்பராக விளங்கும் திறனையும், அவர் தமக்குச் செய்த அருளின் நலனையும், ஒருங்கியைத்துப் பாடியருளியிருக்கின்றார்.

"ஒருவாற்றானும் திருந்தப் பெறாதவனாய், தன்னை அடைவதற்கு எத்தகைய முயற்சியும் செய்யாமற் கிடந்த எளியேன், பிறவித்துன்பத்தினின்று தப்பிப்பிழைக்குமாறு தானே ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளி வந்து, தனது இணை மலர்க் கண்களின் இனிய கடைக்கண் நோக்கத்தினை எனக்கு அருளி, பெருந்தேனைப் போன்று இனியதாய், கல்லினும் வல்லென்ற என்னுடைய நெஞ்சமும் நெகிழ்ந்து உருகும்படி 'வா வா என்று என்னைப் பூதலத்தே வலித்து'ப் பிடித்து ஆண்டுகொண்ட, பெண்ணுடன் கூடிய அமிழ்தம் ஆகிய நமது அம்மையப்பர்" என்னும் பிறிதொரு பொருளும், இச்செய் யுளின்கண் குறிப்பிற் புலப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

"தோலும் துகிலும்
குழையும் சுருள்தோடும்
பால்வெள்ளை நீறும்
பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமும் தொக்கவளையும்
உடைத் தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக்
குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ"

என வரும் திருவாசகச் செய்யுளை நினைவூட்டும் முறையில், இந்தச் செய்யுள் அமைந்திருத்தல் அறிந்து மகிழ்தற்குரியது]
(394)

துனியொழிந்துரைத்தல் :

தலைவி : "இமையவர்களால் வணங்கி இறைஞ்சப்படுபவரும், நுண்ணிய வேலைப்பாடுடைய நல்ல வீரக்கழல் அணிந்த திருவடியை உடையவரும், ஆகிய சிற்றம்பலவரின் தென்றிசைப் பொதிய மலையின்கண், மேகங்கள் தங்கிய இக் குன்றத்தில் சூழ்ந்து செறிந்த இருளின்கண், அருகே வசிக்கின்ற யானைகளை அஞ்சி ஓடும்படி செய்து, சிங்கங்கள் அவ் யானைகள் புகுந்து மறைந்துள்ள இடங்களைத் தேடுகின்ற, கொடிய அஞ்சத்தக்க வழிகளில், தமது வேற்படையையே துணையாகக் கொண்டு வந்து, இயல்பாகிய-நிலை பெற்ற-உண்மையான அன்பை, நம்மிடத்தில் முன்பு செலுத்திய நம் தலைவருக்கு, அவர் இங்ஙனம் மிகவும் பணிந்து இரந்து நிற்கவும், யாம் இவ்வாறு உடன்படாது நிற்கும் நிலை, எவ்வளவு துன்பத்தைத்தரும்? நம்முடைய செயல் பொருத்தமுடையதன்று, இவரை அன்புடன் வரவேற்றுப் புணர்ந்து மகிழ்தலே நம் கடமையாகும்.!" (395)

புதல்வன்மேல் வைத்துப் புலவிதீர்தல் :

தலைவி : "புதல்வனே! தேன் தங்கிய கொன்றை மாலையை அணிந்த நீண்ட சடையை உடையவரும், இமையவர்களால் வணங்கப்படுபவரும், ஆகிய சிற்றம்பலவரின் தில்லையிலுள்ள, பரத்தையராகிய நல்ல பெண்கள் எல்லோருக்குமே, பொதுவானதாகிய, உனது தந்தையின் எச்சிலாகிய தம்பலத்தைக் கொண்டுவந்தோ, நீ எம்மைச் சிறப்பித்து மகிழ்விப்பது? இந்தத் தம்பலத்தை நினக்குத் தருகின்ற சமயத்தில், நின்னுடைய தந்தை, ஒளியுற்று முறுவல் பொருந்திய நின் சிறிய அன்னையராகிய பரத்தையர்களின்

கண்களிற்படாதபடி, நின்னை எவ்வாறு சந்தித்தார்? எவ்விடத்தில் இருந்துகொண்டு, எந்த வகையில், இந்தத் தம்பலத்தை நின்வாயிற் கொடுத்தார்? நின் சிற்றன்னை யராகிய பரத்தையர்கள், நின் தந்தையின் செயல் கண்டிருந் தால், அவரைச் சினவாது ஒழிவரோ!''

('தம்பலம்' என்பது இந்நாளில் 'தாம்பூலம்' என வழங்கும். தலைவன் தின்ற எச்சில் வெற்றிலை ஆகிய தாம் பூலத்தைப் பெறப் பரத்தைமைப் பெண்கள் பலரும் தம்முட் போட்டியிடுவர். ஆதலின் 'தில்லை நல்லார் பொதுத் தம்பலம்' எனப்பட்டது. 'நல்லார்' என்பது, இங்கு எள்ளற் குறிப்பிற் போந்தது. பெற்றோர்கள் சிலர் தாம் தின்ற எச்சில் வெற்றிலையின் மிச்சிலைத் தம் குழந்தைகளின் வாயில் அளிப்பதும், பின்னர் அக்குழந்தையின் வாயினின்று அதனை மீட்டுத் தாம் பெற்று மகிழ்வதும் உண்டு. அம் முறையில், தலைவன் தன் பரிவின் மிகுதியால் அதனைக் குழந்தைக்கு அளித்தான்; குழந்தை அதனைத் தலைவியா கிய தன்தாய்க்கு அளித்தது. அப்போது அவள் கூறிய முறை யில், இச் செய்யுள் அமைந்தது) (396)

கலவியிடத்தூடல் :

அருகிலுள்ளோர் : ''தலைவியாகிய யான் ஊடல் கொண்டு வெகுண்டு, தலைவனின் மலைபோன்ற மார்பகத் தில் உதைத்து மிதித்தேன். ஆனால் அவனோ, வில்போன்ற அழகிய புருவத்தை உடைய, என் தங்கையாகிய பரத்தை உறையும் இடம் என்று கருதி, தன் மார்பில் என் கால்கள் படாதபடி, தனது தலையைக் குனிந்து என்னை வணங்கி நின்றான். வேற்படையை உடைய இத்தலைவனைப்போல வஞ்சகம் மிக்க கள்வர் ஒருவரும் இரார்'' என்று தலைவி தவறாக நினைத்துக்கொண்டாள். ''யாழ் முதலிய கலைகளில்

தேர்ச்சிபெற்ற அழகியொகிய, இந்தத் தலைவியின் கண்கள் அழுதுபுலம்பி, கண்ணீர்த் துளிப்பெருக்கு ஆகிய முத்து மாலைகளைச் சிதறின. இவள் கால்களால் மார்பில் உதைத் ததைத் தன் பணிவு தோன்றத் தலைவன் தன் தலையால் பணிந்து ஏற்றுக் கொள்ளவும், அதனை அவன் அன்புப் பணிவின் அறிகுறி என்று உணராமல், பரத்தையர்பால் அவன் கொண்டுள்ள பாசத்தின் நேச விளைவு என்று தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, இவள் வீணே ஊடல் கொள்ளு கின்றாள். ஊடல் கொள்வதற்குக் காரணம் ஏதுமே வேண்டாமல், இவள் எதற்கெனினும் ஊடல் கொண்டுவிடு வாள் போலும்!''

[''மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும், நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய'' என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. ஊடற் காலத்தில் தலைவன் தலைவியைப் பணிந்து வணங்கு தல் செய்யலாம் என்பது இதன் கருத்து. ஆதலின் தலைவி மார்பில் உதைப்ப, தலைவன் அதனைத் தலையால் ஏற்றான். தனது மார்பின்கண் உள்ள நெஞ்சகத்தில், தனது காதற் பரத்தை இடங்கொண்டிருத்தலின், அவள் மீது தன் கால் படாதிருத்தற் பொருட்டே, தான் காலால் உதைத்த தனைத் தலைவன் பணிந்து வணங்கித் தலையால் ஏற்றான் என்று தலைவி தவறாசப் புரிந்து கொண்டு, மேலும் ஊடல் கொண்டாள் என்பது கருத்து.]

கொள்ளைப்போர் வாட்கண் ணாள்அங்கு
ஒருத்தி, ஓர் குமரன் அன்னான்,
வள்ளத்தார் அகலம் தன்னை
மலர்க்கையாற் புதைப்ப நோக்கி,
உள்ளத்தார் உயிர்அன் னாள்மேல்
உதைபடும் என்று, நீநின்
கள்ளத்தாற் புதைத்தி என்னா
முன்னையிற் கனன்று மிக்காள்!

—கம்பர், உண்டாட்டு, (59) (397)

முன்னிகழ்வுரைத்து ஊடல் தீர்த்தல் :

தலைவன் : "தவழா நிற்கும் இளையகாளை போன்ற புதல்வனை உடைய தலைவியே! கங்கை யாறு பரந்த சடை முடியை உடைய சிற்றம்பலவர் படைத்த உலகங்கள் எல்லா வற்றையும் யாம் பெற்றாலும், ஞாயிற்றினுடைய வளவிய கதிர்கள் வெதுப்பிய புழுதி பரந்த கொடிய காட்டு நெறியிற் சென்று, இந்தச் செறிந்த மெல்லிய முலைகள், எம்முடைய மார்பின்கண் வந்து நெருக்க, நெறியால் சிறிய ஓர் ஊரின் கண், மான்தோலாகிய படுக்கையில் முன்னொருகால் ஓர் இரவில் துயின்ற, சிறிய துயிலின் இன்பத்திற்கு ஒப்பான தொரு துயிலின் இன்பத்தை, யான் கண்டிலேன். அதனை நீ இப்போது நினைத்து உணர முடிகின்றதா?"

[சிற்றம்பலவராகிய அண்டர் படைத்த அண்டங்கள் முழுவதையும் சேர்த்துத் தனி முடிகவித்துக் கொண்டு ஆளுகின்ற அரசாட்சியால் வரும் இன்பமும்கூட, முன்னொரு கால் நாம் ஒருங்குசேர்ந்து மான்தோற் படுக்கையில் துயின்று பெற்ற இன்பத்திற்கு ஒப்பாகாது என்பது கருத்து. தமக்குத் தக்க போதிய படுக்கையும் இடமும் அன்மையினால், 'சிறு துயில்' எனப்பட்டது. துயின்றபொழுதினும், துயிலாதிருந்த பொழுது பெரிதும் நெடிதும் ஆதலின், சிறுதுயில் எனப் பட்டது எனினும் அமையும். முன்னர் நிகழ்ந்தது கூறுவா னாய்த் தலைவியின் உள்ளத்தில் எழுந்த ஊடலைத் தணிவிக்கத் தலைவன் முயன்றான் என்பது, இதன் கருத்து.]

(398)

பரத்தையைக் கண்டமை கூறிப்புலத்தல் :

தலைவி : (தலைவன் முன்னர் நிகழ்ந்ததனைக் கூறி, தலைவியின் ஊடல் தீர்த்துத் தழுவி அணைந்து இன்புற்ற பிறகு, தலைமகள் 'இங்ஙனமே பிறர்க்கும் நீ இன்பம் நல்கு கின்றாய் போலும்' என்று வினவ, அப்பொழுது தலைவன்

'நின்னை ஒழிய யான் வேறு ஒருத்தியையும் அறியேன்' என்று கூறினான். அப்போது தலைவி கூறுவதாக அமைந்தது இச்செய்யுள்)

"நின் பரத்தை ஒருத்தி தெருவழியே செல்லா நின்றவள், நம் வாயிற்கண் சிறிது நேரம் நின்றாள்; அங்குத் தேருருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்த நம் புதல்வனைக் கண்டு' அவனது உறுப்பு நலங்களை நோக்கி வியந்து, நின்னுடைய புதல்வனோ அல்லனோ என்று முதற்கண் ஐயுற்றாள். பின்னர் நின் புதல்வனே என்று தெளிந்து, நின்பாற் கொண்ட அன்பினால், நின் புதல்வனை எடுத்துத் தழுவி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். தன் இயலையும் செயலையும் யாரேனும் கண்டு விடுவரோ, என்ற அச்சமும் ஐயமும் அவளுக்கு இருந்தன. அந்நிலையில் அவளைக் கண்டு கொண்ட யான், நீ சிறிதும் ஐயமோ அச்சமோ கொள்ளுதல் வேண்டா! இவன் உனக்கும் மகனே! இவனொடு உன் உறவு, உண்மையான நல்ல உறவே; இதுவும் உனக்குரிய இல்லமே; இங்கே நீ உள்ளே வருக!' என்று அழைத்தேன். கையில் மானை ஏந்திய சிற்றம்பலவனின் புலியூரைப் போன்று, சிறந்த நல்ல அழகியாகிய அவள், பெரிதும் நாணமுற்றுச் சென்று விட்டாள். அதனால், யான் நினது அன்பிற்குரிய பரத்தையை அறிவேன்; யான் அவளை அறியேன் என்று நினைத்துக் கொண்டு, நீ பொய்யான புனைந்துரைகளைக் கூறுதல் வேண்டா."

(மாணிக்கவாசகர் சங்க காலத்தை அடுத்துத் தோன்றியவர். சங்க காலப் பண்பாட்டினை, அழியாமற் பாதுகாக்க விரும்பி முயன்றவர். அதற்காகவே சங்ககால இலக்கியக் காதல் உணர்ச்சியுடன், சமய காலக் கடவுள் உணர்ச்சியையும் ஒருங்கியைத்து, இணைத்துப் பிணைத்துத் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் பாடினார். அதனால் திருச் சிற்றம்பலக் கோவையாரில், சங்ககாலப் பாடல்களின்

சாயலும் நடையும் கருத்தும் தகவுற அமைந்து திகழ்கின்றன. அதற்குரிய இனிய சான்றாக இச்செய்யுள், அழகுறத் திகழ் கின்றது. அகநானூற்றுப்பாடல் (16) ஒன்றின், அழகிய சுவை மிக்க கருத்தினைத் தழுவி, இச்செய்யுள் இயன்றுள்ளது:

"பரத்தையர் சேரியினின்றும் போந்த தலைமகன், தன்பாற் புலவி கொண்ட தலைவியின்பால், 'நின்னை யன்றி யான் பிறர் ஒரு வரையும் அறியேன்' என்று பொய் கூறினா னாக, 'இங்ஙனம் நீ பொய் கூறுவது எற்றுக்கு? இன்று காலை யாவரும் விழையும் நம் பொலந்தொடிப் புதல்வன் தெருவில் தேர் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவ் வழியே ஒருத்தி வந்தாள். வந்தவள், அவனோடு நின்னிடை யுள்ள உருவ ஒப்புமைகள் பலவும் கண்டு களிகூர்ந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். பின்னர்த் தன்னைக் காணுநர் யாரும் இலர் எனக் கருதி, அவனைக் 'குழந்தாய்! என்னுயிரே! வருக!' என்றுகூறி எடுத்துத், தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு, மிகவும் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

அதுகாலைத் தற்செயலாக, யான் குழந்தையைத் தேடிக் கொண்டு, அங்குச் செல்ல நேர்ந்தபோது, யான் அவளைக் கண்டேன். அதனால் அவள் நெஞ்சம் துணுக் குற்றது. முகம் சிறிது மாறுபட்டு, நாணி மயங்கி நின்றாள். காரணமின்றி என்னைக் கண்டு துணுக்குற்று நாணி மயங்கி நின்றமையின், 'அவள் யாவள்?' என நுண்ணிதில் ஓர்ந்து நோக்கித் தெளிந்து கொண்ட யான், 'குறுமகளே! ஏன் மயங்குகின்றாய்? நீ தானும் இவனுக்கு ஒரு தாயே ஆகற் பாலை. இங்கே வருக!' என்று அவளை அழைத்தேன். அவளும் விரைந்தோடி வந்து என்னைத் தழுவிக் கொண்டு, களவு உடம்பட்டவர்களைப் போலத் தலைகவிழ்ந்து நிலங் கிளைத்து நாணி நின்றாள்.

அங்ஙனம் நின்ற அவளது நிலையும் இயல்பும் கண்டு, பொற்பும் கற்பும் மற்றும் பிற நற்பண்பும் உடைய இவள்

நின் புதல்வனுக்குத் தாயாகும் முறைமையினளாதல் பொருத்தமுடையதேயாகும்' என்று நினைந்து, உள்ளம் தெளிந்து, மகிழ்ச்சியுற்றேன். அவளை விரும்பிப் பாராட்டினேன். இவ்வாறு நினது பரத்தையை யான் நேரே கண்டறிந்து கொண்டு விட்டேனாகவும், என்னிடம் நீ 'யான் யாரையும் அறியேன்' என்று பொய் கூறி ஏமாற்றக் கருதுவது என்னை? "என்னும் பொருளமைய,

"நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதின் அல்லி அயலிதழ் புரையும்
மாசில் அங்கை மணிமருள் அவ்வாய்
நாவொடு நவிலா நகைபடு தீஞ்சொல்
யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனைத்
தேர்வழங்கு தெருவில் தமியோற் கண்டே,
கூர்எயிற்று அரிவை குறுகினள் யாவரும்
காணுநர் இன்மையிற் செத்தனள் பேணிப்,
பொலங்கலம் சுமந்த பூண்தாங்கு இளமுலை
வருக மாளஎன் உயிர்எனப் பெரிதுவந்து
கொண்டனள் நின்றோட் கண்டுநிலைச் செல்லேன்;
மாசில் குறுமகள் எவன் பேதுற்றனை?
நீயும் தாயை இவற்கென, யான்தற்
கரையவந்து விரைவனென் கவைஇக்
களவுடம் படுநரிற் கவிழ்ந்து நிலம்கிளையா,
நாணி நின்றோள் நிலைகண்டு யானும்
பேணினென் அல்லனோ? மகிழ்ந! வானத்து
அணங்கருங் கடவுள் அன்னோள், நின்
மகன்தாய் ஆதல் புரைவதாங் கெனவே!"

என்று, அகநானூற்றில் சிறந்ததொரு பாடல் வருகின்றது! அழகிய இனிய அப்பாடலை முழுவதும் தழுவி,

"ஐயுற வாய், நம் அகன்கடைக்
கண்டு, வண் தேர்உருட்டும்
மையுறு வாட்கண் மழவைத்
தழுவ, மற் றுன்மகனே,
மெய்யுற வாம், இதுன் இல்லே,
வருகென வெள்கிச் சென்றாள்,
கையுறு மான்மறி யோன்புலியூர்
அன்ன காரிகையே"

எனத் திருக்கோவையாரின்கண் வரும் அழகிய இனிய பாடல், மாணிக்கவாசகரது சங்கநூற் பயிற்சியின் மேன்மையினையும் ஈடுபாட்டினையும், இனிது விளக்கும் சான்றாக நிலை பெறும்) (399)

ஊதியம் எடுத்துரைத்து ஊடல் தீர்த்தல் :

தோழி : "தலைவியே! நம்முடைய அருமைத் தலைவன், கேட்காமலேயே எதனையும் தருதலால் மேகம் போல்வான்; வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளக் கொடுக்கும் தன்மையால், அழகிய கற்பகமரம் போல்வான்; நுண்ணிய சிறந்த கல்வி உடையவன் ஆதலால், கற்று வல்ல அறிஞர்களுக்குச் சிறந்த உசாத்துணையாகத் திகழ்வான்; இசைக்கலைத் தேர்ச்சியினாலும், கலந்து பழகும் நட்புரிமையினாலும், பாணர்களுக்குச் சுற்றம் போல்வான்; அவரவர் நினைத்ததனைக் கொடுப்பதனால் சிறப்பு மிக்க நல்ல சிந்தாமணி போல்வான்; அழகிய தில்லையின்கண் உள்ள சிவபிரானின் திருவடிக்கு மாலையாக அமைந்து, அவனால் அணியப்படும் கொன்றை மலரின் தன்மையை உடையான்; தகுதி மிக்க சான்றோர்களுக்கு அழிவற்ற செல்வம் போலப் பயன்படுதலால், சங்க நிதி போல்வான். நண்பர்களுக்கும் பகைவர்களுக்கும் தவறாது பயன் கொடுத்தலால், இறையருள் ஆணையாகிய விதிக்குச் சமமாவான். சுற்றத்தினர்க்கு வேண்டும் நலங்கள் பலவும் செய்து உதவுவதால், அருகில் உள்ள ஊருணி

என்னும் குளம் ஒப்பான். இன்னார் இனியார் என்னும் பாகு பாடு இன்றி, எல்லார்க்குமே ஊதியம் எனவிளங்கி, நலம் விளைவித்துப் பயன்படுவோன், நமது தலைவன்.''

(இத்தகைய நம் தலைவன், அன்பினாலன்றித் தனது அருட்டன்மையால் பரத்தையர்க்கும், தலையளி செய்யும் இயல்பினனாவான். ஆதலின், தலைவனது இயற்கைப் பண்பு நலனை அறிந்துகொள்ளாமல், புறப்பெண்டிரைப் போல, நாம் அவனோடு புலந்து ஊடல் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. தலைவன் வரும்பொழுது எதிர்தொழுது வரவேற்றும், போகும்பொழுது புறந்தொழுது உய்த்தும், புதல்வரை ஈன்று புரந்தந்து இல்லறம் புரிந்து ஒழுகுதலுமே, நமக்குக் கடமையாகும். ஆதலின் நீ தலைவன்பால் புலவி கொள்ளாது, அவனை ஏற்றுப் போற்றிக் கலந்து மகிழ்ந்து வாழ்வாயாக! என்பது, இப்பாடலின் திரண்ட கருத்து.

இவ்இறுதிப் பாடல் ஒரு சிறந்த தலைமகன்பால் அமைந் திருத்தற்குரிய பலவகைப் பண்பு நலங்களையும் ஒருங்கு தொகுத்து உணர்த்துகின்றது. இங்ஙனம் தலைவியின் பண்பு நலங்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டுதல், கூத்தர் முதலிய அகத்திணை மாந்தர்க்குரிய இனிய செயலாகும். இதனைத் 'தொல்லவை உரைத்தலும், நுகர்ச்சி ஏற்றலும், பல்லாற் றானும் ஊடலில் தணித்தலும், உறுதி காட்டலும், அறிவு மெய்ந் நிறுத்தலும், ஏதுவின் உணர்த்தலும், துணியக் காட்டலும் அணி நிலை உரைத்தலும் கூத்தர்மேன' என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் இனிது உணரலாம்).

(400)

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்
கருத்துத் தொகுப்புச் சுருக்கம்
முற்றிற்று

PULAVAR N. R. MURUGAVELL

an encomium written by

Prof. V.S. VENKATARAMANAN, M.A., M.A.(Leeds) P.G.D.T.E.

Professor of English,
Madras Christian College, Tambaram

It is very difficult to write about the exemplary life of Pulavar Murugavell. He was very reserved and self-effacing and never fully revealed his true greatness. He refrained from boasting about himself or his achievements. On the other hand he spoke often of his limitations. He was a voracious reader and a great scholar, but was always conscious of what he had not read. He was contented and had no worldly ambitions. His life was a life of total dedications

Continued on Page No. xvi